LISA CRAWFORD

Orhideea albă

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

Capitolul 1

Miranda crezuse întotdeauna că se va dezbrăca pentru prima oară în faţa unui bărbat din dragoste. Din dragoste. Nu pentru bani. Şi totuşi…

În dimineaţa aceea, se trezi dis-de-dimineaţă şi se aşeză în faţa ferestrei de la cămăruţa pe care o împărţea cu prietena ei Mina. Oraşul Amsterdam se trezea după o iarnă lungă şi grea, şi primele lalele îşi scoteau timid petalele roşii îmbalcoanele caselor.

— Este minunat, nu-i aşa?

Miranda tresări uşor. N-o auzise pe Mina apropiindu-se.

— Da, minunat, oftă ea punându-şi bărbia în palme. Ai zice că este un tablou de Rembrandt. Ce loc magnific!

— O să vedem dacă vei spune la fel când foamea va începe să te chinuie, diseară.

Miranda începu să râdă şi traversă încăperea, apreciind căldura parchetului sub tălpilegoale.

— În dimineaţa aceasta n-ai să mă deranjezi, răspunse ea pe un ton vesel. Totul este prea perfect ca să se întâmple asta.

Mina făcu o faţă lungă.

— Încetează, parcă ai recita din broşura Fundaţiei Harrington.

Miranda sări pe patul ei, se aşeză picior peste picior şi, cu mâna pe inimă, declamă pe un ton solemn:

— „Fundaţia Harrington oferă tinerilor artişti posibilitatea de a-şi dezvolta talentul, de a picta acolo unde au pictat, înaintea lor, marii maeştri, şi să le studieze operele în oraşul lor de origine.

Candidaţii selecţionaţi vor fi recompensaţi cu un

sejur de un anîntrunul din marile oraşe europene…”

— Şi vor avea chiar şansa de a muri de foame sau de a dormi pe străzi, adăugă Mina în timp ce îşi scotea pijamaua în dungi. Păcat că broşura a uitat să menţioneze acest mic amănunt.

Miranda se întunecă la rândul ei.

— Deatul, n-am ajuns încă aici.

Se întinse pe pat cu braţele încrucişate şi fixă tavanul pătat.

— Cum pot să ne facă asta? Ştiu foarte bine că suntem în criză de bani, nu?

— Tipul pentru care am pozat alaltăieri era un fost bursier al fundaţiei Harrington. Mi-a explicat că birocraţia devine din ce în ce mai apăsătoare, şi că sumele din sponsorizări ajung din ce în ce cu mai multă întârziere.

Miranda oftă, apoi se ridică într-un cot.

— Şi dacă am telefona la biroul din New York?

— Pentru ce? Ca să-i auzim spunându-ne ce ne-au spus şi săptămâna trecută?

— „Cecurile au plecat prin curier rapid”, spuse ironic Miranda, imitând vocea nazală a corespondentului lor american. Ce glumă! Mina ridică din umeri şi luă o bluză aruncată pe speteaza unui scaun.

— Glumă sau nu, va trebui să ne descurcăm.

Îşi perie părul castaniu şi reluă:

— Poate că am putea încerca la Ambasadă…

Miranda dădu din cap.

— Ei nu ne pot ajuta decât când suntem într-o situaţie disperată. Fără un ban şi fără niciun mijloc de a ne întoarce acasă.

— Şi nu este cazul… încă, încheie Mina cu un bombănit. În orice caz, nu pe hârtie. Avem totuşi o întoarcere garantată în Statele Unite.

— Pe care n-o putem folosi înainte să expire termenul bursei noastre. Doar dacă nu cumva vom „expira” noi înainte. Cum s-a descurcat tipul acela? Cel pentru care ai pozat tu.

Mina zâmbi.

— I-a scris bogatului său tată.

— Hmmm…

Miranda se ridică din pat şi se îndreptă către şifonierul vechi în care îşi ţinea hainele. Îşi scoase canadiana şi o bluză de mătase de culoare crem căreia îi lipsea un nasture.

— Eu nu pot să aştept niciun ajutor din partea părinţilor mei, remarcă ea pe un ton posac.

— Şi-ar face griji?

— Nu mai mult decât şi le fac acum deja. Sunt convinşi că trebuie să fii nebun să doreşti să devii pictor.

— Şi nu greşesc! spuse Mina.

— În orice caz, mai avem din ce să supravieţuim: un mic dejun bogat dimineaţa, o friptură de vacă spre seară şi o ceaşcă de ciocolată caldă când ne ducem la culcare.

— Micul dejun şi ciocolata pe care i-o datorăm generozităţii lui Mevrouw de Vries.

— Generozitatea n-are nimic de-a face cu astea. Sunt prestări incluse în chirie. Aşteaptă să vezi când nu vom mai avea cu ce plăti… Dacă cecurile noastre vor ajunge cu prea multă întârziere, poţi să-ţi iei adio de la ciocolata de seară.

Îi zâmbi maliţios prietenei sale, apoi continuă:

— Dar trebuie să vezi latura pozitivă a lucrurilor. Regimul acesta ne va permite să ne păstrăm o linie zveltă.

Mina aruncă o privire sceptică imaginii pe care i-o reflecta o oglindă – agăţată strâmb pe perete.

— De parcă tu ai avea nevoie de vreun regim, mormăi ea urmărindu-şi cu degetul conturul obrazului bucălat. Eu, în schimb…

— Nu fi proastă. Eşti singura persoană care pozează tot atât de mult pe cât pictează. Faptul că eşti atât de „cerută” ar trebui să te liniştească.

— Hmmm… Noroc că mai sunt artişti care caută femei rubensiene. Dar cunosc mulţi alţii cărora le plac cele înalte şi suple, ca tine.

— Dar nu sunt destui din aceştia, spuse Miranda în timp ce îşi punea cerceii de argint în urechi. Doar de două

ori mi s-a propus să pozez, luna aceasta.

Mina se încruntă brusc.

— Eram împreună când ţi-ai cumpărat chestiile astea, nu?

— Ce chestii?

— Bijuteriile. Şi hainele. Din piaţa de vechituri de la Waterlooplein, nu-i aşa?

— De parcă ne-am fi cumpărat şi din altă parte haine… făcu Miranda, posomorâtă.

Mina oftă.

— Dar cum faci tu de pari atât de elegantă în aceste lucruri de ocazie? Eu aş arăta ca un sac de cartofi. Pe tine sunt… exotice.

— Nu este nimic exotic să te îmbraci în zdrenţe. După cum nu este nici în perspectiva de a dormi în stradă.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Mina spuse:

— Nici în aceea de a poza goală.

Miranda se aşeză în faţa oglinzii, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Nu-mi spune nimic. Mueller iarăşi ţi-a propus asta, nu-i aşa?

— Da. Chiar ieri.

— Ei bine! Iată un om care are măcar meritul de a fi perseverent.

— Este mult mai mult decât atât, ştii bine.

— Exact. Se mai spune că ar fi amestecat în nişte afaceri necurate.

— Haide, Miranda, sunt doar zvonuri. Mueller este un pictor excelent şi, pe deasupra, îşi plăteşte generos modelele.

— Eu nu pozez goală, Mina. I-am spus de prima dată când mi-a făcut această propunere. Şi te-am rugat să-i repeţi că…

— Oh, uşurel! Ţi-am făcut comisionul. Nu sunt decât un biet intermediar între tine şi el.

Miranda ridică o mână ca semn de liniştire.

— E-n regulă, îmi pare rău. Ştiu că n-ai nimic de-a face cu toate astea. Dar spune-i lui Mueller că…

— Ştiu: că nu vei poza niciodată goală pentru el. I-am repetat asta de sute de ori, dar nu vrea să înţeleagă. Mă întreabă mereu dacă nu cumva te-ai răzgândit. Zice că ai un chip extraordinar.

— Chipul meu îl poate picta cât doreşte, răspunse ea trecându-şi un pieptene prin buclele brune, mătăsoase. Pe altceva să nu conteze.

— Asta i-am spus şi eu.

— Şi?

Mina ridică din umeri.

— Şi a răspuns că este gata să-ţi plătească dublu decât tariful obişnuit.

Miranda rămase nemişcată şi se întoarse încet spre prietena ei.

— Dublu? Glumeşti?

— Nu. Trebuie doar să-ţi mărturisesc că sunt verde de invidie. Nu ţi-am mai spus pentru că îţi cunoşteam poziţia în legătură cu acest subiect. Dar situaţia noastră financiară m-a făcut să-ţi vorbesc acum despre asta.

— Dublul tarifului obişnuit… murmură Miranda, cu un zâmbet uşor pe buze. Trebuie să mărturisesc că este tentant… Dar…

— Dar refuzi, încheie Mina în locul ei. Ştiam eu. I-am spus că vei refuza cu siguranţă. Bătrânul Ernst trebuie să-şi vâre în cap că Mirandei Stuart i se pare imoral să se dezbrace în faţa unui străin, chiar dacă între ei se află un şevalet.

— Mina, tu mă cunoşti mai bine decât atât. Ştii că morala n-are nimic de-a face aici. Eu însămi sunt pictoriţă şi am lucrat cu un număr incalculabil de nuduri.

— Bine, încuviinţă Mina. Poate am exagerat. Să zicem atunci că nu ţi se potriveşte.

— Exact.

Miranda ezită un pic, apoi continuă:

— Este… este ceva ce nu-mi place la omul acela.

— La Mueller? Admit că este puţin cam antipatic, dar cu mine a fost întotdeauna foarte respectuos. Îmi spune mereu: „Întoarce-te puţin spre dreapta, domnişoară. Ridică

bărbia, aşa…” Nu s-a atins niciodată de… marfă.

— Atunci, probabil că nu este decât imaginaţia mea, dar când tipul acesta mă priveşte, am… am impresia că… în fine, nu ştiu… Mă sperie.

Este ca efectul pe care ţi-l produce un stomac gol, conchise ea cu un zâmbet.

— Apropo de mâncare, presupun că Mevrouw de Vries trebuie să fi pregătit micul dejun. Crezi că va observa dacă voi mânca patru ouă în loc de două?

* * *

În următoarele două zile, nu mai abordară subiectul. Apoi, brusc, lucrurile se precipitară. Miranda, cumpărându-şi un sandviş, observă cu groază că nu mai avea bani decât pentru o masă. În aceeaşi seară, când coborî împreună cu Mina în bucătărie să-şi bea ciocolata, gazda le interceptă pe scară şi le reaminti, politicos dar ferm, că nu-şi plătiseră chiria.

Miranda îşi aminti că se întorsese spre prietena ei, mirată.

— Îmi pare rău că am ajuns aici, dar n-am avut cu ce…

Expresia de pe chipul de păpuşă al Minei fusese răspunsul cel mai bun. Reticenţa ei de a poza pentru Mueller i se păru dintr-odată Mirandei ridicolă, faţă de ceea ce riscau dacă nu-şi plăteau chiria.

La urma urmei, munca pe care i-o propusese pictorul era absolut cinstită.

— Care este numărul lui Mueller? o întrebasepe Mina.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, se îndreptase spre telefonul cel mai apropiat, introdusese o monedă şi-l anunţase pe pictor că se predă.

Mergea acum pe străzile aglomerate din Amsterdam, îndreptându-se spre atelierul lui Mueller.

— *Spreken* englezeşte, păpuşă? îi aruncă un marinar care ieşea dintr-un bar.

Ea îşi continuă drumul cu capul plecat, abia abţinându-se să-i răspundă că nu toate femeile din acest

cartier erau de vânzare. Fir-ar să fie, de ce trebuia ca Mueller să locuiască în această parte a oraşului?

Oh, fireşte, cunoaşte răspunsul. Apartamentele erau mult mai ieftine în Walletjes. De secole, străduţele acestea înguste mişunau de oameni dornici de plăceri carnale. Şi totul aici părea să fi fost studiat astfel încât să le satisfacă orice fantasme.

Miranda înghiţi cu dificultate. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu ea. Venea aici doar pentru a-i servi drept model unui pictor. Venea să muncească.

Privirea îi rătăcea nesigură de-a lungul clădirilor înalte care mărgineau strada pe care intrase. În ciuda faptului că abia trecuse de amiază, numeroase femei – mărfuri printre atâtea altele – aşteptau deja clienţii în spatele vitrinelor stabilimentelor specializate. Unele citeau, altele se mulţumeau să aştepte, cu privirea pierdută în gol. Unele dintre ele, imaginea perfectă a unui confort domestic, erau ocupate chiar cu tricotatul. Şi ele erau aici la muncă, gândi Miranda, pentru a face cea mai veche meserie din lume…

Şi, dintr-odată, perspectiva de a poza pentru Mueller îi apăru într-o lumină mai puţin dramatică. Nu dădea oare dovadă de naivitate, chiar de un exces de pudoare? Pentru Dumnezeu, doar nu făcea nimic rău! Poate că experienţa aceasta îi va fi chiar de folos.

Va înţelege în sfârşit ce înseamnă să te dăruieşti în întregime artei tale.

Gândul acesta o mai linişti puţin, şi, zâmbind, scoase din buzunar un petic de hârtie pe care-l citi. La numărul 15. Era vorba deci de următoarea casă, aceea a cărei faţadă dărăpănată îşi pierduse pe alocuri vopseaua şi tencuiala. Miranda respiră adânc, îşi dădu părul pe spate şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

În coridorul care se întindea printre pereţii casei era întuneric. Dar era oarecum normal, în contrast cu soarele care strălucea afară. Locul mirosea a mucegai şi ea strâmbă din nas pe măsură de ochii i se obişnuiau cu întunericul. O scară îngustă urca în spirală, la câţiva metri

în faţa ei.

Miranda îşi privi cu îndoială pantofii cu toc. Cu siguranţă, îi va fi greu să urce treptele înclinate, roase de vreme.

Apoi, râse uşor nervos şi murmură:

— Haide, fetiţo, nu-ţi mai căuta scuze!

Şi porni la drum. Apartamentul lui Mueller se afla la ultimul etaj, şi când ajunse, constată că tremură toată. Ce naiba, de ce s-ar teme? Mina pozase de zeci de ori pentru acest om şi nu avusese niciodată nicio problemă. Nu era cea mai sigură garanţie?

Bătu discret în uşă.

— Herr Mueller?

Niciun răspuns.

Miranda bătu din nou, de data asta mai tare. Uşa scârţâi din balamale şi se deschise încet.

— Hei! Este cineva aici? Herr Mueller? Sunt eu, Miranda Stuart.

Vocea ei nu trezi decât un ecou slab în liniştea după-amiezii. Aparent, apartamentul era gol. Miranda resimţi o mare uşurare. Putea să plece liniştită, cu certitudinea că îndeplinise partea ei de contract.

Exact în momentul acela, stomacul începu să-i chiorăie de foame.

— Bine, bine, bombăni ea cu voce tare. Am înţeles mesajul.

Cum înainta cu prudenţă prin apartament, uşa se închise încet în urma ei. În încăpere plutea o uşoară aromă de marijuana. Lumina era excelentă, în orice caz destulă încât să poată să vadă praful care acoperea mobilele şi gunoiul împrăştiat pe jos. Era evident că Ernst Mueller nu se sinchisea de curăţenie.

Dar Miranda nu venise aici să-i judece înclinaţiile domestice. Continuă să înainteze. Atelierul era imens, plin de tablouri cu excepţia peretelui din fund unde se afla un imens pat de alamă, bineînţeles nefăcut. Inima începu să-i bată cu putere în piept”. Şevaletul. Priveşte şevaletul”. Bineînţeles, se afla aici să pozeze. Era tot ceea ce Mueller

aştepta de la ea.

Merse încet spre şevaletul aflat în mijlocul atelierului, concentrându-şi toată atenţia pe picturile aflate peste tot. Unele erau creaţii proprii, altele erau copii ale unor tablouri celebre expuse la Rijksmuseum. Trebuia să recunoască faptul că Mina nu minţise: stăpânul casei era un excelent pictor.

Dacă măcar ar putea să nu se mai gândească la modul în care o privise, prima oară când îi ceruse să pozeze pentru el, la ochii aceia sticloşi cu care îi privise sânii…

— Încetează! se mustră ea cu voce tare.

Exclamaţia străpunse liniştea din jur, şi Miranda tresări uşor. Apoi se apropie de şevalet şi văzu un mesaj prins în piuneze: „Miranda, am fost chemat pentru o treabă urgentă. Nu voi întârzia mult. Simte-te ca acasă până vin. Ernst”.

fata oftă, apoi se îndreptă spre paravanul aflat într-un colţ, care oferea modelelor un minimum de intimitate. Îşi puse jos poşeta şi se întrebă dacă era mai bine să se dezbrace înainte de întoarcerea pictorului.

Îşi răspunse afirmativ. Gândul de a-şi scoate hainele în timp ce Mueller o aştepta de cealaltă parte a paravanului o făcu să se înfioare de dezgust.

Îşi scoase mantoul, apoi bluza, apoi pantofii. O făcea cu mişcări mecanice, repede, pentru a nu-şi lăsa timp să se răzgândească. Veni rândul lenjeriei intime care alunecă şi ea şi rămase complet goală, cu excepţia colierului de argint. Îşi păstră totuşi şi pantofii în picioare pentru că pardoseala prăfuită şi pătată n-o îmbia deloc să-i scoată. Fir-ar să fie, de ce nu se gândise să aducă nişte papuci? Data viitoare…

Abia îşi reţinu un suspin. Oh, nu, nu va mai fi nico dată viitoare. Şi nici prima dată! Nu putea să mai suporte mult timp această încercare. Prefera să moară de foame, sau să-l implore pe Mevrouw de Vries să-i acorde un răgaz. Va telefona la Fundaţia Harrington. Va face ceva. Orice, dar nu asta.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Mueller!

Miranda îşi duse mâna la gură.

Vocea era a unui bărbat, o voce gravă care vibra de furie. Din nou se auziră bătăi în uşă. Ea simţi că se sufocă de teamă. Trebuia să plece de aici. Tre'…

— Mueller!

Se auzi un trosnet sinistru şi uşa sări de perete. Instinctiv, Miranda se retrase şi se ghemui în colţul încăperii.

— Mueller, ticălosule! Chiar crezi că-mi vei scăpa totdeauna?

Paşi grei făcură să scârţâie podeaua, apoi omul rămase nemişcat. Miranda începu să scotocească frenetic prin geanta cu care venise. Rochia! Unde naiba era blestemata aceea de rochie?

— Mueller?

Vocea devenise mai blândă, de o suavitate ameninţătoare.

— Ieşi de după paravanul acela, lepădătură!

Urmă o clipă de tăcere, apoi bărbatul adăugă:

— Dacă vin eu după tine…

Miranda încremeni şi îşi privi goliciunea. Trebuia să facă neapărat ceva! Şi repede.

— Tu ai vrut-o, reluă oaspetele pe un ton înverşunat şi hotărât. Dacă asta vrei…

În fine, Miranda îşi găsi rochia. Dar era prea târziu. Niciodată nu va mai avea timp să şi-o îmbrace!

— Mueller!

Cu un hohot disperat de plâns, Miranda luă un halat de pictor atârnat de paravan şi-şi trecu cu febrilitate mâinile prin mânecile lui. Degetele paralizate de frică se zbăteau să închidă nasturii. Prea târziu. Scoase un urlet de groază când paravanul se prăbuşi, dând la iveală o siluetă impresionantă.

— Iată-te…

Bărbatul tăcu brusc, apoi se încruntă.

— Dar ce-i asta?…

Miranda se îmbujorase de ruşine, de furie şi de teamă. Îşi strânse halatul în jurul ei.

— Vă… vă previn… O să ţip…

Bărbatul zâmbi glacial.

— Ai făcut-o deja. Era cât pe ce să-mi spargi timpanul.

Miranda înghiţi cu dificultate.

— Eu nu sunt…

Simţi un nod în gât, apoi continuă dintr-o răsuflare:

— Eu nu sunt herr Mueller.

Bărbatul o privi câteva secunde, vizibil surprins, apoi începu să râdă. Miranda roşi şi mai tare.

— Nu, nu eşti herr Mueller.

O prinse de umeri şi o măsură cu o încetineală deliberată. Miranda se întrebă dacă nu cumva căzuse din lac în puţ. Ar fi preferat de o mie de ori să pozeze goală decât să aibă de-a face cu acest nebun furios care tocmai dăduse năvală în încăpere.

— El unde este?

— Cine?

— Mueller.

— Nu ştiu.

Bărbatul se încruntă.

— Adevărat?

— A… a… adevărat. Aveam întâlnire cu el aici, dar nu l-am găsit când am ajuns.

— Vrei să spui că ştia că vii şi totuşi a plecat?

Bărbatul scutură din cap şi reluă:

— Întotdeauna am crezut că omul ăsta este un imbecil. Acum, sunt sigur.

Miranda abia mai respira.

— Aş… aş vrea să mă îmbrac, dacă-mi daţi voie.

— Hmm… Ar fi păcat. Poate aş vrea şi eu să arunc un ochi la marfă…

— Orice aţi crede, eu…

— Mai ales când arată aşa de bine, continuă bărbatul ca şi când nici n-ar fi auzit-o.

— Dar despre ce vorbiţi?

El începu să râdă.

— Tocuri înalte, halatul descheiat, colier de argint… Întotdeauna mi-au plăcut femeile creative

— Veţi fi deci bucuros să aflaţi că tocmai asta şi sunt, replică ea cu o voce vibrând de indignare. Şi eu sunt pictoriţă, sunt un artist şi…

— Un artist…

El încuviinţă cu gravitate, dar din priviri nu-i dispărea scânteia ironică.

— Da, reluă el, îmi place acest cuvânt. Se potriveşte minunat unei meserii atât de vechi…

— Nu înţelegi. Sunt pictoriţă.

— Pictoriţă. Ar fi trebuit să bănuiesc.

Miranda îşi ţinu respiraţia când bărbatul îşi luă o mână de umărul ei pentru a trage încet de pulpana halatului.

— Nu-l cunosc pe Ernst Mueller! exclamă ea disperată.

— Văd că îl cunoşti îndeajuns încât să-l aştepţi dezbrăcată.

— Pentru că pozez pentru el.

— Credeam că dumneata eşti pictoriţa?

— Da. Vreau să spun, nu. Eu…

Tăcu şi înfruntă privirea cenuşie ca oţelul a bărbatului, simţind cum furia ia locul fricii de până atunci. Bărbatul acesta n-avea niciun drept să-i vorbească astfel!

— Dar dumneata cine te crezi? Nu-ţi permit…

— Când se întoarce Mueller?

— De unde vrei să ştiu? Nu l-am văzut niciodată!

— Aha, nu l-ai văzut niciodată, repetă el cu un zâmbet glacial.

— Nu. Şi motivele prezenţei mele aici nu mă privesc decât pe mine! Când o prinse din nou de umeri, ea scoase un ţipăt.

— Şi ce faci cu banii pe care ţi-i dă?

Miranda îl privi fix. Chipul lui extrem de seducător la început, era acum întruchiparea furiei.

— Dă-mi drumul, gemu ea simţind cum o cuprinde

iarăşi frica. El se apropie şi, în furia lui, o ridică de la pământ.

— Aşadar? Aştept răspunsul tău! De ce ai nevoie de bani? Droguri? Alcool? De ce porcărie eşti dependentă?

O scutura acum ca şi cum ar fi fost o simplă păpuşă de cârpă. Era prea mult pentru ea. Teama, furia, foamea care o chinuia de câteva zile, totul explodă în capul ei. I se păru că întreaga încăpere se învârteşte şi chipul bărbatului se cufundă în întuneric. Miranda zâmbi stupid, apoi simţi că se prăbuşeşte în braţele lui.

Capitolul 2

O strigă o voce, o voce care părea să parcurgă nişte distanţe incredibile înainte să ajungă la ea.

— Deschide ochii, îi repeta acea voce.

Ea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să se supună, dar pleoapele parcă îi erau de plumb şi muşchii nu-i mai răspundeau la comenzi.

— Haide, deschide ochii şi uită-te la mine.

În sfârşit, putu să asculte şi, când ridică pleoapele, se trezi prizoniera unei priviri de oţel. Îşi trecu limba peste buzele uscate şi murmură:

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, răspunse bărbatul pe un ton amuzat. Complimentele mele, draga mea. A fost un leşin absolut victorian.

Foarte reuşit!

— Dar…

— Dacă ai fi adăugat o rochie lungă şi o umbrelă, efectul ar fi fost perfect.

Zâmbi, dar în privirea lui licărea acum ceva periculos.

— Dar n-aş fi profitat de… un spectacol atât de fermecător, încheie el.

Miranda se îmbujoră violent.

— N-am de gând să stau aici aşezată şi să ascult cum mă insulţi.

Bărbatul începu să râdă.

— Nu eşti aşezată, după cum vezi.

Miranda observă atunci cu groază că era întinsă pe patul lui Mueller, între cearşafurile şifonate.

Probabil că el o adusese până aici, în timp ce era inconştientă. Închise ochii şiluptă împotriva imaginii tulburătoare a acestui bărbat de care era atât de aproape.

— Accept doar un leşin pe client, te rog.

Miranda redeschise ochii. El era aplecat asupra ei şi profită de ocazie ca să-l observe mai bine. Chipul lui cu trăsături regulate era de o frumuseţe clasică. Doar o cicatrice mică la tâmplă îi tulbura perfecţiune trăsăturilor, făcându-l şi mai seducător. Ar fi fost adevărată provocare să încerce să picteze un asemenea chip. Trebuia să-i prindă în acelaşi timp aroganţa aceasta masculină şi aura de forţă pe care o degaja…

— Dă-mi voie să mă ridic, spuse ea mai sec decât ar fi fost necesar.

— Haide, haide, ce-o să zică bătrânul Ernst de un atât de jalnic simţ al ospitalităţii?

Vocea lui, în ciuda tonului ironic, avea o inflexiune metalică. Mirandei nu-i scăpă asta, şi resimţi o oarecare stânjeneală. „Nu intra în panică. În niciun caz să nu intri în panică”.

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

„Perfect. Trebuie să continui în acelaşi mod. Hotărâtă şi sigură pe mine”.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul dat, dar…

Nu mai reuşi să termine fraza, când bărbatul îi puse mâna pe obraz. Îşi întoarse brusc capul.

— Nu face asta!

— Ce eşti pentru Mueller? O simplă jucărie, sau amanta lui oficială?

Mâna îi alunecă de-a lungul gâtului Mirandei, se strecură sub halatul pătat de vopsele şi se opri pe umărul ei.

— Încetează! voi… voi ţipa.

— Aşa să faci. Sunt sigur că un urlet ca lumea îi va impresiona puternic pe locatarii acestei maghernițe. La urma urmei, nu fac nimic rău. Bătrânul acesta de Ernst are

gusturi mult mai bune decât mi-aş fi imaginat.

Miranda respiră adânc. Furia de până acum se transformă rapid în teamă.

— Eu n-am plătit niciodată să obţin favorurile unei femei, murmură el. Ea clipi des şi îşi aţinti privirea spre chipul frumos care se apropia iremediabil de al ei.

— Şi n-am profitat niciodată de bunul altuia…

Îşi puse o mână sub ceafa ei şi-i ridică puţin capul de pe pernă.

— Dar ar fi păcat să nu gust dintr-un fruct atât de îmbietor, încheie el cu o voce răguşită.

Miranda îşi simţi inima luând-o razna.

— Nu!

Era prea târziu. Buzele bărbatului puseră stăpânire pe ale ei într-un sărut cuceritor, agresiv, uşor dispreţuitor. Fata se zbătu şi-i bombardă cu o mulţime de lovituri, spatele. Pumnii ei mici se loviră însă de muşchii tari ca oţelul ai bărbatului, aparent insensibil la durere.

El îi prinse încheietura mâinilor şi o îndepărtă uşor, atât cât ea să-i poată vedea expresia ironică de pe faţă.

— Inutil să rezişti, frumoaso. Stai liniştită şi profită de situaţie.

— Ticălosule! strigă ea, furioasă. N-ai dreptul să…

Din nou, el îşi reluă asaltul.

„Nu te mai lupta”, gândi Miranda, îngrozită. „Nu te mai lupta şi o să te lase în pace”.

Cu un efort enorm de voinţă, ea reuşi să rămână nemişcată în timp ce el o săruta.

Nu-şi putu însă reţine un fior de teamă.

El încremeni şi o privi încruntat.

— Ce se întâmplă?

Miranda simţi un nod în gât. Expresia sardonică de pe chipul bărbatului dispăru imediat lăsând loc uneia de îngrijorare. O licărire nedefinită se aprinse în adâncurile privirii lui.

Pe genele lungi ale Mirandei apărură câteva perle de lacrimi.

— Nu… murmură bărbatul.

Dintr-un motiv necunoscut, îngrijorarea lui nu făcu decât să crească disperarea Mirandei, care izbucni în plâns. Bărbatul se aplecă şi-i sărută pe rând ochii cu o tandreţe de care nudăduse dovadă până acum.

— Nu-ţi vreau răul, şopti el.

Miranda simţi că era sincer. Deschise ochii şi-i susţinu privirea. Timpul păru că îşi încetineşte mersul, apoi se opri definitiv. Parcă fără voia lui, bărbatul o cuprinse în braţe şi o sărută.

Era un sărut de care Miranda nu cunoscuse niciodată. Parcă un curent electric trecea printre ei. Când îşi rătăci degetele prin buclele ei negre, ea îşi simţi întreg corpul aprinzându-se. Îşi lăsă capul pe spate, fără să-i pese de semigoliciunea ei, asemeni unei victime care consimte să se ofere ca sacrificiu cine ştie cărei divinităţi păgâne. O divinitate de temut şi atrăgătoare în acelaşi timp, cu un farmec hipnotic…

Miranda oftă de plăcere când sărutul bărbatului deveni mai îndrăzneţ. Se strânse şi mai mult la pieptul lui musculos, îşi trecu o mână sub sacoul elegant şi…

Dumnezeule! Ce era pe cale să facă? Raţiunea preluă din nou controlul asupra trupului său şi, cu un ţipăt de groază, îl respinse şi se smulse din braţele lui.

El îi dădu drumul. Chipul îi era transformat de dorinţă, privirea era tulbure, răscolită. Preţ de o clipă, Miranda crezu că el nu va putea rezista chemării simţurilor.

Apoi gemu sfâşietor. Se ridică brusc, îi întoarse spatele şi îşi trecu mâinile prin părul negru cu o tunsoare impecabilă.

— Ei bine, bombăni el cu o voce alterată de emoţie, eşti pricepută, trebuie să recunosc asta…

Miranda simţi că îi tremură bărbia.

— Şi tu… eşti un animal!

Ar trebui să fugă din acest apartament slinos cu o atmosferă sufocantă, să scape cât mai repede de privirea plină de reproşuri a acestui necunoscut.

Ieşi dintre cearşafurile care o acopereau parţial şi se

aşează pe marginea patului. Dar graba cu care se mişcase îi provocă o nouă ameţeală. Încăperea începu să se învârtă cu ea, şi trebui să se agaţe de capătul din alamă al patului pentru a nu cădea pe spate.

— Admirabilă prestaţie, o ironiză bărbatul. Ar trebui cumva să te aplaud?

Vocea îi era la fel de glacială ca privirea. Miranda nici nu catadicsi să răspundă. Trebuia să-şi recupereze hainele şi să se îndrepte spre uşă. Un traseu care i se părea îngrozitor de lung, în starea ei, dar nu avea de ales.

Respirând profund, se ridică de pe pat. Un pas. Doi…

Ţipă când simţi că-i fuge pământul de sub picioare. În faţa ochilor vedea doar puncte luminoase care se transformară instantaneu în beznă.

El o prinse tocmai la timp şi o ţinu resemnat în braţe, ca şi cum n-ar fi fost decât o povară supărătoare.

— Ce te-a apucat? Dacă este un joc…

Ea închise ochii. La ce bun să-l mintă? Nu va putea pleca niciodată din acest loc fără ajutorul lui. La ora aceasta, Mina trebuie să se fi întors acasă. Va trebui doar să-l roage pe acest străin să-i telefoneze şi…

— Fir-ar să fie, răspunde-mi! De-a ce te joci?

— De-a nimic, spuse ea cu o voce slabă. Nu… nu mă simt prea bine, atâta tot.

Urmă o clipă de tăcere, după care el bombăni:

— Da, se vede.

— Dacă… dacă ai putea să dai un telefon pentru mine…

— Mueller ştie că eşti bolnavă?

— Mueller n-are nimic de-a face cu toate astea, domnule… domnule?

— Thorpe. Daniel Thorpe. Ai un medic anume?

— Nu. Nu sunt bolnavă, domnule Thorpe. Aş vrea doar să…

— Ai nevoie de un doctor. Şi ştii cumva cum aş putea chema o salvare?

— O salvare? N-am nevoie de nicio salvare. Nici de doctor. Ai idee cât ar costa asta?

Un zâmbet rece apăru pe buzele virile, dând la iveală un şir de dinţi albi şi perfect aliniaţi.

— Da, este unul dintre inconvenientele acestea meserii: câştigurile sunt mici. Miranda roşi.

— Poţi să-mi dai drumul, acum.

— Ca să cazi şi să-ţi distrugi mutrişoara asta frumoasă? Ferească Dumnezeu!

— Eu mă numesc Miranda Stuart, declarăcalm fata. Dacă tot pari că te îngrijorează soarta mea, ai avea amabilitatea să găseşti un telefon şi să suni pe cineva pentru mine?

— Un alt prieten? Trebuie să fie minunat să fii atât de populară nu-i aşa, domnişoară Stuart?

— O cheamă Mina, continuă ea cu răceală. Dă-i te rog adresa lui Mueller, şi va veni după mine.

Daniel Thorpe o privi atent câteva clipe, apoi încuviinţă.

— Perfect. Poţi să te ţii pe picioare?

Ea şovăi.

— Da…

— Şi poţi să te îmbraci fără ajutor?

— Cu siguranţă, răspunse ea imediat.

El îşi desfăcu încet braţele din jurul ei.

— Atunci, îmbracă-te.

— Nu cu tine de faţă.

Bărbatul părea amuzat.

— Nu, bineînţeles.

Se aplecă şi ridică paravanul pe care-l doborâse în criza lui de furie.

— Ai două minute să te îmbraci. După care, voi aprecia că ai nevoie de o mână de ajutor.

La adăpostul paravanului, Miranda se sprijini de perete, bucurându-se de răceala cărămizii netencuite de sub ceafa ei. O clipă, sperase că Thorpe va pleca. Dar venise să-l caute pe Mueller, şi cu siguranţă va sta să-l aştepte.

— Mai ai un minut, domnişoară Stuart!

Ea reveni brusc la realitate. Îşi va pune oare

ameninţarea în practică? Cu siguranţă, se gândi ea începând să se îmbrace în viteză. În orice caz, era mai bine să nu încerce să afle.

Când apăru de după paravan, avea o expresie rece şi sigură pe ea. Bărbatul o aştepta, cu braţele încrucişate peste pieptul puternic, sprijinit de perete. Hotărât lucru avea o înălţime impresionantă.

— Eşti foarte elegantă, remarcă el ridicând o sprânceană. Presupun că nu este ţinuta de lucru…

Miranda se întrebă dacă ar fi trebuit să reţină complimentul sau insulta. Dispoziţia proastă o făcu să opteze pentru ultima.

— Rezervaţi-vă grosolăniile pentru altele. Eu nu sunt una dintre femeile acelea docile şi supuse pe care le frecventezi de obicei.

El se întunecă, şi ea îşi regretă imediat enervarea. Totuşi, spre marea ei uşurare, Thorpe se mulţumi să-i răspundă:

— Ai dreptate, felul în care te îmbraci sau felul în care trăieşti, nu mă priveşte.

— Asupra acestui punct măcar suntem de acord.

Scotoci în poşetă şi scoase trei guldeni, pe care i-i întinse. Erau ultimele ei monede…

— Pentru ce? întrebă el fără să schiţeze vreun gest.

— Pentru telefon.

Ai spus că vei telefona prietenei mele şi…

— De un doctor ai nevoie acum, nu de prietenă.

O prinse cu fermitate de cot şi o conduse spre uşă.

— Nu fi ridicol, protestă Miranda, fără să se mişte. Ţi-am mai spus că nu sunt bolnavă.

— Să lăsăm un specialist să hotărască asta. Asta ţi-e haina?

— Da. Dar…

— Nu mai discutăm. Doar dacă nu cumva eşti foarte dornică să-l vezi pe Mueller.

Mueller! Fir-ar să fie, toată această agitaţie aproape o făcuse să piardă din vedere scopul vizitei sale! Dintr-o clipă în alta, Mueller va trebui să vină şi să-i ceară să

pozeze pentru el… Nu, era prea riscant s-o mai aştepte pe Mina.

— Ai dreptate, declară ea brusc, aş face mai bine să mă opresc la spital.

Aruncă o privire în casa scării zărind nişte umbre mişcătoare, şi se retrase un pas. Doar faptul de a privi scările îi provoca deja ameţeală…

Imediat, Thorpe o cuprinse cu un braţ de mijloc.

— Te ajut eu.

Miranda ar fi vrut să-i răspundă că n-avea nicio nevoie de ajutor, dar n-ar fi ajutat-o prea mult dacă-l minţea. Trebuia să părăsească acest imobil cât mai repede, ceea ce nu putea face fără ajutorul lui.

Dar, chiar era nevoie s-o ţină atât de strâns? De a-i pune posesiv mâna pe şolduri?

În clipa când ajunseră la lumină, se desprinse imediat de el şi-i zâmbi politicos.

— Îţi mulţumesc. Întâlnirea aceasta a fost foarte… instructivă.

Îi întoarse spatele, dar când să plece o mână puternică o prinse de umăr.

— Maşina mea nu este departe de aici. Te conduc eu la doctor.

— Nu. Îţi mulţumesc foarte mult, dar…

Thorpe o strânse mai tare de umăr şi, fără un cuvânt, o conduse în direcţia opusă.

— Dă-mi drumul! protestă ea, în timp ce se îndreptau spre un impozant Mercedes negru.

— Urcă şi dă-mi adresa medicului tău.

— N-ai dreptul să…

El o răsuci brusc astfel încât s-o privească în faţă şi-i aruncă o privire pătrunzătoare. Mirandei îi pieri cheful de a mai rezista.

— Este problema de bani, nu-i aşa?

— Nu te priveşte.

— Răspunde-mi la întrebare, domnişoară Stuart. Ai destui bani, sau nu?

Ea îşi plecă privirea şi el continuă:

— Aşa credeam şi eu. Bine. Voi plăti eu.

Fata ridică brusc capul.

— Poftim?

— Vorbeam despre doctor, nu despre serviciile pe care le prestezi de obicei.

— Eşti nebun! în primul rând, ţi-am spus că nu sunt bolnavă. Şi în al doilea rând…

— În fiecare an, dau o grămadă de bani pentru opere de caritate. Să zicem că de data aceasta dumneata vei profita în mod direct.

Ea îl privi uluită, apoi se eliberă printr-o mişcare bruscă.

— N-am nevoie de mila dumitale.

— În orice caz, ai nevoie de mila cuiva.

Avea dreptate, dar mai bine îşi tăia mâna decât să recunoască.

— La revedere, domnule Thorpe.

— Nu te grăbi!

O reţinu a doua oară. Miranda se întoarse spre el în culmea furiei.

— O să mă laşi în pace, pentru numele lui Dumnezeu? Îţi repet că nu sunt bolnavă. Dacă vrei să ştii totul, află că am leşinat pentru că îmi era foame! Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-am nici tifos, nici malarie!

Îşi dădu seama, în tăcerea care urmă, că n-ar fi trebuit să cedeze furiei. Rămase totuşi, cu capul sus, aşteptându-se la o replică usturătoare, care de altfel nu întârzie să apară.

— Înţeleg, spuse Daniel Thorpe pe un ton aspru. Trăieşti de pe o zi pe alta, fără să-ţi pese de ziua de mâine.

Miranda se gândi la economiile pe care le strânsese ca o furnică pentru a-şi completa bursa, la costul materialelor pe care trebuise să şi le cumpere, la sacrificiile pe care le acceptase pentru a-şi păstra ultimii guldeni… Se gândea la toate astea, şi la multe altele, şi izbucni în râs.

— Eşti un om extraordinar, domnule Thorpe! Atât de perspicace… Dar te-ai înşelat într-o privinţă. Nu trăiesc de

pe o zi pe alta, ci de la un minut la altul! Dar de ce mi-aş face griji, când sunt sigură că în orice clipă pot găsi un Ernst Mueller care să mă scoată din încurcătură?

Thorpe se întunecă, încât Mirandei îi păru rău că nu-şi poate retrage cuvintele.

— Bun, declară el pe un ton înverşunat. Am auzit destule.

— Hei! Dar ce faci?

Ceea ce făcea era evident. Tocmai deschisese portiera Mercedesului, de pe partea pasagerului, şi o forţa să se urce.

— Nu poţi să obligi oamenii să facă lucruri împotriva voinţei lor! strigă ea în timp ce el se aşeza la volan.

Daniel Thorpe îi aruncă o privire plictisită.

— Vrei o friptură cu cartofi prăjiţi? Sau suntem încă la ora micului dejun, în lumea voastră?

Ea clipi, nedumerită.

— Poftim?

— Ce preferi? reluă el cu un oftat agasat. Eu aleg restaurantul, iar dumneata meniul. Aşadar, o răpea ca s-o hrănească! Ideea era atât de ciudată încât Miranda, în alte circumstanţe, ar fi izbucnit în râs.

— Aşadar?

Aşadar, nimic. Nu va accepta *nimic* de la acest bărbat. Nici chiar un pahar cu apă.

— Mic dejun sau prânz? Grăbeşte-te să te hotărăşti, domnişoară Stuart. Miranda se întoarse spre implacabilul profil al însoţitorului său. Doar gândul la mâncare făcea să-i chiorăie stomacul.

— Amândouă, zise ea destul de tare.

Apoi îşi încrucişă braţele şi privi drept înainte, lăsându-şi mintea să inventeze un număr infinit de feluri de mâncare.

Capitolul 3

Mercedesul se strecură silenţios pe străzile oraşului, lăsând în urma lui cartiere pe care Miranda le străbătuse de multe ori pe jos. Avea de altfel impresia că descoperă oraşul dintr-un alt unghi. Totul i se părea ireal de când

intrase în apartamentul lui Ernst Mueller, începând cu misteriosul Daniel Thorpe.

Aruncă pe furiş o privire către însoţitorul său. De ce venise acesta la Mueller? Nici măcar nu se gândise să-l întrebe acest lucru. Trebuia însă să recunoască faptul că nici el nu-i lăsase timp pentru asta.

Maşina se opri la un stop. Miranda oftă şi se foi stingherită pe scaun, pradă unui sentiment ciudat că Thorpe exact aşa ar fi procedat dacă ar fi vrut s-o răpească.

— Totul e-n regulă?

Vocea bărbatului era fermă, întrebarea fiind mai degrabă din curiozitate decât din îngrijorare. Miranda îşi înălţa trufaşă capul şi îşi puse mâinile pe genunchi.

— N-o să mă îmbolnăvesc în maşina dumitale, dacă acesta este sensul întrebării.

Semaforul trecu pe verde şi Mercedesul îşi reluă drumul. Thorpe chicoti, zeflemitor.

— Nu răspunzi niciodată la întrebare fără să te înfurii?

— Şi dumneata, nu pui niciodată întrebări care par a fi puse de Marele Inchizitor?

Văzu cu coada ochiului că o privea cu atenţie şi se strădui să aibă o expresie absolut indiferentă. În sfârşit, el oftă resemnatşi-şi întoarse capul.

— Ajungem imediat. Până atunci, închide ochii şi odihneşte-te.

„Doar nu sunt o invalidă”, era gata să răspundă Miranda. Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că sfatul lui nu era atât de rău pe cât crezuse la început. Era epuizată, fizic şi moral. Scaunul pe care şedea era comod şi din moment ce n-avea nimic să-i spună însoţitorului ei, mai bine să profite de răgazul pe care i-l oferea.

— Este o idee bună.

Închise ochii, încercând să se relaxeze. Un scârţâit uşor de piele îi indică faptul că Thorpe se mişcase pe scaunul lui şi, curând, primele note din „Marea” de Debussy umplură habitaclul. Aşadar, deschisese radioul,

gândi Miranda, aşteptându-se să schimbe postul.

Nu se întâmplă însă aşa şi, după câteva clipe, îi aruncă o privire scurtă. Mâinile lui se odihneau pe volan, şi urmărea cu mişcări ale capului ritmul muzicii. Deci, îi plăcea Debussy… Fata avu o mare surpriză în această privinţă. Fără să aibă vreun motiv anume, presupusese că avea nişte gusturi mult mai în acord cu violenţa caracterului lui. Totuşi, dacă se gândea bine, nu era primul paradox pe care-l remarcase la acest bărbat. Astfel, în ciuda manierelor lui civilizate, o sărutase cu o pasiune absolut primitivă…

Deschise brusc ochii, teribil de stânjenită la amintirea a ceea ce simţise. Doar starea de extremă slăbiciune putea să explice faptul că se abandonase astfel. Era dovada, dacă mai era necesară, că va trebui într-o bună zi să pozeze pentru Mueller. Acum, Thorpe îi oferea mâncare de milă, dar chinurile foamei vor reveni foarte curând s-o tortureze. Nu va putea rezista la infinit.

Miranda făcu instinctiv o grimasă. Fir-ar să fie, gândul de a poza pentru Mueller o dezgusta acum parcă mai mult decât azi-dimineaţă. Şi când se gândea că Thorpe o mai credea în stare să… să…

Dar ce o interesa pe ea părerea unui necunoscut? Daniel Thorpe putea să creadă ce voia despre ea! O privire îi fusese de-ajuns ca să o judece. Nici măcar n-o lăsase să-i explice.

— Am ajuns.

Ea ridică privirea. Thorpe oprise Mercedesul lângă un trotuar, într-un cartier vizibil înstărit.

Miranda se întoarse şi privi prin geamul din spate, căutând cu disperare să identifice locul.

— Să mergem, domnişoară Stuart.

Se auzi un clinchet, ceea ce indica faptul că el descuiase portierele. Totuşi, nu se mişcă, şi Thorpe reluă pe un ton iritat:

— Grăbeşte-te, n-am toată ziua la dispoziţie!

Miranda coborî încet din maşină, continuând să studieze împrejurimile. Cunoştea acest loc pentru că

venise de câteva ori, cu blocul de schiţe sub braţ. Era un cartier superb, fireşte, despre care ştia însă că n-avea niciun restaurant cu preţuri rezonabile.

Daniel veni lângă ea, apoi o luă de braţ cu un gest nerăbdător.

— Nu te-am adus aici ca să faci turism.

— Dar unde mergem? întrebă ea lăsându-se condusă de-a lungul trotuarului.

Nu văd niciun restaurant…

El nu răspunse nimic. Nu se zărea niciun restaurant, conchise ea, pentru simplul motiv că nu exista niciunul. Şi clădirea spre care se îndreptau, cu siguranţă n-avea restaurant. Era unul din hotelurile cele mai luxoase din Amsterdam. Fata încremeni în mijlocul trotuarului, atât de brusc încât el îi dădu drumul la braţ şi mai făcu vreo câţiva paşi înainte să se oprească.

— Ticălosule! strigă ea. Credeai că va fi atât de uşor?

— Domnişoară Stuart…

— Ce se întâmplă? Camera lui Mueller nu-ţi convenea? Poate că nu era suficient de luxoasă pentru dumneata?

El se încruntă.

— Dar despre ce vorbeşti?

— Credeai poate că îţi voi cădea în braţe când voi vedea cearşafuri de satin?

Pe buzele lui apăru un zâmbet rece.

— Cred că îţi faci o idee falsă despre farmecele dumitale, domnişoară Stuart. În plus, se pare că ai memoria scurtă. Ţi-am spus că n-am obiceiul să plătesc o femeie ca s-o am.

— În cazul acesta, ai putea poate să-mi explici de ce m-ai adus aici?

Ea aruncă o privire bănuitoare spre clădirea elegantă care se înălţa în faţa ei şi adăugă:

— Este hotelul dumitale, nu-i aşa?

— Ai o putere de deducţie uluitoare.

— La fel cum am şi capacitatea de a mirosi capcanele.

Se întoarse brusc, ceea ce era cât pe ce să fie o eroare. O prinse o uşoară ameţeală, care însă se risipi repede.

— La revedere, domnule Thorpe.

El o ajunse cu uşurinţă.

— Nu fi proastă.

— Ţi-am mai spus că nu sunt de vânzare!

— Perfect, pentru că nici eu nu sunt cumpărător.

Ea vru să se opună când o conduse spre hotel, dar Thorpe era prea puternic. O împinse literalmente în holul de la intrare.

— Este un restaurant aici, spuse el sec. O să mănânci ceva, după care te voi urca într-un taxi şi…

Thorpe nu spuse nimic când cei doi angajaţi de la recepţie îl priviră curioşi. Se împurpură uşor sub bronzul feţei, dar le aruncă o privire care îi făcu pe aceştia să-şi plece imediat ochii.

— Şi nu vom mai auzi niciodată unul de altul, încheie el cu o voce mai scăzută. Asta îţi convine?

— Perfect.

O prinse din nou de cot şi o conduse către câteva trepte de marmură care duceau spre o încăpere cum Miranda nu văzuse decât în filme.

— Nu se vede niciun cearşaf de satin în zare, o ironiză el când intrară în sala de mese.

Miranda îşi umezi buzele, regretând că nu avea să-i dea o replică spontană. Nicio clipă nu-şi închipuise că Thorpe o va aduce într-un asemenea loc. De fapt, nu-şi imaginase absolut nimic. Dar dacă şi-ar fi pus întrebarea unde avea de gând s-o ducă, cu siguranţă s-ar fi gândit la o cafenea sau la un fast-food.

Un chelner în livrea făcea slalom printre mesele aranjate cu veselă preţioasă şi se apropie de ei. Miranda îşi netezi stânjenită jacheta de mătase, al cărei aspect jerpelit i se părea acum mai evident ca niciodată. Privirea pe care i-o aruncă chelnerul era atât de insistentă încât se întrebă dacă nu cumva uitase vreo etichetă pe afară pe care să scrie „piaţa de vechituri”.

— Bună ziua, domnule. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— O masă pentru două persoane, te rog.

Chelnerul afişă un zâmbet forţat.

— Aveţi o rezervare? întrebă el pe un ton suav.

Miranda simţi mâna lui Daniel crispându-se pe braţul ei. El îşi plimbă privirea prin sala aproape goală şi îşi îndreptă apoi atenţia către chelner.

— Nu, n-am rezervare.

— Ah, făcu băiatul ridicând din umeri. În cazul acesta…

— Ne vei găsi totuşi o masă, bineînţeles…

Miranda îl observă.

Vorbise pe un ton glumeţ, dar privirea lui căpătase o duritate metalică, o autoritate care-i întărea şi mai mult înfăţişarea impresionantă.

I se păru că atmosfera înconjurătoare este încărcată de electricitate, impresie pe care trebuie să o fi resimţit şi chelnerul, pentru că îşi retrase capul între umeri.

— Domnule Thorpe… mormăi el, ştiu în apropiere o braserie excelentă care…

— Nu există nicio problemă, îl întrerupse Daniel pe un ton glacial, fără să înceteze totuşi să zâmbească. Nu-i aşa?

Chelnerul înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Nu, bineînţeles. Doar că v-aş fi dat o masă mai lângă fereastră, dacă aţi fi avut rezervare. Dar am una mai în colţ care…

— O masă lângă fereastră? repetă Daniel prefăcându-se că nu auzise continuarea. Ce idee excelentă! Tocmai am văzut una, acolo. Să mergem.

Chelnerul se întoarse cu un zâmbet crispat.

— Bineînţeles. Dacă doriţi să mă urmaţi…

Conversaţia încetă în timp ce traversau sala. Miranda simţea că toate privirile erau îndreptate spre ea şi simţi din nou acea senzaţie de jenă ca atunci când chelnerul o studiase. Merse totuşi cu capul sus, dar inima îi bătea nebuneşte.

— Relaxează-te, îi şopti însoţitorul ei.

Se întoarse spre el, puţin mai liniştită. El mergea cu nonşalanţă, obişnuit cu luxul şi cu compartamentul linguşitor al chelnerilor. Simţindu-se ceva mai încrezătoare, Miranda oferi tuturor privirilor o expresie amabilă dar fermă, astfel că, încetul cu încetul, fiecare îşi întoarse ochii spre farfuria lui. Zarva conversaţiilor reîncepu, rupând tăcerea care devenise apăsătoare.

Miranda nu-şi putu reţine un oftat când se aşeză. I se părea că făcuse un imens efort fizic.

— Este totul în ordine? întrebă Daniel, aplecându-se peste masă.

— Da, eu…

Se întrerupse, îşi umezi buzele şi reluă.

— Voiam să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Ştii bine. Toţi oamenii aceştia… Nu-i uşor să…

— Singurele dificultăţi sunt cele pe care le creezi dumneata, o întrerupse el uşor iritat.

Apoi luă meniul din faţa lui, ferindu-se de privirea Mirandei.

Aceasta ezită o clipă, apoi făcu la fel. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să mănânce repede şi să plece cât mai curând. Thorpe o hrănea de milă, şi era nepoliticos din partea ei să abuzeze de timpul lui.

— Ce vrei să iei?

Ea îl privi pe deasupra meniului. Expresia ostilă dispăruse de pe faţa lui, şi acum o privea cu o mină politicoasă, aproape curtenitoare. Desigur, aştepta ca ea să comande pentru a termina cât mai repede povestea asta…

Fără vreun motiv anume, gândul acesta o deprimă.

— Domnişioară Stuart? Ai ales?

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra meniului înşirat pe patru pagini, într-un amestec ameţitor de olandeză şi franceză. Rândurile îi fugeau prin faţa ochilor şi-l închise cu un zgomot sec.

— N-are importanţă, spuse ea ridicând din umeri. O salată va fi suficientă. Sau o friptură cu cartofi prăjiţi. Sau un burger. Iau ce iei şi dumneata.

Daniel încuviinţă şi-i făcu semn chelnerului, care se apropie cu discreţia unei fantome.

— O ceaşcă de cafea pentru mine, te rog. Pentru domnişoara, o salată de somon proaspăt cu mărar, un antricot de miel şi nişte raţă cu mere.

— Bine, domnule.

— A, voia şi un hamburger.

Chelnerul ridică sprâncenele, mirat.

— Da, bineînţeles.

Daniel îi întinse cele două meniuri cu un zâmbet sigur pe el.

— O să comandăm desertul mai târziu.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Miranda furioasă, după ce chelnerul dispăru. N-o să reuşesc să mănânc niciodată atâta!

Însoţitorul ei ridică din umeri.

— O să le cerem să-ţi pună la pachet ce nu vei putea mânca. O să-ţi prindă bine la cină.

— Foarte bine. Pentru că nu voi putea mânca nici jumătate din ceea ce ai comandat.

Îşi dădu seama repede că se înşelase. Prima înghiţitură de salată declanşase o veritabilă reacţie în lanţ şi i se părea că nu se mai putea opri niciodată din mâncat. Vecinii de masă îi aruncau din când în când priviri stupefiate, dar ea nici nu-i băga în seamă, acordându-şi un răgaz abia după ce termină şi ultimul fel de mâncare.

— A fost delicios, declară ea oftând.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc mult.

— Nu ai exagerat deloc, comentă Daniel încruntat. Pur şi simplu mureai de foame.

Fata râse discret, stânjenită.

— Oh, nici chiar aşa, dar…

— Eşti americană, nu-i aşa?

— Şi dumneata la fel, dacă nu mă înşel… Iată că măcar avem un punct comun.

— De cât timp eşti aici?

— De patru luni.

Se opri, apoi se gândi că Daniel Thorpe fusese mai mult decât decât generos cu ea, aşa că îi datora cel puţin adevărul.

— Dacă am venit la Amsterdam, începu ea, este pentru că oraşul este cunoscut pe plan mondial ca…

— Ştiu foarte bine pentru ce este cunoscut, domnişoară Stuart. Dar acest mod de viaţă nu este făcut pentru dumneata.

— Te înşeli. Asta încerc să-ţi spun de când ne-am cunoscut. Eu…

— Dar cum poţi să faci asta? mormăi el ca şi cum n-ar fi auzit-o. Sub pretextul că eşti în căutarea libertăţii, îţi pierzi independenţa fără să-ţi dai seama.

Miranda se îmbujoră până-n vârful urechilor.

— Dacă ai catadicsi să mă asculţi, eu…

— Nu vei putea duce această viaţă boemă prea mult timp. Şi nu te poţi baza o veşnicie pe fizicul dumitale, oricât de fermecător ar fi acesta.

— Lucrez din greu, ripostă ea la fel de mult ca dumneata sau altcineva!

— N-am afirmat contrariul. Îmi imaginez că nu este uşor să treci de la un bărbat la altul.

Fata se prinse de marginea mesei strângând atât de tare încât degetele i se albiră. Hotărât lucru, tipul ăsta era de o aroganţă insuportabilă!

— Nu, nu-i uşor, reluă ea gândindu-se la exigenţele draconice ale profesorilor ei de pictură. Fiecare aşteaptă de la tine altceva, şi tu trebuie să-i mulţumeşti. Dar toţi îmi spun că sunt foarte pricepută la ceea ce fac. Foarte…

Scoase un uşor ţipăt de durere când mâna însoţitorului ei căzu peste a sa.

— Mă doare! încetează să…

— Ah, Daniel, iată-te în sfârşit. Mă întrebam unde ai dispărut.

El îi dădu brusc drumul. Miranda nu-şi ascunse surprinderea când Thorpe se ridică să întâmpine o femeie de o eleganţă extraordinară, cu părul alb şi cu ochi jucăuşi.

— Mătuşă Sophie, exclamă el cu un zâmbet vizibil

forţat. Ce faci aici?

— Trebuia să ne întâlnim în apartamentul meu să bem ceaiul. Cum tu nu veneai, mi-am făcut griji şi…

Nu mi-o prezinţi pe fermecătoarea ta prietenă, Daniel?

Urmă o clipă de tăcere, apoi el oftă şi spuse:

— Mătuşă Sophie, ea este Miranda Stuart. Domnişoara Stuart, dumneaei este mătuşa mea, Sophie Prescott.

Miranda zâmbi timid.

— Încântată.

— Şi eu, domnişoară, răspunse bătrâna doamnă. Haide, Daniel, unde-ţi sunt bunele maniere? Nu mă inviţi să stau cu voi?

— Miranda tocmai voia să plece.

— Poveşti! ripostă mătuşa Sophie trăgându-şi ea însăşi un scaun de la o masă învecinată. Cu siguranţă, poate să-mi ţine companie cât timp îmi beau şi eu ceaiul. Nu-i aşa, domnişoară Stuart?

— Ei bine, aş… aş fi încântată, dar…

— Perfect. Acum, spuneţi-mi unde v-aţi cunoscut amândoi?

— Mătuşă Sophie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eşti pictoriţă, domnişoară Stuart?

Miranda făcu ochii mari.

— Exact, răspunse ea, stupefiată. Dar de unde ştiţi?

— Draga mea, eu am petrecut mulţi ani la Paris, plimbându-mă prin Montmartre. Pe vremea aceea, Hemingway locuia acolo. La fel şi Chagall, Picasso…

Zâmbi amintirilor, apoi reluă.

— M-ai dus cu gândul direct la zilele acelea fericite… Arăţi ca şi cum ai fi ieşit chiar acum dintr-un atelier de pictură.

— Sau dintr-un apartament din Amsterdam, adăugă Daniel, sarcastic.

Mătuşa lui încuviinţă vesel.

— Exact. De aceea te afli aici, draga mea? Ca să pictezi?

— Da, răspunse ea fără să-şi ia ochii de la Daniel. Sunt studentă a Fundaţiei Harrington.

— Fundaţia Harrington? Adevărat?

— Da… Dar…

— Am cunoscut un bursier de la Harrington, cu multă vreme în urmă.

Era prin 1924…

Bătrâna doamnă se întrerupse şi privirea i se tulbură, dând trăsăturilor ei o bruscă aparenţă de vulnerabilitate.

— Sau poate în ’34… Oh, Doamne, nu-mi mai amintesc. Este atât de departe…

— N-are importanţă, mătuşă Sophie, zise Daniel cu o voce ciudat de blândă. Nu ne împiedicăm de câţiva ani acolo…

— Aş vrea să-mi amintesc, dar… Nu, ai dreptate n-are importanţă! Spune-mi, domnişoară Stuart, bursele voastre de la Harrington ajung tot cu multă întârziere?

Miranda începu să râdă.

— Nu-mi spuneţi că tot aşa era şi pe vremea dumneavoastră!

— Oh, ba da! Băiatul pe care l-am cunoscut nu ştia niciodată dacă nu va sfârşi prin a dormi în stradă. Din fericire, era un băiat învăţat cu greutăţile.

— Mătuşă Sophie, nu sunt sigur că pe domnişoara Stuart o interesează cum…

— Dar aşa este, Daniel! Prietenul meu a avut noroc, până la urmă. Era foarte solicitat ca model. Apropo, sunt sigură că îţi rotunjeşti veniturile pozând pentru alţi pictori, domnişoară Stuart. Mă înşel cumva?

— Nu, nu vă înşelaţi! exclamă Miranda. Exact asta fac!

Îl privi pe Daniel fără să clipească şi adăugă pe un ton mai ponderat.

— Pictez, şi când mi se iveşte vreo ocazie, pozez. Este singurul mijloc de a mai câştiga ceva bani de buzunar.

După aceste afirmaţii, conversaţia luă o cu totul altă întorsătură. Bătrâna doamnă abordă un alt subiect şi Miranda o urmărea cu interes, ascultând-o cu plăcere şi

râzând cu poftă la glumele sale. Dar în tot acest timp, un gând nu-i dădea pace.

„Iată-te în încurcătură, domnule Thorpe! Va trebui să-ţi calci pe orgoliu şi să-mi prezinţi scuze… De ce nu întorci capul spre mine? Aş vrea să-ţi văd expresia pe care…”

Îşi ţinu brusc răsuflarea. El tocmai întoarse capul spre ea, ca un răspuns la dorinţă ei tăcută. Dar Miranda nu citi pe chipul lui Stânjeneala pe care se aşteptase s-o găsească. Trăsăturile lui Daniel nu exprimau decât o furie greu stăpânită.

— Se face târziu, spuse el brusc, întrerupându-şi mătuşa în mijlocul frazei. Domnişoara Stuart trebuie să plece.

— Cât formalism! exclamă bătrâna doamnă pe un ton uşor supărat. Putem să-ţi spuneam Miranda, nu-i aşa?

— Da, eu…

— N-ar putea rămâne la cină? insistă mătuşa Sophie pe lângă nepotul său. Speram că…

— Trebuie să plece, repetă Daniel. Nu-i aşa, Miranda?

Vorbise pe un ton suav, dar ameninţător în fond.

— Aşa este, spuse fata împingându-şi scaunul. La revedere, doamnă Prescott. Am… am fost încântată că v-am cunoscut. Nu este nevoie să te ridici, domnule Thorpelunosc drumul.

Daniel zâmbi ironic, se ridică şi o conduse spre ieşire.

— Să mai vii să ne mai vizitezi! strigă Sophie.

Miranda nu avu timp să răspundă. Daniel aproape ridicând-o pe sus, o făcu să iasă din hotel şi nu-i dădu drumul decât la intersecţia următoare.

— De-a ce te joci? întrebă el cu maxilarul încleştat.

— Despre… ce vorbeşti?

— Nu-ţi este ruşine să te foloseşti de amintirile unei bătrâne?

— Poftim?

— „Studentă a Fundaţiei Harrington”, zise el maimuţărindu-i vocea. Biata femeie ţi-a întins o mână şi

dumneata ai apucat-o… Eşti tare, trebuie să recunosc. O excelentă actriţă… Aproape că te-am crezut şi eu.

— Şi totuşi acesta este adevărul, protestă Miranda, simţindu-se la rândul ei cuprinsă de furie. Sunt pictoriţă, ţi-am mai spus!

— Ştiu, ştiu, ai spus că eşti o artistă, zise el zeflemitor prinzând-o de umeri.

— Dă-mi drumul!

— Dar îţi exersezi simţul artistic mai ales în pat!

Ea îl privi, apoi, îndemnată parcă de o forţă supraomenească, se desprinse din strânsoarea lui şi-i trase o palmă răsunătoare.

Urmă un moment de tăcere mormântală. Însuşi timpul păru că se opreşte în loc în timp ce pe chipul lui Daniel apăru o expresie se surprindere, înlocuită foarte repede de nedumerire. Pe obrazul lui, urma palmei Mirandei trecu din roşu în alb, apoi se estompă progresiv.

— Ticăloaso…

Ea vru să fugă, îngrozită de ceea ce citi în privirea lui, dar el a fost mai rapid. O prinse din zbor, o forţă să se întoarcă şi o lipi de el. Mâna i se pierdu în părul bogat şi negru împiedicând-o astfel să facă cea mai mică mişcare.

— Joci un joc periculos, Miranda…

— Dă-mi drumul! El o împinse spre un zid de cărămidă, zdrobind-o cu greutatea lui.

— Şi mie îmi place să mă joc… Dar numai ca să câştig…

Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut posesiv.

Miranda vru să se zbată, dar era prinsă într-o adevărată menghină. Buzele lui Daniel o răneau căutând un răspuns pe care ea refuza să i-l dea.

— Va trebui să faci mai mult de atât dacă vrei să-ţi meriţi banii.

— Mă dezgusti! Eşti un…

El se aplecă şi o sărută din nou, dar de data asta într-un mod cu totul diferit.

— Adevărat? şopti el lângă buzele ei. Chiar te dezgust?

Ea vru să-i răspundă afirmativ dar, prin acelaşi fenomen de neînţeles care o cuprinsese înaltelierul lui Mueller, simţi că se topeşte în braţele lui. Nu crabine, ştia asta. Totuşi, raţiunea îi spunea că nu putea să reziste valului de emoţii care o copleşea. N-o mai ţineau picioarele. Dacă Daniel n-ar fi ţinut-o, s-ar fi prăbuşit.

Buzele i se întredeschiseră şi, cu un geamăt de plăcere, răspunse sărutului lui exigent. Se agăţă de el cu aceeaşi energie de care se folosise, câteva clipe mai devreme, pentru a-l respinge.

El a fost acela care a rupt vraja. Se retrase şi, preţ de o clipă, Mirandei i se păru că citeşte în privirea lui reflectarea propriilor ei emoţii. Dar curând, un zâmbet glacial deformă buzele lui Daniel Thorpe şi ea înţelese că tot ceea ce se întâmplase nu fusese decât un duel al voinţelor. Un duel pe care ea îl pierduse. Cum putuse să se abandoneze astfel? Era… era…

Daniel începu să râdă.

— Vezi că poţi să fii şi înţelegătoare, când vrei?

Miranda avu impresia că un vânt glacial se stârnise în ea. Energia disperării o împiedică însă să izbucnească în lacrimi.

— Sunt o actriţă excelentă, ai spus chiar tu.

Îl văzu pe însoţitorul ei întunecându-se şi adăugă pe acelaşi ton care se voia nonşalant.

— La revedere, domnule Thorpe.

El porni imediat după ea.

— Unde locuieşti?

— Nu te priveşte.

O prinse totuşi de cot şi o conduse spre staţia de taxiuri care se afla în faţa hotelului.

— Dă-mi drumul! M-am săturat să te porţi cu mine ca şi cum aş fi o marionetă! Eşti o brută!

— Unde locuieşti? repetă el răbdător.

— Voi merge cu autobuzul!

Neluându-i în seamă protestele, Daniel deschise portiera unui taxi şi o forţă să urce.

— Dă-i adresa şoferului, îi ordonă el. Dacă ai vreuna,

bineînţeles…

Miranda îi aruncă o privire ucigaş apoi, obosită de această confruntare, se supuse. Însoţitorul ei de până acum trânti portiera şi-i întinse câteva bancnote pe geam.

— Cred că sunt de-ajuns.

Fata nu avea nicio idee despre cum va reuşi să plătească taxiul, dar refuză scuturând din cap.

— Nu-i vreau.

— Nu fi stupidă.

Bancnotele se împrăştiară pe bancheta din spate şi Daniel bătu în capota maşinii, care demară. Miranda privi silueta înaltă pierzându-se în zare, apoi numără liniştită banii. O mie de guldeni. Erau destui cât să plătească taxiul şi să mănânce o săptămână.

Sau, se mai putea spune, destui pentru a plăti serviciile unei prostituate de lux din cartierul roşu al Amsterdamului.

Capitolul 4

Mina se aplecă spre oglindă şi îşi aplică atent un strat de luciu de buze. Se încruntă puţin, îşi umflă părul şi apoi zâmbi cu un aer satisfăcut.

— Ura! Ţineţi-vă bine! Iată-mă! Eşti gata, Miranda?

— Hmm…

Mina se întoarse şi aruncă o privire surprinsă prietenei sale. Aceasta, aşezată pe pat cu un carnet pe genunchi, muşca nervoasă capătul unui creion nevinovat.

— Nu-mi spune că tot acolo eşti!

— Ba da, mormăi Miranda.

— Dacă nu te grăbeşti, pierdem micul dejun.

— Mai lasă-mă două minute.

— Eşti sigură că vrei într-adevăr să faci asta?

Miranda ridică privirea de pe carnet.

— Ce? Să-i înapoiez banii lui Daniel Thorpe? Bineînţeles. Nu m-am răzgândit.

Dar nu reuşesc să găsesc câteva cuvinte să-i scriu.

— N-ai decât să-i scrii: „Dragă domnule Thorpe, iată banii dumitale. Colega mea de cameră crede că sunt nebună să ţi-i înapoiez. Cu prietenie etc… etc…”

— Şi la urma urmei, de ce ar trebui neapărat să-i scriu ceva?

Miranda dădu din cap mulţumită, îndepărtă carnetul şi puse banii într-un plic.

— Este de-ajuns să-i scriu numele pe plic, declară ea lipindu-l. Va şti că sunt de la mine.

— Nu neapărat. Ai zis că este bogat, nu?

— Am zis că părea bogat. Dar ce legătură are?

— Ai mai spus şi că donează mulţi bani pentru opere de caritate. Poate că nu eşti singura cauză salvată? Poate că a ajutat şi alte persoane?

— Eu nu sunt o operă de caritate, şi cu atât mai puţin o cauză salvată, declară Miranda ridicându-se brusc. Mai degrabă mor de foame!

Mina îi zâmbi maliţios.

— Atenţie la ce spui. Vreun spirit rău ar putea să-şi propună să-ţi îndeplinească dorinţa.

— Da, ai dreptate. Haide mai bine să mâncăm. Aroma aceasta de brioşe calde mă înnebuneşte.

— Aşteaptă! Fă-mi plăcerea şi mai povesteşte-mi o dată ce s-a întâmplat ieri. Te-ai dus aşadar la Mueller şi…

— Credeam că întârziem la micul dejun?

— Haide, te rog…

— Nu.

Miranda zâmbi pentru a-şi mai îndulci refuzul, dar scutură negativ din cap.

— Ţi-am povestit ieri de cel puţin zece ori. De ce s-o mai iau de la capăt?

— Vreau doar să văd dacă evenimentele capătă un sens diferit, la lumina zilei.

Miranda privi expresia imploratoare a Minei, apoi ridică ochii spre cer şi oftă.

— Bine. Dar este pentru ultima dată! Ultima dată, mă auzi?

— Da, de acord.

— Bun. Ce vrei să ştii?

— Totul.

— M-am dus la apartamentul lui Mueller…

— Da, da, te-ai dezbrăcat, apoi a apărut tipul ăsta şi i-ai căzut în braţe.

Miranda simţi un nod în stomac. Preţ de o clipă, se revăzu în acea cameră, pe jumătate goală, sub privirea hipnotică a lui Daniel Thorpe.

— Nu aşa s-a petrecut, răspunse ea.

Se îndreptă spre fereastră, se aşeză cu coatele pe pervaz şi reluă povestea pe un ton posac.

— Nu reuşeam să mă hotărăsc. Trebuia să rămân? Să plec? În acel moment, a năvălit Daniel Thorpe în încăpere.

— Şi tu ai leşinat.

— Exact.

— Când te-ai trezit, el ţi-a propus să te ducă la un doctor. Aşa este?

Miranda ezită. Spusă de prietena ei, povestea părea de o simplitate copilărească. Evident, nu-i vorbise despre ceea ce simţise când Daniel Thorpe o sărutase…

— Ai dreptate, reluă Mina, ironic. Thorpe ăsta al tău este o adevărată brută: te prinde din zbor înainte să cazi pe podea, se oferă să te ducă la un doctor…

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Haide, Miranda, ţi-a sărit în ajutor ca un viteaz cavaler. Ţi-a oferit apoi o masă, ţi-a plătit taxiul să te întorci acasă şi ţi-a lăsat destui bani să…

— N-ai fost acolo, o întrerupse ea. Era foarte… condescendent, grosolan şi… înfumurat.

— Dar el nu este din lumea noastră! Nu este un artist, un pictor, ceva!… Poate nu ştie că a poza nu este un păcat capital.

— Nu-i nevoie să fii neapărat artist ca să ştii asta, replică Miranda cu o iritare crescândă. Oricum, trebuie să se priceapă în materie de artă. Altfel, de ce s-ar fi dus la Mueller?

— Bună întrebare, încuviinţă Mina pocnind din degete. Nu l-ai întrebat?

— Pe moment, nu m-am gândit. Totul era atât de confuz…

— Pentru că te-a sărutat? Haide, nu ţi se întâmplă

pentru prima oară, totuşi!

„Dar nu am reacţionat niciodată cum am făcut ieri”, gândi Miranda.

Gândul acesta îi răsună atât de puternic în minte, încât i se păru că-l rostise cu voce tare. Îi aruncă o privire şovăitoare Minei, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

— Era insuportabil, declară ea.

— Dar l-ai pus în temă, nu-i aşa? I-ai explicat adevăratul motiv al prezenţei tale acolo?

— Am încercat, dar nici măcar nu m-a ascultat. Oricum, nu-mi pasă. Poate să creadă ce vrea.

— Apropo… Asta îmi aminteşte că şi Mueller s-a gândit la tine ieri.

Miranda se răsuci brusc.

— Poftim?

— M-am întâlnit ieri cu el. Mi-a spus că este foarte supărat că nu te-ai dus.

— Am fost. Doar că m-am răzgândit.

— Asta i-am spus şi eu. Dar a considerat-o ca pe un afront personal. Tot mormăia ceva despre fetele astea neserioase care ar merita să fie puse la locul lor…

Miranda râse sarcastic.

— N-o să mă simt totuşi vinovată pentru că n-am pozat pentru acest porc!

— Habar n-am. Vinovăţia îmbracă uneori forme ciudate. Crezi că, pentru că s-a simţit vinovat, Thorpe ţi-a dat toţi aceşti bani?

— Thorpe, vinovat?

Miranda scutură din cap şi se sprijini din nou cu coatele pe pervaz, jucându-se distrată cu frunzele anemice ale unei muşcate aflată acolo.

— Nu, continuă ea. Încerca pur şi simplu să mă umilească.

— Dându-ţi o mie de guldeni? Dacă asta este imaginea ta despre umilinţă…

Mina se întrerupse, dar Miranda nu observă. Se gândea la ce-i spusese prietena ei. David Thorpe, vinovat? Nu, cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai

ridicolă.

— Hmm… Miranda?

— Daniel Thorpe n-a avut niciodată vreun sentiment de vinovăţie, în toată viaţa lui.

— Miranda…

— Este genul de bărbat care crede că poate cumpăra totul, chiar şi femeile. Dar pe mine n-o să mă aibă. Nici pentru nişte amărâţi de o mie deguldeni, în orice caz, adăugă ea întorcându-se, cu zâmbetul pe buze. Eu merit mai mult…

Zâmbetul i se evaporă rapid. Daniel Thorpe stătea în prag şi observa scena, vizibil amuzat.

— Continuă, te rog, spuse el politicos. Care este preţul dumitale, domnişoară Stuart?

Miranda roşi până-n vârful urechilor şi se întoarse spre Mina, care ridică din umeri încurcată.

— Am încercat să-ţi spun…

— Sper că nu vă deranjez? spuse Daniel cu un zâmbet amabil. Ştiu că este încă devreme, dar…

Părea foarte sigur pe el, ca şi cum ar fi făcut o vizită unor vechi cunoştinţe.

— Ce cauţi aici? întrebă cu răceală Miranda.

— Speram să te găsesc înainte să te apuci de treabă. Ştiu că timpul îţi este foarte preţios.

— Ce vrei, domnule Thorpe?

— Puţină ospitalitate, mai întâi. Nu m-ai invitat să intru…

— Nu. Şi nici nu te invit.

Daniel zâmbi şi intră în încăpere cu un mers nonşalant. Era îmbrăcat mai puţin elegant ca ieri. Nişte blugi negri îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi nu purta decât o cămaşă albă, fără haină. Totuşi, chiar şi aşa, emana o eleganţă naturală.

Miranda se surprinse că-l examina cu încântare şi se reculese imediat.

— Domnule Thorpe…

— Daniel. Nu este nevoie să fim atât de formali, nu-i aşa, Miranda? Nu şi după ce am împărtăşit.

— Domnule Thorpe…

Fata se întrerupse şi roşi toată, atât de furie cât şi de jenă. În timpul acesta, Mina o privea cu un interes făţiş.

— N-am timp de pierdut, reluă ea în sfârşit. Colega mea şi cu mine, tocmai ne pregăteam să ieşim. Nu-i aşa, Mina?

— Păi… eu… da.

— Mina…

Numele, rostit de Daniel, păru dintr-odată de o delicioasă muzicalitate. Se întoarse spre ea şi îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Fermecător prenume, spuse el întinzându-i mâna. Sunt încântat să te cunosc. Eu sunt…

— Oh, ştiu cine eşti…

Mina făcu ochii mari dându-şi seama de gafă, şi adăugă cu o voce tremurată:

— Miranda mi-a vorbit mult despre dumneata, domnule Thorpe.

— Spune-mi Daniel, te rog.

Miranda ridică ochii spre cer, exasperată. Vru să intervină, dar prietena ei era deja într-o lungă conversaţie cu Daniel, care arăta cel mai viu interes spuselor ei. Îi cerea chiar detalii. De unde venea? Ce făcea la Amsterdam? Ce studia? O mulţime de întrebări cărora Mina le răspundea bucuroasă, cu o voce de fetiţă timidă pe care Miranda nu i-o auzise până acum.

— Mina! exclamă ea după câteva minute insuportabile. O să întârziem.

Daniel le privi pe rând.

— Vă reţin, cumva?

— Da, răspunse Miranda.

— Nu, răspunse Mina în aceeaşi clipă.

Văzu expresia furioasă a prietenei sale şi se corectă:

— În fine, nu-i nimic foarte important. Ne duceam pur şi simplu la micul dejun…

— Ah, bine. În cazul acesta, îi voi răpi Mirandei câteva minute. Dacă nu te deranjează, fireşte, Mina…

— Oh, nu, deloc.

Miranda îşi văzu prietena îndepărtându-se spre uşă, cu un zâmbet visător pe buze. Perspectiva de a rămâne singură în compania lui Daniel Thorpe i se păru dintr-odată insuportabilă.

— Mina, aşteaptă!

Colega ei o privi acuzator când Miranda o ajunse în prag.

— M-ai minţit, îi şopti Mina. Mi-ai spus că este un bădăran! Este frumos ca un zeu şi absolut fermecător.

— N-am spus niciodată că este un bădăran.

Dar oricum, te înşeli. Nu este deloc fermecător şi…

— Mă bucur că te-am cunoscut, Mina.

Aceasta roşi şi-i răspunse peste umărul prietenei sale:

— Şi eu, domnule… Daniel.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre Miranda şi-i spuse pe un ton de reproş:

— A făcut tot drumul ăsta să vină să te vadă. Ai putea măcar să fii politicoasă.

Fără să mai aştepte răspuns, se întoarse şi dispăru pe culoar. Miranda oftă, îşi compuse o atitudine hotărâtă, numără în gând până la zece şi în sfârşit se întoarse.

— Dar ştiu că ai tupeu. Cum îndrăzneşti să vii aici?

Zâmbetul pe care-l afişase pentru Mina dispăru de pe chipul lui Daniel, şi acum stătea în mijlocul camerei, cu o expresie întunecată.

— Ţi-aş fi telefonat cu plăcere, dar nu eşti în cartea de telefon.

— Bineînţeles că nu sunt. N-am telefon.

— Adevărat? Dacă stau să mă gândesc, este surprinzător. Credeam că este o unealtă indispensabilă în munca ta.

Miranda scrâşni din dinţi, refuzând să muşte momeala.

— Te întreb din nou: ce vrei?

El nu-i răspunse şi începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se să privească din când în când pânzele aflate peste tot. Apoi se îndreptă spre locul unde se aflau

tablourile Mirandei.

— Acestea sunt ale tale.

Nu era o întrebare, ci o constatare. De unde ştia oare?

Miranda încuviinţă fără tragere de inimă.

— Da. Aş vrea să le laşi în pace.

Ignorând-o total, el luă un mic tablou ce reprezenta nişte case pe marginea canalului.

— Nu m-ai auzit? se enervă ea. Ţi-am spus să le laşi în pace…

— Acesta este foarte reuşit, remarcă el privind cu atenţie pictura. Da, foarte reuşit…

Miranda nu se putu abţine să simtă un fior de plăcere. Tabloul acesta era preferatul ei, unul dintre acelea care-i reuşiseră foarte bine. Dar mândria ei se risipi repede. Daniel Thorpe era chiar ultimul om de la care aştepta complimente.

— Ar trebui să fiu măgulită, domnule Thorpe? Eşti cumva vreun critic de artă?

El se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Singurul lucru pe care ştiu să-l recunosc în materie de artă, este ce-mi place şi ce nu-mi place.

— Ce căutai la Mueller? îl întrebă brusc Miranda, amintindu-şi întrebarea Minei.

El ridică nonşalant din umeri.

— Să spunem că făceam un serviciu unui vechi prieten.

Puse pânza la loc şi luă alta.

— Chiar ai talent!

Miranda resimţi din nou acel val de plăcere, pe care însă se grăbi să-l stăvilească.

— Sunt pictoriţă, răspunse ea sec. Asta încercam ieri să-ţi spun. El îi aruncă o privire seducătoare, pe care începea s-o recunoască.

— Şi presupun că eşti într-adevăr şi studentă a Fundaţiei Harrington…

— Da.

— Hmm…

Începu din nou să se plimbe prin încăpere, apoi se opri în faţa picturilor Minei.

— Acestea sunt lucrările colegei tale?

— Da. Ascultă, domnule Thorpe…

— Este mai puţin talentată decât tine, nu-i aşa?

— Avem stiluri diferite, atâta tot.

Miranda zări plicul pe care-l pregătise şi găsi astfel un mijloc de a pune capăt acestei discuţii neplăcute.

— Poftim, zise ea întinzând plicul. Sunt ai tăi.

— Ai mei?

— Da. Sunt banii pe care mi i-ai dat ieri în taxi, mai puţin preţul cursei.

El făcu un gest vag.

— Nu-i vreau.

— Ei bine, nici eu, replică ea aruncându-i plicul la picioare. Acum, ieşi de aici.

— Câtă agitaţie! Nu te interesează motivul vizitei mele aici?

— Nu mă interesează. Ieşi.

El nu se clinti.

— Am venit să-ţi fac o propunere.

— Inutil. N-o să mă culc cu tine nici pentru tot aurul din lume.

El făcu ochii mici.

— Nici eu cu tine.

Daniel făcu un pas înainte şi reluă discuţia pe un ton suav.

— Dacă aş fi vrut să te am, aş fi făcut-o deja.

— Nu… n-ai auzit ce ţi-am spus? Ieşi de aici sau… sau…

— O să ţipi?

Începu să râdă şi continuă:

— M-am întâlnit cu proprietăreasa voastră când urcam. Mi-a spus că bărbaţii nu sunt admişi în camere, dar i-am spus că sunt vărul tău din America şi că voiam să-ţi fac o surpriză. Dacă o să ţipi, voi fi obligat să spun adevărul, acela că nu mă cunoşti decât de ieri. Voi adăuga că m-ai invitat aici făcându-mi tot felul de promisiuni, dar

că te-ai răzgândit în ultima clipă.

Miranda pipăi în spatele ei, găsi speteaza unui scaun şi se sprijini de ea.

— Nu… N-o să te creadă.

— Vrei să încerci?

— Ce… ce vrei?

— Aşa-i mai bine.

El se sprijini de perete şi stătu astfel, cu braţele încrucişate.

— Vreau să-ţi fac o ofertă.

— Nu mă interesează nimic din ce ai putea să-mi oferi.

— Nici chiar de lucru?

Ea îl privi, uluită.

— Poftim?

— Ceva de lucru. N-ai uitat totuşi ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Nu văd ce gen de muncă mi-ai putea…

— Am nevoie de o doamnă de companie.

— Glumeşti? Fir-ar să fie… Ieşi!

Daniel n-o băgă în seamă şi continuă pe un ton mieros.

— M-am exprimat greşit. Mătuşa mea are nevoie de o doamnă de companie şi i-a intrat în cap că tu ai fi persoana ideală.

Miranda se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre trei sute de dolari pe săptămână. În plus, vei avea casă şi masă. Casă care, precizez, se află la Paris.

— Dacă-i o glumă…

— Nu este o glumă, ci o idee a mătuşii Sophie. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar n-a vrut să audă.

Râse sarcastic şi adăugă:

— Şi când mă gândesc că, de luni de zile, încerc s-o conving să-şi ia o doamnă de companie! Şi iată că te-a ales tocmai pe tine! De ieri, nu vorbeşte decât despre tine. Miranda-n sus, Miranda-n jos…

Fata se mai îmbună puţin.

— Şi eu o apreciez mult. Dar nu sunt infirmieră.

— Sophie nu are nevoie de infirmieră. Dacă ar fi fost cazul, aş fi făcut-o să accepte una. Se simte absolut perfect, doar memoria îi mai joacăuneori feste. I se întâmplă să-şi amintească mai uşor evenimente din urmă cu patruzeci de ani decât ce a făcut în dimineaţa asta, de exemplu. Nu… Problema este că se simte singură. De aceea am şi adus-o la Amsterdam. N-am vrut s-o las singură la New York.

— New York? Dar ai spus Paris…

— Eu locuiesc la New York, îi explică el.

Şi, de câţiva ani, Sophie locuieşte cu mine. De când…

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— De când fiul ei a murit.

— Fiul ei?

— Singurul ei fiu, da. A dus o viaţă cam agitată şi…

Tăcu brusc şi aruncă spre Miranda o privire pătrunzătoare. Ea avea neplăcuta impresie că vedea până-n adâncul sufletului ei.

— La întoarcere, ne oprim la Paris. Sophie are acolo un apartament, pe care n-am putut s-o conving să-l vândă.

— Este foarte interesant, dar…

Cu un gest, o făcu să tacă.

— Problema este următoarea: mătuşa mea are nevoie de companie. Şi te-a ales pe tine.

— Deduc de aici că faptul de a-şi face o părere despre oameni fără ca măcar să-i cunoască, este o trăsătură de familie?

— Crede-mă, am încercat s-o conving că nu face o alegere bună.

— Da, sunt sigură.

— Dar prefer să fii alături de ea decât s-o ştiu singură. Eu am de rezolvat nişte afaceri la Paris. Voi lipsi trei zile.

Miranda dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Mă bucur că mătuşa ta şi cu tine aţi ajuns la această concluzie fără să mă consultaţi. Aş fi vrut să vă

ajut, dar bursa mea…

— Este valabilă în toate capitalele europene.

Fata se întoarse brusc.

— De unde ştii?

— Am verificat.

Umerii Mirandei se încovoiară. El avea dreptate, pe toate planurile. Fundaţia Harrington va continua să-i plătească bursa, chiar şi la Paris. De altfel, acesta fusese oraşul pe care-l alesese prima oară, înainte ca posibilităţile ei financiare să facă din Amsterdam o destinaţie mai rezonabilă. Îşi permisese de altfel să petreacă ultimele două luni din anul universitar în Franţa, un vis pe care contul ei în bancă îl resimţea serios.

Oftă. Paris… Luvru… Orangerie… Muzeul Rodin. Aşadar, bursa ei, plus trei sute de dolari pe săptămână, casă şi masă. Era o afacere formidabilă!

Dar nu putea să accepte. Era peste puterile ei să suporte prezenţa lui Thorpe.

— Nu va fi o muncă foarte obositoare, insistă el. Vei fi liberă în cea mai mare parte a zilei. Vei putea studia, picta, citi, pe scurt, tot ce vei dori. Şi fireşte, nu vei mai avea grija banilor.

Miranda închise ochii. Preţ de o clipă, ideea i se păru chiar realizabilă.

— Bineînţeles, va trebui să rupi cu Mueller.

Ea se trezi ca dintr-un vis.

— Poftim?

— Nu este cazul să mai continui să minţi. El mi-a povestit despre ce făceaţi împreună.

Fata n-ar fi putut să spună ce o rănea mai mult: enorminatea minciunii sau credulitatea lui Thorne.

— Eu nu… niciodată… nu este adevărat! se bâlbâi ea.

Mueller este furios pentru că… eu…

Tăcu. De ce avea nevoie să se justifice, la urma urmei?

— Vezi deci că nu sunt persoana ideală pentru mătuşa ta, reluă ea pe un ton glacial.

— Tocmai despre asta am încercat s-o conving.

— Dar nu te-a crezut…

Mă rog, sunt nevoităs-o dezamăgesc. Sunt măgulită de propunerea ei, dar…

— Cinci sute pe săptămână.

Miranda înghiţi cu dificultate.

— Cinci sute de… dolari? spuse ea încet.

— Pe săptămână.

Pe buzele lui Thorne apăruse un zâmbet lacom. Miranda ezită, apoi scutură tare din cap.

— Nu.

— Perfect, zise el cu o voce atât de blândă încât devenea ameninţătoare.

Va trebui deci să trec la o metodă mai dură. De cât timp… pozezi, Miranda?

Ea se retrase până când simţi uşa în spate. Daniel nu se clintise din loc şi se afla în cealaltă extremitate a încăperii.

— Nu… nu te priveşte.

— Pe mine? Nu. Dar s-ar putea să intereseze autorităţile.

— Po… Poftim?

— N-ai bani, ceea ce este în defavoarea ta. În consecinţă, munceşti, deşi n-ai niciun permis de muncă. Tţ – Tţ – Tţ…

Miranda vru să râdă, dar simţea un nod în gât.

— Eu… nu fac nimic rău. Nu este ca şi cum aş munci într-o uzină, sau într-un magazin.

— Este exact acelaşi lucru, reluă sec Thorpe.

— Dar e ridicol!

— Ridicol? O să-ţi spun eu ce e ridicol: îţi ofer o muncă cinstită, bine păltită, precum şi posibilitatea de a merge la Paris şi tu refuzi.

Ea îi susţinu privirea fără să clipească, tremurând de furie dar luptând să-şi ascundă tulburarea.

Nu mai întâlnise până acum un asemenea om. Era de-a dreptul nemilos.

Un veritabil bloc de gheaţă şi avea o bucată de piatră în loc de inimă.

— Aşadar? Ce să-i spun Sophiei?

Miranda îşi duse nervoasă mâna la gât. Sub degetele ei, pulsul îi bătea nebuneşte.

— Aştept…

Uşa se întredeschise, şi Mina îşi vârî capul înăuntru.

— Deci, voi doi? Îmi pare rău că vă întrerup, dar…

Tăcu după ce-i privi bine, apoi reluă pe un ton stânjenit.

— Totul e-n regulă?

Miranda respiră adânc.

— Bineînţeles, spuse ea cu un zâmbet pe cât de larg, pe atât de forţat. Domnul Thorpe tocmai pleca.

Daniel rămase îndelung nemişcat, apoi se apropie de uşă fără să-şi ia ochii de la ea.

— Da, plec, spuse el pe un ton îngrijorător.

Dar voi reveni, poţi să fii sigură.

Miranda îl privi dispărând în întunericul coridorului. Ştia că o să-şi ţină promisiunea.

Şi, fără un motiv anume, gândul acesta trezi în ea un ecou ciudat.

Capitolul 5

Miranda n-avea deloc poftă de mâncare. În faţa ei, Mina devora cu poftă o friptură de vacă şi cartofi prăjiţi. Câştigase ceva bani în ziua aceea pozând pentru doi pictori, şi vrusese să sărbătorească evanimentul invitând-o la un mic restaurant de lângă casa lor.

Miranda îşi dădu la o parte farfurie şi oftă. Îi era imposibil să înghită ceva.

De ieri, ameninţarea abia voalată a lui Thorpe îi răsuna neîncetat în cap: „Mă voi întoarce…”

— Nu mănânci?

Ea clipi ca trezită din vis. Lingându-şi degetele, Mina trăgea cu ochiul la farfuria ei, de care ea nu se atinsese.

— Încă sunt sătulă după prânzul de ieri, răspunse Miranda râzând. Ia şi farfuria mea. Eu o să iau o cafea.

— Eşti sigură?

— Haide, ştiu că mori de poftă.

Mina ezită o clipă, apoi luă farfuria şi începu să

mănânce cu o poftă surprinzătoare.

— Într-o zi, mormăi ea între două înghiţituri, vom fi bogate şi celebre. O să mâncăm caviar la fiecare masă.

— Aşa. Continuă să visezi.

— Bineînţeles, eu nu voi fi niciodată la fel de bogată ca Daniel…

Miranda se întunecă.

— Chiar este nevoie să vorbeşti despre el? Prietena ei ridică din umeri şi înghiţi trei cartofi lungi prăjiţi dintr-odată.

— Iartă-mă, mi-a scăpat. Deşi mă mândream că până acum n-am vorbit despre acest Thorpe al tău.

— Nu este Thorpe *al meu*. Şi nu-ţi lăsa imaginaţia să zburde. Poate că nici nu este atât de bogat pe cât crezi. Nu doar pentru că locuieşte într-un hotel ca un palat poţi să spui că este milionar. Astăzi, toate hotelurile fac preţuri speciale pentru oameni de afaceri.

— Ştiu, dar…

— Şi o să te plătesc, dacă este nevoie, să nu mai pomeneşti de măgarul ăsta în prezenţa mea.

— Bine, uită ce am spus. Să ne terminăm cina în linişte.

Miranda îşi privi cu îndoială prietena apoi, după câteva secunde, încuviinţă sec.

— Perfect. Aşa să fie.

Urmă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de clinchetul veselei. La sfârşit, nemaiputând să se abţină, Miranda îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi oftă.

— Iartă-mă că am fost aşa de repezită. Sunt… sunt puţin nervoasă, atâta tot.

Mina zâmbi compătimitor.

— Înţeleg. Te preocupă mereu problemele astea cu banii.

— Da. De fapt, am luat o hotărâre. Mă voi duce la Mueller şi-mi voi cere scuze că am lipsit de la întâlnirea noastră de zilele trecute.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că am fost ridicolă nevrând să pozez

pentru el. La urma urmei, tu ai făcut-o şi încă n-ai murit, stai cu mine de vorbă.

Mina se sprijini de speteaza banchetei de vinil.

— Dacă într-adevăr asta vrei…

— Am cumva de ales?

Colega ei de cameră păru pe punctul de a spune ceva, apoi renunţă şi întinse mâna spre cafetieră.

— Ce este? întrebă Miranda. Ce ai vrut să spui?

— Nimic, n-are importanţă. Nu ţi-ar plăcea ideea mea.

— Dacă m-ar ajuta să evit să pozez pentru Mueller, aş adora-o.

Mina respiră adânc, apoi spuse repede:

— Cred că ar trebui să-l suni pe Thorpe şi să-i spui că păstrezi cei o mie de guldeni.

— Ce? Eşti complet nebună!

— Vezi? Ţi-am spus că…

— Tocmai îţi cereai scuze că vorbiseşi despre el acum cinci minute şi iată că iarăşi îl pomeneşti!

— Ascultă, eu nu ştiu ce s-a întâmplat ieri dimineaţă, dar…

— Nu, nu ştii ce s-a întâmplat.

— Dar oricare ar fi problema…

Miranda puse brusc ceaşca de cafea pe masă. Câteva picături săriră pe suprafaţa lucioasă a mesei.

— Foarte bine! Îţi voi povesti! Îţi voi spune ce dorea minunatul tău domn Thorpe: mi-a propus o slujbă, apoi, când am refuzat-o, m-a şantajat! Eşti mulţumită?

Mina făcu ochii mari.

— O slujbă? Ce fel de slujbă?

— Dar ce importanţă are? N-ai auzit ce ţi-am spus? M-a şantajat pentru că l-am refuzat! M-a ameninţat!

— Cum adică, te-a ameninţat? Fizic?

— Nu, răspunse Miranda, chiar dacă nu era prea sigură de asta. I-a intrat în cap că suntem nişte infractoare…

— Infractoare?

— Dă-mi voie să termin. Afirmă că n-avem dreptul să

lucrăm. Nu avem permis de muncă.

— Dar…

— Să pozăm, îi explică iritată Miranda. Viza noastră ne interzice să ne atingem de vreo remuneraţie în ţara asta. Cel puţin, teoretic. Pentru că eu chiar nu văd ce ar putea face Thorpe să…

— Probabil că are tot ce ar vrea.

— Fir-ar să fie, Mina, este şi el o fiinţă umană absolut normală! Poate că tu îi atribui puteri supranaturale dar…

— Miranda.

— Dacă ţi-am sugerat să accepţi banii lui Thorpe…

— Iarăşi povestea asta!

— Am făcut-o pentru că ştiu că este foarte bogat! izbucni Mina.

Mai mulţi clienţi se întoarseră spre ele, şi cele două fete se înroşiră.

— De unde ai aflat? mormăi Miranda după câteva clipe.

— Am luat prânzul la facultate cu câţiva studenţi în economie. Unii dintre ei auziseră vorbindu-se de Thorpe. Ştii cum i se spune? Domnul Midas, pentru că tot ce atinge se transformă în aur! Tipul ăsta este multimilionar!

Miranda se mai relaxă puţin.

— Multimilionar?

— Este multi-arhi-milionar! Asta înseamnă că atunci când o astfel de persoană vrea ceva, toată lumea este de acord. Banii deschid toate uşile.

Dacă hotărăşte să-ţi pună beţe-n roate…

Mina continua să vorbească, dar Miranda n-o mai asculta. Zgomotul discuţiilor se mai potolise, în timp ce vocea gravă răsuna fără încetare în capul ei: „Mă voi întoarce. Mă voi întoarce. Mă voi întoarce…”

Ea scutură din cap, vrând să scape de aceste cuvinte obsedante. Încercă să se convingă că vorbise sub imperiul furiei, atâta tot. Nu va merge totuşi până la…

Un fior rece îi trecu pe şira spinării. Îşi aminti felul cum o îmbrăţişase, cum o sărutase cuceritor, şi extazul vinovat pe care-l resimţise. Apoi, îşi aminti acel moment

terifiant şi excitant totodată, când se întrebase dacă voia cu adevărat o companie pentru mătuşa sa, sau venise cu titlu personal pentru a…

— Miranda! Miranda!

Ea clipi des şi îşi îndreptă atenţia spre Mina, care o observa cu îngrijorare.

— Ai făcut o dramă din toate prostiile astea, zise ea pe un ton care voia să pară detaşat. N-o să se întâmple absolut nimic.

— Daţi-vă mai încolo, fetelor.

Ridicară amândouă ochii. Tocmai apăruse Billy Kemper, cel de al treilea bursier al Fundaţiei Harrington. Acesta se lăsă să cadă pe banchetă, cu aerul omului care poartă toate poverile lumii pe umerii lui fragili. Apoi, oftă de îţi sfâşia sufletul şi declamă pe un ton shakespearian:

— Am trăit ziua cea mai nenorocită din viaţa mea.

Miranda nu-şi putu reţine un zâmbet. Billy era mereu cufundat într-o melancolie pe care el trebuia s-o fi considerat romantică, dar care de obicei era deprimantă. De data asta, poate că poveştile lui nemaipomenite se vor dovedi distractive. Îi făcu cu ochiul Minei şi întrebă:

— OK. Ce ţi s-a mai întâmplat, de data asta?

Câteva minute mai târziu, niciuna dintre fete nu mai zâmbea. Ascultau speriate cum le povestea despre vizita surpriză pe care i-o făcuse Emil Dorfman, corespondentul Fundaţiei Harrington în Olanda.

— A fost foarte politicos, ca de obicei. Dar mi-a pus o mulţime de întrebări bizare. „Lucrezi cumva, Billy?” şi eu i-am răspuns că nu, bineînţeles. Dar el ştia foarte bine că-l mint. Am lucrat ceva, pe ici pe colo, dar nimic foarte important. Am făcut mai ales instalaţii sanitare. L-am ajutat chiar şi pe Dorfman când i s-a spart o ţeavă, fir-ar să fie. Se simţea parcă… stânjenit că trebuie să mă chestioneze. Mi-a spus că noi nu avem dreptul să obţinem vreun venit atâta timp cât suntem aici. La tine a fost, Miranda?

Aceasta scutură negativ din cap.

— O să treacă şi pe la tine. Mi-a explicat destul de

vag că nu ştiu ce autoritate l-a îndemnat să ne controleze activităţile. Dacă este adevărat, ne-am ars cu toţii. Doar cu bursa, nu poţi să supravieţuieşti aici.

Miranda se redresă brusc. Un nume îi veni în minte, şi tonul dispreţuitor cu care îi vorbise.

— Thorpe.

Mina o prinse de mână.

— Aşteaptă! Nu trage concluzii pripite.

Fata n-o luă în seamă şi-l împinse cu umărul pe Billy.

— Ridică-te, trebuie să plec.

— Hai! Dar ce am zis?

— Nimic. Lasă-mă să trec odată!

Billy se dădu la o parte, stupefiat. Miranda îşi luă haina din cuier şi se îndreptă spre ieşire fără să mai spună un cuvânt. Mina o ajunse din urmă pe trotuar şi o prinse de mânecă.

— Nu face prostii. Calmează-te.

Miranda se răsuci şi-i aruncă o privire ucigaşă.

— Cum îndrăzneşte? Nemernicul! Cine se crede?

— Se crede ceea ce este, dacă vrei părerea mea: un bărbat influent.

— O să mai vedem noi!

Se desprinse de Mina şi dispăru grăbită în noapte. După câteva minute de mers totuşi, mânia i se mai risipi. Îşi ridică gulerul hainei, îşi vârî mâinile în buzunare, regretând că nu se îmbrăcase mai călduros. La ce distanţă se afla hotelul lui Thorpe? La vreo zece-douăzeci de minute de mers pe jos? La o jumătate de oră?

Miranda se opri în mijlocul trotuarului, scotoci în poşetă şi scoase plicul în care erau banii lui.

Îl pipăi câteva clipe între degete apoi, cu satisfacţie, scoase o bancnotă şi chemă un taxi.

Crezu că portarul hotelului n-o va lăsa să intre. Acesta nu avu totuşi nicio obiecţie şi, respirând mai liber, Miranda se duse spre recepţie. Bărbatul din spatele tejghelei îi privi cu ochi critic blugii jerpeliţi şi haina şifonată, apoi afişă un zâmbet profesional.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Aş dori numărul camerei domnului Thorpe.

— Ah, mă tem că nu vă pot da această informaţie.

— Ascultaţi-mă, eu trebuie să…

Miranda respiră adânc, apoi reluă pe un ton mai liniştit.

— Aş putea să-i las un mesaj?

Recepţionerul ezită, apoi dădu din cap şi-i întinse o foaie cu antetul hotelului.

— Aţi putea să-mi daţi şi un plic?

Omul i-l dădu fără tragere de inimă. Miranda scrise două rânduri, împături cu grijă hârtia şi după ce o puse în plic, i-o dădu recepţionerului, care-l puse în căsuţa cu numărul 703.

După asta, fu un joc de copii să ajungă la lift. Profitând de un moment de neatenţie al recepţionerului, fata se strecură într-o cabină deschisă şi apăsă pe cifra 7.

O clipă mai târziu, se afla în faţa camerei lui Daniel Thorpe. Ridică mâna şi se pregăti să bată în uşă. Inima îi bătea nebuneşte. Ce-i va spune lui Thorpe? Până acum, el făcuse ce voise cu ea. Şi dacă avea într-adevăr puterea pe care i-o atribuia Mina, ce putea să facă împotriva lui? Era ridicol. Se pripise să acţioneze şi…

Abia îşi reţinu un ţipăt când uşa se deschise brusc. Camera era cufundată în semiîntuneric. În prag apăru o siluetă impunătoare şi Miranda ştiu că era Daniel chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

— Aşadar? întrebă el pe un ton detaşat. Ai de gând să intri sau rămâi plantată acolo până mâine dimineaţă?

Ea îl privi şi îşi coborî braţul care rămăsese în mod stupid ridicat. În minte nu avea decât o singură idee acum: să fugă. Era însă prea târziu. Făcu un pas înainte, mişcare care o costă tot atât dacă ar fi sărit în gol.

Camera era superbă. O veioză împrăştia o lumină portocalie peste lemnul preţios al mobilierului. Fiecare colţ al încăperii era împodobit cu imense buchete de flori. O uşă largă de sticlă care dădea spre o terasă, era întredeschisă şi lăsa să intre o briză uşoară dinspre Amstel.

Miranda se întoarse să dea ochii cu Thorpe şi tresări văzând că acesta era chiar în spatele ei.

— Presupun că… te-a anunţat recepţionerul că voiam să vin? mormăi ea abia auzit.

— Exact. I-ai făcut o impresie foarte puternică. Ai cinat? Pot să sun la restaurant şi să-i rog să aducă aici ceva de mâncare.

— M-am săturat! izbucni Miranda. M-am săturat de jocurile şi de manierele tale! Ce i-ai făcut lui Billy?

El ridică mirat o sprânceană.

— Billy?

— Nu face pe nevinovatul. Billy Kemper. Un alt student al Fundaţiei Harrington. L-a vizitat Dorfman acasă şi i-a pus întrebări.

— Oh, înţeleg. Ei bine, să zicem că Billy este o victimă nevinovată a micului tău război.

Miranda fu absolut luată prin surprindere de sinceritatea lui. Traversase jumătate din oraş, mânată de o furie oarbă, şi nu se aşteptase la un răspuns atât de direct şi nonşalant.

— De ce ai venit? întrebă el apropiindu-se periculos de ea.

Fata se strădui să nu cedeze teren. Ridică ochii şi-i susţinu privirea fără să clipească.

— Ştii foarte bine, răspunse ea cu o voce mai puţin sigură decât şi-ar fi dorit. Pentru ca… pentru ca să-ţi cer să-mi laşi prietenii în pace.

Daniel începu să râdă.

— Nu. N-ai venit pentru asta.

— Ba da! Vei înceta să-i mai hărţuieşti…

— Nu vreau să-ţi supăr prietenii.

— Pe mine mă vrei, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine ce doresc de la tine, Miranda.

Ea îşi reţinu răsuflarea. Iată mărturisirea pe care o aştepta în secret. Era inutil să se prefacă acum că nu înţelege. Mesajul lui era limpede, confirmat şi de scânteierile din ochii cenuşii. Atmosfera din încăpere păru dintr-odată apăsătoare. Miranda simţi un fir de sudoare

curgându-i pe şira spinării.

— Eşti… eşti nebun!

Din nou, el începu să râdă.

— Crezi?

Ea ştiu ce urma să facă înainte ca s-o sărute. Spre deosebire de celelalte dăţi, totuşi, toată fiinţa ei răspunse imediat acestui delicios sărut, tandru şi violent totodată.

Parcă trecuse o veşnicie, o veşnicie în care Miranda nu putu să facă altceva decât să se abandoneze braţelor lui puternice, să-şi ofere buzele asalturilor lui de o infinită senzualitate. În sfârşit, se retrase un pas sprijinindu-se de o mobilă pentru a-şi păstra echilibrul şi spuse dintr-o suflare:

— Bun. Ai câştigat.

O licărire de triumf trecu prin ochii lui Thorpe. În schimb, expresia feţei era mai puţin sigură. Miranda n-ar fi putut să spună de ce.

— Îi vei telefona lui Dorfman?

El încuviinţă.

— Şi-i vei spune să nu-i mai hărţuiască pe Billy şi pe Mina?

— Da.

Ea oftă uşurată, dar apoi începu să tremure uşor.

— Te detest pentru ceea ce faci.

Daniel veni spre ea, dar se retrase repede.

— Nu. Acest gen de lucruri nu se vor întâmpla. Te voi însoţi la Paris şi-i voi ţine companie mătuşii tale. Dar să nu aştepţi nimic altceva de la mine. Nimic…

Tăcu. Thorpe zâmbea misterios. Se înfioră când el întinse mâna pentru a-i îndepărta o şuviţă de pe frunte.

— Dacă te simţi mai bine crezând asta, OK, spuse el în sfârşit. Dar până la urmă vei ajunge în patul meu. Şi ştii asta. Şi eu ştiu.

Miranda îşi strânse pumnii.

— Niciodată!

— Vei ceda pentru că nu poţi să te împotriveşti dorinţei, pentru că dorinţa ta este la fel de violentă ca şi a mea.

Privirea i se întunecă, devenind asemenea unui cer pe furtună.

— Voi face dragoste cu tine cum nu ai mai făcut cu niciun bărbat, reluă el cu o voce răguşită, aproape feroce. Voi face dragoste cu tine până când îţi voi şterge din memorie amintirea celor care m-au precedat.

Se lăsă o tăcere apăsătoare între ei. Miranda nu auzea decât respiraţia ei precipitată şi bătăile pulsului în tâmple. Daniel o privi o clipă apoi, foarte încet, se întoarse şi se îndepărtă spre fereastră.

Un val de adrenalină se revărsă în venele Mirandei, ajutând-o să-şi recapete folosinţa picioarelor, şi fugi în noaptea de cerneală care învăluia oraşul.

Capitolul 6

Daniel spusese că mătuşa lui avea un apartament la Paris. Ceea ce nu-i precizase, după cum constată Miranda la faţa locului, era că apartamentul în chestiune ocupa un întreg etaj al unui imobil datând din perioada când stilul Art nouveau era foarte la modă.

Fata oftă şi se întoarse de la fereastra camerei sale, o încăpere scăldată în soare şi admirabil decorată. Amsterdamul, pe care-l părăsise doar ieri, i se părea teribil de departe…

Nu-i fusese deloc greu s-o convingă pe Mina că se împăcase cu Daniel. Prietena ei îi aplaudase hotărârea de a se duce la Paris, şi o asigurase că va găsi fără probleme o altă colegă de cameră.

De câteva ori, Miranda fusese cât pe ce să se răzgândească. Apoi Billy le făcuse o vizită, radios, să le explice că Emil Dorfman trecuse pe la el şi se scuzase că-i pusese atâtea întrebări. Aşadar, Thorpe se ţinuse de cuvânt…

Călătoria decursese bine, între o Sophie extaziată şi mereu la fel de extravertită şi un Daniel preocupat de afaceri, cu privirea cufundată în dosarele lui. Preţ de o clipă, Miranda chiar sperase că renunţase la intenţiile lui păcătoase. Apoi îi întâlni privirea şi înţelese, după licărirea periculoasă din ochii lui, că nu era aşa.

Plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră, îşi repetă pentru a nu ştiu câta oară că nu era prizonieră.

Dar oricât de elegant ar fi fost apartamentul, tot îi dădea impresia că este o colivie aurită… „Ce-ai făcut, Miranda?” şoptea parcă vântul prin frunzişul copacilor din grădină. „Ce-ai făcut?” repetau păsărelele care ciripeau pe ramuri.

Se auzi un clopoţel, la câteva camere distanţă. Miranda tresări uşor şi îşi privi ceasul. „Cina este la ora şapte”, precizase Sophie. Admirabilă punctualitate.

Respiră adânc şi se îndreptă spre uşă. Ce naiba, era vorba de o simplă masă!

De ce atunci avea această ciudată senzaţie că este o acrobată la trapez care evoluează fără plasă?

Când ajunse în sufragerie, Sophie şi nepotul ei erau deja aşezaţi la masa lungă de lemn. Daniel se ridică, ocoli masa şi, fără să spună un cuvânt, îi trase scaunul din dreapta bătrânei doamne.

— Eşti foarte tăcut, Dan, observă aceasta după ce au fost servite antreurile.

— Îmi pare rău. Am nişte întâlniri importante mâine, şi nu mă pot abţine să mă gândesc la ele.

— Câtă conştiinciozitate! Nu-i aşa, Miranda?

Aceasta reuşi să zâmbească. Era însă convinsă că tăcerea lui Daniel n-avea nimic de-a face cu munca lui. Totul la el indica adevărata natură a gândurilor sale: faţa trasă, mişcările repezite, intensitatea privirii. Se gândea la ea şi îşi spunea cât o detestă. Miranda abia se abţinu să sară în picioare, să strige în gura mare că acest sentiment este reciproc şi că ar face bine, în interesul amândurora, s-o urce în primul avion care pleca spre Amsterdam.

În ceea ce o priveşte pe Sophie, aceasta era total inconştientă de tensiunea electrică dintre ei. Vorbi tot timpul mesei despre Paris şi minunile sale, în timp ce Miranda se străduia să pară atentă la spusele ei, dând din cap din când în când pentru a-i arăta că o urmăreşte.

— Şi prin anii ’3 o, Parisul era renumit pentru că reuşise să adune toate marile spirite ale acestei lumi.

Bătea pe atunci un incredibil vânt de libertate.

— Cu siguranţă, epoca aceea i-ar fi plăcut Mirandei, spuse Daniel cu acea voce blândă de care învăţase să se teamă. Şi ea este foarte puţin… convenţională.

Fata ridică brusc capul. Daniel o privea cu nişte ochi glaciali, astfel că avu impresia că simte adierea unui vânt arctic. Se înfioră şi se mustră pentru slăbiciunea ei, străduindu-se să zâmbească din nou.

— Tânăra noastră prietenă este un spirit liber, mai zise Daniel. Ar fi trebuit să vezi decorul din camera ei de la Amsterdam. Şi prietenii ei, la fel! Miranda nu frecventa decât grupurile avangardiste.

— Nu te priveşte modul meu de viaţă.

— Nici pe cel din care îţi câştigi banii de buzunar…

Furculiţa Mirandei căzu cu un clinchet în farfurie.

— Cina a fost… delicioasă.

Când se ridică de la masă, scaunul ei scârţâi alunecând pe parchet.

— Dacă ai amabilitatea să mă scuzi, Sophie, cred că mă voi retrage.

Bătrâna doamnă puse mâna pe braţul fetei.

— Totul este în regulă, copila mea?

— Da, absolut. Doar că sunt puţin… obosită.

— Înţeleg. O voi ruga pe Paulette să te conducă în camera ta.

— Nu, nu este nevoie, mă descurc.

— O conduc eu pe domnişoara Stuart.

Vocea lui Daniel avu asupra Mirandei efectul unui pumn în stomac.

— Nu este nevoie, zise ea repede. Cunosc drumul, n-am nevoie de ajutorul nimănui.

— Atâta timp cât locuieşti sub acest acoperiş, eu voi hotărî de ce ai nevoie şi de ce nu.

— Daniel! se indignă mătuşa lui. N-ai dreptul să…

— Dimpotrivă, o întrerupse el sec. Domnişoara Stuart este obişnuită să facă numai după cum o taie capul. Va trebui să-şi piardă acest obicei prost.

— Daniel, pentru numele lui Dumnezeu…

Miranda se ridică, cu un zâmbet forţat pe buze.

— Lasă, Sophie, nu este grav. Ne vedem mâine.

Şi ieşi din salon cu un pas ferm şi cu capul sus, cu Daniel pe urmele sale. Ajunsă în pragul camerei, se întoarse şi-i aruncă o privire duşmănoasă.

— O dată pentru totdeauna, domnule Thorpe, află că n-am venit aici să mă las insultată.

— Nu făceam decât să evoc faptele. În orice caz, atâta timp cât lucrezi pentru mine, o vei face aşa cum îţi cer *eu*.

— Lucrez pentru mătuşa ta.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu te plătesc, nu Sophie.

— Nu-mi pasă cine mă plăteşte! Nu primesc ordine de la oricine!

El o prinse brusc de umeri. Expresia de neutralitate rece de până atunci lăsă locul unei furii evidente.

— Nu de la oricine, strigă el. De la mine. Şi te vei supune. Face parte din acordul nostru.

— Acordul nostru? repetă Miranda cu un râs nervos. Mi l-ai impus!

— Adevărat?

— Ştii prea bine! Dacă mă aflu aici este pentru că te-ai luat de prietenii mei! Nu te dai înapoi de la nimic!

— Ai dreptate, replică Daniel cu un zâmbet răutăcios. Aminteşte-ţi de asta. Eu obţin întotdeauna ceea ce vreau.

Se întunecă la faţă şi deveni îngândurat.

— Mai devreme sau mai târziu, îmi vei da ceea ce-mi doresc.

Miranda avu impresia că i se opreşte inima.

— Nu…

El îi culese protestul slab de pe buze, în timp ce o trăgea mai aproape de el. Fără voia ei, fata începu să tremure, pradă unei ciudate impresii că întreg corpul îi devine ca un aluat uşor de modelat. Sărutările lui Daniel îi marcau fiecare loc cu o pecete fierbinte.

În clipa în care era cât pe ce să abandoneze orice rezistenţă şi să cedeze instinctelor, Daniel îi dădu drumul.

Ea deschise ochii şi preţ de o clipă, văzu pe chipul lui o expresie ciudată, de pasiune amestecată cu confuzie în acelaşi timp. Apoi, aproape instantaneu, el îşi reluă masca de răceală şi siguranţă de sine.

— Somn uşor.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, îi întoarse spatele şi dispăru.

Miranda dormi prost, şi la micul dejun apăru istovită.

— Eşti bolnavă? întrebă Sophie.

— Nu. Încă sunt prea obosită. O gură de aer proaspăt mi-ar face foarte bine.

Faţa bătrânei doamne se lumină.

— Tocmai voiam să-ţi propun să mergem la nişte cumpărături…

Zilele următoare şi le petrecură bântuind prin marile magazine. Fireşte că Miranda ar fi preferat să consacre câteva ore principalelor monumente şi muzee ale oraşului, dar simplul fapt că putea să scape totuşi o vreme de prezenţa apăsătoare a lui Daniel îi era de-ajuns.

De altfel, îl văzu de prea puţine ori de la seara aceea dezastruoasă.

— Cunoaşte multă lume aici, îi explică Sophie, într-o după-amiază când se plimbau prin grădina Luxemburg.

„Mai ales femei”, se gândi Miranda. În Paris mişunau femei minunate. Era imposibil să nu le remarci. Probabil că Daniel se bucura de prezenţa lor…

— Daniel are cumva vreo… prietenă? se hazardă ea să întrebe, a doua zi.

Sophie îşi puse ceaşca de cafea pe masă, îi făcu semn menajerei să strângă după micul dejun şi dădu din cap dezamăgită.

— Din păcate, nu. Este un celibatar convins. Nu stă prea mult cu o femeie.

Şi de ce ar fi altfel? gândi Miranda cu o ciudată amărăciune. De ce şi-ar fi ales *doar o* femeie când putea să le aibă pe toate? N-avea decât să-şi izoleze prada şi s-o privească drept în ochi pentru a o paraliza. Şi dacă o mai şi săruta sau făcea dragoste cu ea…

Miranda clipi, ca trezită din vis. Ce naiba i se întâmpla? Daniel Thorpe reprezenta întruchiparea a tot ceea ce detesta mai mult la un bărbat.

Era înfumurat, autoritar, misogin şi…

Tresări brusc, ceea ce o făcu pe Sophie s-o privească uimită.

— Mă duc să… să mă plimb puţin prin grădină, zise ea.

Ieşi în grabă, nelăsându-i bătrânei doamne timp să-i pună vreo întrebare.

Grădina privată ţinând de imobil avea toate caracteristicile unei mici jungle, în această frumoasă zi de primăvară. Miranda porni pe aleea de pietriş care o traversa, oprindu-se din când în când să miroasă o floare sau să observe zborul unei albine.

Ajunse la un iaz în care înotau câţiva crapi, lăsând dâre argintii în urma lor. Îngenunche pe mal şi rămase îndelung nemişcată, căutând parcă în adâncul apei răspunsurile pe care nu le găsea. Nimic nu explica gândurile nebuneşti care-i trecuseră prin minte cu câteva clipe în urmă.

Cum poate să se gândească la Daniel în acest fel? De altfel, cum se putea pur şi simplu gândi la el? Nu însemna nimic pentru ea…

— În Franţa, există o lege care interzice femeilor frumoase să fie triste.

Miranda tresări recunoscând vocea lui Thorpe. Se întoarse. Inima îi bătea nebuneşte. El stătea în mijlocul aleii, cu braţele încrucişate, cu un zâmbet pe buze.

— Soarele străluceşte şi păsărelele ciripesc, reluă el pe un ton exagerat de liric. De ce ai mutra asta?

— Am… am aflat că nu pot studia cu profesorul pe care mi-l alesesem.

Nu făcuse decât să deformeze puţin adevărul. Cu siguranţă, nu acesta era adevăratul motiv al proastei ei dispoziţii, dar subiectul acesta o preocupa totuşi de câteva zile.

— Ce păcat! replică Daniel fără să mai zâmbească.

Probabil că ai inima frântă…

Miranda ridică repede capul.

— Exact. Jacques Rentret este cunoscut în întreaga lume pentru talentul lui în materie de peisaje.

Speram să am norocul să profit de cunoştinţele lui, dar…

Tăcu şi ridică din umeri.

— Dar? insistă Daniel.

— Dar m-am înscris prea târziu. Aşa se întâmplă când îţi faci planuri în ultimul minut.

Daniel se încruntă.

— Cred că acest… Rentret nu este totuşi singurul profesor renumit din Paris?

Fata îl privi câteva clipe tăcută, apoi râse uşor amar.

— Nu. Mai este şi Chardonnet. Sau Laurion.

— Şi atunci? Ai luat legătura cu ei?

— Nu înţelegi nimic, nu-i aşa? Poate că tu eşti obişnuit să forţezi mâna oamenilor, dar eu nu văd lucrurile în acest fel. Rezultatul este că am tot atâtea şanse să-mi găsesc un profesor bun cât… cât să merg pe lună.

— Niciodată nu poţi fi sigur ce îţi rezervă viitorul, Miranda. Ar trebui să ştii, de acum!

— Da, da, ştiu. Datorită ţie…

— De exemplu, continuă el ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, nici nu mi-aş fi imaginat cu câteva zile în urmă că vei dormi în patul meu.

— Nu dorm în patul tău! replică ea vehement.

— Ba da! Nu ţi-a spus Sophie? Camera pe care o ocupi, este de obicei a mea.

Din apartamentul meu, nu mă satur să-mi imaginez ce spectacol trebuie să oferi goală între cearşafurile albe, cu părul tău negru răspândit pe pernă…

Ea îl privi, incapabilă să vorbească. În faţa ochilor îi apăreau imagini tulburătoare, evocate de vocea catifelată a lui Daniel. Aerul deveni dintr-odată parcă mai dens, astfel că avu impresia că respiră cu dificultate. Ce forţă stranie o făcea să se simtă astfel?

— Miranda?

El îi şoptise numele, care păru să rămână câteva clipe suspendat în liniştea acestei după-amiezi. Apoi, când ecoul se estompă, întinse mâna spre ea şi repetă:

— Miranda…

— Ah, aici eraţi, copii!

Amândoi se întoarseră brusc. Sophie se îndrepta spre ei pe alee, numai zâmbet.

— I-am spus lui Daniel că te poate găsi în grădină, reluă ea pe un ton vesel. Dan, i-ai vorbit Mirandei despre surpriză?

— Nu, nu încă, răspunse el pe un ton amabil, care contrasta evident cu atitudinea lui precedentă.

— Astă-seară, mergem la un concert! exclamă bătrâna doamnă. Nu-i aşa că este minunat?

Miranda schiţă un zâmbet.

— Ba da, bineînţeles, dar…

— Nu-ţi place muzica?

— Ador muzica, dar…

— Perfect, atunci, totul e-n regulă.

Sophie se întoarse spre nepotul ei şi-l întrebă pe un ton conspirativ:

— Trebuie să-i spun şi partea a doua a surprizei?

Daniel încuviinţă.

— Cred că va fi încântată.

Miranda îi privi pe rând pe cei doi.

— Despre ce este vorba? întrebă ea pe un ton uşor bănuitor.

— Daniel te va duce să faci câteva cumpărături, spuse Sophie cu o emoţie vizibilă. Nu este minunat?

— Ba da, dar… Eu trebuie să vă ţin companie…

— În mod normal, da. Dar astăzi, am oră la coaforul meu. Domnul Guy este atât de sensibil! Nu m-ar ierta niciodată dacă aş amâna programarea.

Miranda zâmbi, crispat.

— Înţeleg. Dar n-am cine ştie ce cumpărături de făcut…

— Ba da, ba da! interveni Daniel, îţi va trebui o ţinută pentru concert. Ceva care să-i facă pe toţi bărbaţii să

întoarcă privirile după tine!

Miranda oftă, exasperată. Ea venise aici doar să muncească şi să studieze. Contrar părerii lui Daniel – şi aparent, şi a mătuşii lui – în acest moment n-o interesau bărbaţii.

Aruncă o privire fugară spre el pentru a-i vedea reacţia. Daniel zâmbea, de parcă ea gândise cu voce tare. Se simţea teribil de iritată şi îşi ridică trufaş bărbia.

— Am şi eu câteva haine care ar putea fi potrivite, în şifonier. Spre surprinderea ei, Sophie păru a fi pe punctul de a izbucni în plâns.

— Oh, copila mea, n-am vrut să te jignesc…

— Nu m-aţi jignit. Daniel este cel care…

— Nu, nu, a fost ideea mea.

Credeam că… o să-ţi facă plăcere. Ştiu că nu-ţi poţi permite cheltuieli suplimentare. Dar mi-am spus că o rochie cumpărată la Paris va însemna o amintire minunată…

— Bineînţeles că aşa ar trebui să fie, dar…

Chipul bătrânei doamne se lumină imediat.

— Oh, ai auzit ce a spus Miranda, Daniel? Ea acceptă micul meu cadou!

— Nu… eu…

Îi aruncă o privire furioasă lui Daniel, care se abţinu cu greu să nu pufnească în râs, apoi ridică din umeri şi spuse pe un ton resemnat:

— Mulţumesc mult. Sunt chiar încântată.

— Îmi menţin părerea că ideea asta este ridicolă. Nu vreau nimic de la mătuşa ta.

Aşezat lângă ea, în taxi, Daniel îi zâmbi rece.

— Ar trebui să fii mulţumită că faci aceste plimbări cu mine. Relaxează-te şi profită de privelişte. Iată, acesta este Arcul de Triumf.

— Pentru Dumnezeu, încetează să mă tratezi ca pe o proastă! Ştiu şi eu să recunosc Arcul de Triumf! Ceea ce nu ştiu, este de ce m-am lăsat condusă în această capcană prostească.

Însoţitorul ei ridică uşor din umeri.

— Sophie are uneori nişte maniere de buldozer. N-aveai nicio şansă. Taxi, opreşte aici, te rog.

Miranda văzuse deja la televizor imagini cu tornade, acele coloane de vânt care mătură totul în calea lor fără să se oprească niciodată.

Era cam aceeaşi impresie pe care o avea acum când Daniel o târî de braţ din magazin în magazin. Sophie spusese: o rochie. Dar nepotul ei părea prins într-o adevărată frenezie a cumpărăturilor. De la lenjerie până la pulovere de caşmir, nimic nu fusese uitat.

— Dar ce faci? îl întrebase ea de vreo zece ori, fără să primească vreun răspuns.

În sfârşit, după două ore de alergătură, se plantă în mijlocul unei străzi pavate ce dădea spre Faubourg Saint-Honoré şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu mai fac niciun pas! Nu aveam nevoie decât de o rochie de seară! Nimic altceva!

— Dar eu vreau şi altceva.

— Dar mătuşa ta a zis că…

El o prinse brusc de umeri.

— Nu contează ce a spus mătuşa mea. *Eu* îţi cumpăr toate astea, nu ea.

Fără vreun motiv anume, Miranda îţi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Reuşi totuşi să-şi înghită nodul care i se pusese în gât.

— Încerci… încerci să mă transformi. Te înşeli dacă-ţi închipui că vei reuşi. Eu sunt aşa cum sunt şi…

— Prostuţă mică, o întrerupse el pe un ton mai blând. Nu încerc să te transform. Vreau doar să-ţi ofer ceea ce meriţi. De fiecare dată când îţi văd zdrenţele alea vechi, mi te imaginez dezbrăcându-te de ele, în faţa unui bărbat, într-o mansardă din Amsterdam…

Miranda păli.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— Începând din acest moment, continuă el cu o voce răguşită, tot ceea ce îţi va atinge pielea îmi va aparaţine. Este limpede?

Ea îl privi, uşor speriată, apoi scutură din cap.

— Eşti nebun.

— Da, s-ar putea să fiu.

Se aplecă brusc spre ea şi o sărută. Fata, stupefiată, asistă ca un spectator la propria ei reacţie. Mâinile i se împreunară după gâtul lui şi întreg corpul îi vibra, căutând atingerea cea mai apropiată, contopirea perfectă.

Când el îi dădu drumul în sfârşit, tremura ca o frunză.

— Daniel?

Citi în ochii lui – sau poate i s-a părut? – reflectarea propriei pasiuni.

— Daniel? repetă ea.

Dar cum ar fi putut să-i răspundă la o întrebare pe care ea nu putea s-o formuleze?

— Să mergem, zise el brusc.

Vraja se risipi. Miranda se lăsă dusă, mai mult moartă decât vie, într-un magazin de lenjerie din apropiere. Cu mintea încă tulbure, îl auzea pe Daniel descriindu-i unei vânzătoare, cămaşa de noapte pe care voia s-o cumpere. Vânzătoarea încuviinţă că înţelesese, apoi reveni cu o colecţie întreagă pe care o expuse pe o masă de marmură.

— Miranda? Alege-o pe cea care-ţi place.

Îl privi pierdută pe Daniel, apoi brusc, i se păru că se trezeşte dintr-un vis. Ce i se întâmplase? Cum putuse să se comporte astfel? Era timpul să-l facă să înţeleagă că nu era jucăria lui.

— Nu vreau niciuna, replică ea sec.

Daniel clipi, nedumerit.

— Te-am rugat să-ţi alegi.

Inima îi bătea nebuneşte. Miranda scutură cu încăpăţânare din cap.

— Ţi-am spus că nu vreau.

El o privi cu o expresie sumbră, apoi încuviinţă sec.

— Foarte bine, îi spuse el vânzătoarei. Domnişoara nu poate să aleagă.

Miranda îşi ţinu respiraţia. Oare îl făcuse în sfârşit să asculte şi dorinţa ei?

— Le luăm pe toate.

— Ce? exclamă ea. Dar eşti…

— Vă rog să le trimiteţi la adresa aceasta. Avem deja prea multe pachete de cărat.

Uluită, Miranda nu scoase o vorbă în timp ce el o conducea spre magazinul următor. Acum, regulile jocului erau clare. Orice ar face, Daniel va rămâne stăpânul jocului. Şi nici n-o mai interesau privirile pline de subînţelesuri ale vânzătoarelor sau felul în care el îşi cheltuia banii. Nu o interesa nici că îi cumpăra, fără nicio ruşine, lenjerie pe cât de scumpă pe atât de seducătoare. Nu avea decât să-şi accepte rolul şi să stea cuminte ca un căţel acolo unde îi cerea el. Orice veleitate de revoltă n-ar duce-o decât la o umilinţă suplimentară.

— O rochie de seară? întrebă vânzătoarea mgazinului în care tocmai intraseră. Desigur. La tenul domnişoarei, catifeaua roşie ar merge perfect.

Daniel, aşezat într-un fotoliu adânc din piele neagră, dădu negativ din cap.

— Atunci, mătase, sugeră o altă vânzătoare.

Daniel se încruntă şi, după o clipă, îşi exprimă din nou dezacordul.

— Poate din satin negru, sugeră o alta. Fără bretele…

— Din dantelă, o întrerupse Daniel pe un ton îngândurat. Dantelă crem. Cu mâneci lungi şi cu spatele gol.

Întâlni privirea Mirandei şi adăugă:

— Da, asta căutăm.

Vânzătoarele dispărură în depozitul magazinului şi se întoarseră cu modelul cerut, de care Miranda nici nu se gândi să se mire, atât era de obosită.

Totuşi, când îşi puse rochia şi se aşeză în faţa unei oglinzi, o străbătu un fior ciudat. Daniel veni lângă ea, o prinse blând de umeri şi privi şi el în oglindă.

— Aşadar? Ce crezi?

Rochia era superbă. Văzându-şi cu stupoare imaginea în oglindă, Miranda avu impresia că priveşte o femeie din cu totul alt secol.

— Îţi place rochia asta?

Întoarse spre el o privire nesigură. Ar fi dorit să-i poată răspunde nu, că ar fi preferat ceva mai colorat, un material mai puţin nobil şi…

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de minunat, se auzi ea şoptind.

Mâinile lui Daniel îi strânseră mai tare umerii.

— Nici eu.

Îşi puse buzele pe părul ei, şi rămaseră îndelung astfel, nemişcaţi. Miranda avu dintr-odată intuiţia că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

Capitolul 1

Câteva ore mai târziu, în faţa unei alte oglinzi din sala ei de baie, Miranda îşi ţinea rochia în faţa trupului gol.

Era deja târziu – aproape şapte şi jumătate – şi Sophie Prescott aştepta în salon. Daniel trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Paulette, menajera, tocmai bătuse în uşă, sfătuind-o să se grăbească.

— Sunt aproape gata, răspunse ea.

Minţise. Niciodată nu se simţise mai puţin gata. Ideea de a-l înfrunta pe Daniel o îngrozea. Patul din spatele ei era plin de hainele pe care i le cumpărase în această după-amiază îngrozitoare.

Miranda se gândi cu emoţie la ceea ce simţise în acel magazin, când Daniel stătuse atât de aproape de ea, cu o privire în care ardea o flacără pe care i-o cunoştea prea bine.

Se înfioră şi se întoarse brusc, pentru a se asigura că Daniel nu năvălise în camera ei. Apoi zâmbi cu autoironie. Toată această farsă ridicolă trebuia să înceteze. Confruntarea directă, aflase din propria-i experienţă, era o soluţie proastă. Va trebui să se limiteze doar la munca pentru care era plătită, şi să refuze să mai iasă cu el, ca astăzi după-amiază. În felul acesta, totul va fi bine.

Vocea Sophiei, atenuată de distanţă, o smulse din gândurile ei. Îşi puse rochia în grabă şi mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Văzu o femeie cu o privire

directă, de o eleganţă rece. Părea o străină. Miranda zâmbi. N-o cunoştea bine pe această femeie hotărâtă şi îndrăzneaţă: era ea.

— Eşti gata? se întrebă încet.

Imaginea din oglindă încuviinţă. Stinse lumina şi ieşi din cameră.

Fu aproape dezamăgită că n-o găsi decât pe Sophie în salon. Dacă tot se hotărâse să înfrunte tigrul, cu cât mai repede era cu atât mai ţine. Dar era evident că tigrul în chestiune nu se întorsese încă. Totuşi, având în vedere ora târzie, trebuia să vină curând…

— Iată-mă! declară ea intrând în încăpere.

Se încruntă brusc. Sophie era îmbrăcată într-un chimonou de mătase albastră şi papuci.

— Nu te-ai îmbrăcat încă?

Bătrâna doamnă zâmbi.

— Copila mea, rochia asta îţi vine de minune. Întoarce-te, să te văd din toate părţile.

Fata se supuse învârtindu-se lent, sub privirea admirativă a Sophiei.

— Astă-seară, o să le eclipsezi pe toate. Daniel va fi…

Miranda ridică privirea. Sophie îşi muşcă buzele, de parcă ar fi scăpat cine ştie ce secret.

— Daniel va fi cum?

— Va fi mândru să te aibă la braţ astă-seară, bineînţeles, răspunse Sophie cu emoţie.

— Dar… de ce nu este încă aici? Şi dumneata, de ce nu te-ai îmbrăcat încă?

— Nu ţi-a spus Paulette? Mă tem că va trebui să vă duceţi la concert fără mine.

Miranda simţi că n-o mai ţin picioarele.

— Ce vrei să spui?

— Că m-a ajuns oboseala călătoriei tocmai acum. Cred că am nevoie de puţină odihnă.

— Da, bineînţeles, îmi dau seama… O să-i telefonez lui Daniel. Va înţelege perfect şi el.

— Oh, dar l-am anunţat deja pe Daniel.

— Înţeleg.

Miranda simţi o oarecare uşurare, dar în acelaşi timp şi un alt sentiment pe care nu reuşea să-l numească. Dezamăgire? De ce nu, la urma urmei? Se hotărâse să-l înfrunte pe Daniel şi iată că el se ferea.

— Bine, cred că îmi voi da jos această rochie ridicolă…

— Ridicolă? Dimpotrivă, este minunată! Şi apoi, n-o să vă anulaţi programul numai pentru că eu sunt un pic obosită. Vă veţi duce la acest concert fără mine.

— Fără dumneata? Doar… Daniel şi cu mine?

— Fireşte.

— Nu, protestă Miranda cu o voce schimbată. N-o să mă duc cu…

— Copila mea… Ştiu că Daniel este un pic cam… cum să zic… aspru cu tine. Dar îţi promit că nu se va mai întâmpla. Am avut o mică discuţie în legătură cu acest subiect.

— Dar nu mă gândeam la mine, protestă imediat fata. Nu vreau să te las singură. Şi nici Daniel nu vrea asta.

— Haide! exclamă Sophie cu o oarecare iritare. Doar nu sunt un copil! ţi chiar dacă va fi vreo problemă, Paulette va fi aici să…

Soneria de la intrare o întrerupse în mijlocul frazei. Faţa i se lumină.

— Ah, iată-l pe nepotul meu! Paulette, vrei să te duci să deschizi?

Miranda rămase nemişcată, buimăcită, atunci când menajera trecu pe lângă ea.

Iată că din nou îi scăpa controlul situaţiei.

— Sophie, zise ea pe un ton aproape implorator, lasă-mă să-i spun lui Daniel că…

— Să-i spui ce? auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse brusc, cu inima bătându-i nebuneşte, şi-l văzu pe Daniel îmbrăcat într-un smoching care-l făcea şi mai seducător. Acesta se apropie de mătuşa lui şi îi oferi un enorm buchet de flori. Apoi se întoarse spre Miranda şi-i întinse o orhidee albă.

— Arăţi nemaipomenit, îi şopti el.

Îşi întări complimentul cu o privire care-i merse drept la suflet. Tulburată, închise ochii. Acum nu mai avea de ales decât să meargă înainte, cu riscul de a se pierde într-un abis de incertitudini şi de întrebări care se deschidea în faţa ei.

În taxiul care-i conduse până la operă, discutară politicos, dar Miranda n-ar fi putut să repete ce-şi spuseseră dacă ar fi întrebat-o cineva. Simţea însă cum o cuprindea o furie surdă, care izbucni până la urmă când ajunseră la destinaţie.

— Spune-mi un lucru, întrebă ea brusc. Aveai într-adevăr de gând s-o inviţi şi pe mătuşa ta? Sau această „oboseală” era prevăzută dinainte?

Daniel oftă.

— Mă întrebam când îmi vei pune această întrebare.

— Ei bine, iată, am făcut-o.

— Îmi pare rău să-ţi stric micul scenariu pe care fără îndoială l-ai elaborat, dar n-am prevăzut nimic din toate astea. Pentru mine, telefonul Sophiei a fost o surpriză.

— Şi îţi închipui că am să te cred?

— Da. Doar dacă, fireşte, nu mă consideri un mincinos.

Miranda ezită. Avea multe să-i reproşeze lui Daniel, dar trebuia să recunoască faptul că era un om de cuvânt.

— De fapt, reluă el, chiar i-am propus să anulăm concertul şi să-mi petrec seara citindu-i ceva.

— Să-i citeşti?

El zâmbi.

— Te şochează?

— Mă rog… nu. Doar că nu mi te imaginez…

El o întrerupse cu un gest.

— Înţeleg. Eu nu sunt decât un… cum mi-ai zis?

Un ticălos? Un animal?

Miranda roşi uşor.

— Nu schimba subiectul.

— Trebuie să fie greu să-ţi imaginezi că un monstru ca mine poate să-i citească o carte bătrânei sale mătuşi.

— Dacă tu crezi că îmi voi cere scuze…

— Fără îndoială, vei fi stupefiată să afli că am jucat cu ea şi gin rummy, în serile lungi de iarnă.

Miranda îşi umezi cu nervozitate buzele.

— Unde vrei să ajungi, Daniel?

— La faptul că poate m-ai judecat greşit. Dar este adevărat că am făcut şi eu cu siguranţă acelaşi lucru cu tine.

Odată cu venirea serii, cerul se întunecă. Totuşi, chipul lui Daniel se profila clar, în ciuda semiîntunericului, graţie luminii slabe a unui felinar. Părea extrem de serios.

— Nu… nu sunt sigură că înţeleg, mormăi ea.

Daniel ridică din umeri.

— Este totuşi simplu. Tu m-ai judecat pe baza faptelor mele, care presupun că n-au fost prea strălucite.

— Presupui?

Fata râse ironic şi reluă.

— Te-ai purtat ca un… ca un…

— Ca un bădăran. Am auzit-o pe Mina când ţi-a spus asta. Şi atunci m-am simţit teribil de jignit.

Îşi însoţi observaţia cu un zâmbet juvenil, care o atinse pe Miranda drept în inimă. Îşi reveni însă foarte repede. Daniel n-avea nimic dintr-un copil nevinovat. Daniel Thorpe era un bărbat, un bărbat periculos care, până acum, o făcuse întotdeauna să danseze cum îi cânta el.

— Felul în care-ţi pui cenuşă în cap este foarte impresionant, spuse ea pe un ton sarcastic, dar nu cred că m-am înşelat în privinţa ta.

El o prinse brusc de umeri.

— Încerc să mă scuz, fir-ar să fie! Trebuie neapărat să-mi reproşezi situaţia?

— Să te scuzi? Poate că ai putea să-mi spui şi de ce. Pentru că mi-ai ameninţat prietenii Pentru că m-ai forţat să plec din Amsterdam şi să vin aici în Franţa? Nu, zău, va trebui să fii mult mai precis dacă vrei să te iert.

El îşi puse mâinile în buzunare.

— Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, de acord? Te-am găsit în apartamentul lui Mueller,

pe jumătate goală… Miranda începu să râdă. Iată că scuzele lui se transformă deja în reproşuri!

— Am vorbit despre asta cel puţin de zece ori, şi n-am de gând să revin asupra acestui subiect. N-am de ce să-ţi dau explicaţii…

— Ascultă-mă, o întrerupse el. Nu-ţi cer să-mi dai explicaţii.

— Adevărat?

— M-am înşelat în privinţa ta. Acum, ştiu.

O privi îndelung, apoi reluă pe un ton nesigur:

— Am fost un prost să… te acuz astfel.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? îl întrebă bănuitoare Miranda.

El respiră adânc înainte de a-i răspunde.

— L-am sunat pe Mueller. El mi-a spus că…

— Ernest Mueller este un mincinos.

— Ştiu. Dar de data asta mi-a mărturisit adevărul. Mi-a spus că abia dacă te cunoştea.

— ţi l-ai crezut?

— Da.

— Totuşi, l-ai crezut şi atunci când ţi-a spus că ne culcam împreună.

Daniel îşi trecu mâna prin păr.

— Am făcut o greşeală, recunoscu. Eram furios.

— Dacă am înţeles bine, i-ai cerut lui Mueller de două ori un raport despre mine.

El scrâşni din dinţi. Miranda nu se putu abţine să facă un pas înapoi. Oare nu mersese prea departe?

— Pentru ultima oară, spuse însoţitorul ei pe un ton foarte calm, îţi cer scuze. Le accepţi?

Ea îl privi. Chipul lui frumos exprima o emoţie atât de puternică, încât simţi un nod în stomac.

— Am acţionat prosteşte, şopti el.

— Mi se pare evident, replică ea pe un ton ursuz.

El zâmbi.

— Aşadar? Mă ierţi?

— Crezi într-adevăr că părerea ta mă interesează?

— Sper. În orice caz, mă interesează părerea *ta*

despre mine.

Spre disperarea ei, Miranda simţi că furia pe care o folosise ca baricadă împotriva lui se risipea. Vru să şi-o retrezească, să-şi amintească jignirile pe care i le adresase Daniel, dar tentativa ei era la fel de iluzorie ca şi cum ai fi vrut să ţii apa într-o sită.

— Miranda?

— Ce este? întrebă ea cu o voce nesigură.

El îi ridică încetişor bărbia.

— Dă-mi o ultimă şansă, şopti cu ochii în ochii ei.

— Nu… Nu ştiu, Daniel.

— Să mergem la acest concert şi să cinăm împreună. Dacă, după asta, nu vei mai vrea să mă vezi…

— Mă vei lăsa să mă întorc la Amsterdam?

El păru că ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Dacă asta vei dori, da.

În pauza concertului, Miranda nu mai era sigură ce voia. Muzica era magnifică, sala de o strălucitoare frumuseţe, şi Daniel… Daniel era pur şi simplu minunat.

Era deosebit de sensibil la muzică, după cum stătea mărturie modul de a-şi legăna uşor capul în ritmul ei.

Se duse în timpul pauzei să ia ceva de băut, şi ea profită ca să-şi scoată din poşetă un carneţel de crochiuri în care schiţă dispunerea orchestrei pe scenă. Absorbită de ceea ce făcea, nu remarcase întoarcerea lui Daniel decât când acesta îi spuse ceva.

— Se spune că Toulouse-Lautrec avea acelaşi obicei.

Ea ridică ochii, îmbujorată de plăcere, şi închise carneţelul.

— Îmi pare rău. Este aproape un reflex.

El se aşeză şi-i întinse o cupă de şampanie.

— Parisul este un oraş minunat pentru artişti, nu-i aşa?

— Oh, da! Visez să vin aici din copilărie. Părinţii mei credeau că New York-ul este suficient gusturilor mele, dar…

— New York? Ai locuit acolo? şi nu ne-am întâlnit niciodată…

— Am stat foarte puţin. De fapt, sunt din Philadelphia.

— Familia ta locuieşte tot acolo?

— Da. Tata, mama, sora mea mai mică, două pisici şi un câine.

— De la ei moşteneşti talentul? Sunt şi ei pictori?

Miranda începu să râdă.

— Nu chiar. Tata este mecanic. Dar mama mi-a făcut un costum de Halloween, *artistic* într-adevăr. Crezi că de aici mi se trage?

El zâmbi şi ridică paharul.

— Absolut. Să bem pentru talentul tău!

Fata îşi plecă privirea, cu obrajii roşii de plăcere, şi bău o gură de şampanie. Apoi îşi drese glasul şi întrebă:

— Dar tu? Erai destinat lumii afacerilor?

Daniel se întunecă un pic.

— Nu chiar.

De fapt, chiar s-ar putea spune că, în casă, nu se prea folosea cuvântul „succes”.

— Nu înţeleg…

El îi aruncă o privire cinică, apoi ridică din umeri înainte de a răspunde.

— Nici eu. Tot ce ştiu, este că mama îl hărţuia în permanenţă pe tata în legătură cu incompetenţa lui. Tata era un visător, mereu cu capul în nori şi n-a făcut niciodată ceva concret…

Tăcu, pierdut parcă în amintirile lui, şi Miranda simţi o vie plăcere la gândul că, pentru prima oară, i se confesa.

În plus, avea şi un sentiment confuz că nu era obişnuit să facă asta.

— Probabil că tatăl tău a fost mândru de tine când a văzut că ai reuşit.

El o privi aproape surprins, văzându-se trezit la realitate.

— Nu, spuse el după câteva clipe. N-a ştiut niciodată. A murit înainte.

Soneria care anunţa sfârşitul pauzei o împiedică pe Miranda să-şi exprime regretele. Privea publicul care intra

în sală, apoi îşi îndreptă atenţia către Daniel. Acesta o observa într-un mod ciudat cu un zâmbet pe buze.

— Ce este? întrebă ea imediat. Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu, eşti perfectă.

Dar mă întrebam dacă… dacă vrei într-adevăr să asişti şi la partea a doua a concertului. Vom avea ocazia să mai venim şi altă dată. Îmi spuneam că am putea să… să mergem puţin pe jos, să descoperim Parisul…

— Ar fi minunat, răspunse ea fără nicio urmă de ezitare, de care ea fu prima surprinsă.

El o privi o clipă în tăcere şi, prinzând-o de mijloc, o conduse afară din lojă.

* * *

Merseră îndelung, mână-n mână, ajunseră la Sena şi coborâră nişte terepte care-i duceau pe chei.

Miranda nu rezistă dorinţei de a-şi scoate pantofii pentru a simţi sub tălpi pietrele rotunde şi reci ale pavajului.

— Am rezervat o masă la „Fouquét's", îi spuse Daniel după ce se plimbară mai bine de o oră.

Fata, care privea jocul razelor de lună pe apa verde, se întoarse spre el şi zâmbi.

— Crezi că mă vor lăsa să intru desculţă?

— Te vor lăsa să intri oricum, pentru că eşti cea mai frumoasă femeie din Paris.

Miranda se aplecă să-şi pună pantofii, dar şi pentru a-şi ascunde tulburarea. I se părea că este o cenuşăreasă în compania prinţului ei.

Se va întâmpla oare, la fel ca şi modelului ei, să revină dureros la realitate, la miezul nopţii?

După liniştea străduţelor pe care coborâseră, luminile şi animaţia de pe Champs-Élysées li se părură aproape agresive atunci când intrară pe celebrul bulevard.

— Poate ar trebui să mergem în altă parte, sugeră Daniel.

— Oh, nu, am visat întotdeauna să cinez la „Fouquét's".

— Atunci, este perfect.

Ajunseră curând la restaurant şi se aşezară la masa care le fusese rezervată.

— Ce vrei să comanzi? o întrebă el. Nu hamburger cu cartofi prăjiţi, ca de obicei?

Miranda zâmbi cu un aer vinovat.

— În ziua când ne-am întâlnit, eram de-a dreptul flămândă. Întârzierea bursei mă obligase să fac economii.

— De ce nu le-ai cerut ajutorul părinţilor tăi? o întrebă Daniel, devenind dintr-odată serios.

— Nu voiam să-i îngrijorez. Şi trebuia să învăţ să mă descurc singură.

— Dorinţa de independenţă nu justifică faptul de a face orice. Miranda făcu ochii mici. Însoţitorul ei zâmbea din nou, dar în atitudinea lui se produsese o schimbare subtilă.

— Este un reproş?

— Apreciez doar că aspiraţia ta către o libertate totală te-a împins prea departe. Nu-ţi dovedeai independenţa prin faptul că pozai goală.

Fata încetă brusc să zâmbească.

— N-am nevoie de părerile tale despre modul meu de viaţă.

— „Mod de viaţă”, o ironiză Daniel. Doamne, cât detest această expresie!

— Nu contează. Mă mulţumesc să fiu eu însămi, atâta tot.

El îşi puse coatele pe masă şi se aplecă puţin în faţă.

— Îţi dai seama ce lucruri puerile spui?

Sosirea foarte oportună a chelnerului o scuti de răspuns. Daniel se ascunse în spatele meniului, în timp ce Miranda se juca nervos cu un chibrit. Cum putuse să se lase orbită de manierele lui, când pur şi simplu era odios?

Îl privi pe furiş în timp ce făcea comanda. Vorbea o franceză impecabilă, pe un ton sec şi concis. Citi cu un ochi priceput listacu vinuri şi alese unul fără să şovăie.

Miranda îşi lăsă privirea să alunece spre o masă vecină unde erau aşezaţi un bărbat şi o femeie. În timp ce

însoţitorul femeii vorbea întruna, aceasta arunca priviri frecvente către Daniel. Dar ce era de mirare, la urma urmei? El se simţea în largul lui, ca peştele în apă. Acest gen de local făcea parte din mediul în care se învârtea de obicei. Totul la el exprima experienţă şi siguranţă, aparent fără pretenţia de a se afla deasupra celorlalţi muritori de rând.

Miranda se înfioră uşor când vecina de masă îi aruncă deodată o privire care spunea multe. Ochii albaştri ai acesteia parcă o întrebau: „Ce cauţi aici?”, „Locul tău nu este aici” spunea privirea insistentă. „Nu eşti decât o servitoare transformată pentru o seară în prinţesă…”

— Miranda?

Se întoarse brusc spre Daniel. Acesta o observa cu o privire pătrunzătoare.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, eu… Totul este în ordine.

— Eşti sigură? Dacă nu-ţi place acest loc…

— Ţi-am spus că totul este în regulă.

— Dar dacă totuşi nu te simţi în largul tău…

— Ce înţelegi prin asta? întrebă ea pe un ton ironic.

Ţi-e teamă că îmi voi pune coatele pe masă? Că fac vreo gafă nepermisă?

— Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce am spus. Nu voiam să…

— A fost o zi lungă. Aş vrea să plec.

O privi, vizibil surprins, apoi îşi reveni şi spuse cu o voce fermă şi ameninţătoare:

— De-a ce te joci? Acum câteva clipe, voiai să rămânem aici.

— M-am răzgândit.

— şi eu. Rămânem.

Fata aprecie dintr-o privire determinarea însoţitorului ei, remarcarcându-i maxilarele încleştate.

— Mă întrebam de ce te răzgândiseşi dintr-odată în privinţa mea. Oare din cauza a ceea ce ţi-a spus Mueller? Sau din cauza noii mele înfăţişări, care ţi-a inspirat sentimente mai bune?

— Înfăţişarea ta de acum n-are nimic de-a face.
— Eşti sigur?
— Ţi-am spus că…
— Pentru că sunt mereu aceeaşi.
Miranda simţi dintr-odată nevoia teribilă de a-l face să înţeleagă asta. Femeia cu care vorbea şi glumea era tot Miranda Stuart pe care o cunoscuse la Amsterdam. Şi dacă nu putea să accepte ideea aceasta, cu atât mai rău pentru el.
Se aplecă peste masă şi repetă pe un ton furios:
— Sunt tot aceeaşi! Înţelegi?
— Ascultă-mă…
— Nu. Te-am ascultat destul.
Se ridică brusc şi se îndreptă spre ieşire. Daniel o chemă înapoi, dar nu-i răspunse. În loc de asta, îşi acceleră mersul, astfel că atunci când o ajunse din urmă, deja traversase strada.
— Aşteaptă o clipă!
Ea ridică privirea spre el. Văzu numai furie şi înverşunare.
— Mâine mă întorc la Amsterdam, îl anunţă ea pe un ton aspru. Şi tu n-o să mă împiedici!
— Fir-ar să fie, dar ascultă-mă odată! Nu ştiu ce te-a apucat, dar…
— O să-ţi spun ce m-a apucat…
— Încetează să mă mai întrerupi!
— Nu vreau să joc rolul Galateei din „Pigmalion”! N-o să mă schimbi! Eu sunt eu şi tu eşti tu!
— Strălucită observaţie, o ironiză Daniel.
— Nu ştiu ce aştepţi de la mine dar…
— Chiar aşa? Nu ştii?
Miranda simţi un nod în stomac. Vru să-i susţină privirea, dar sub puterea hipnotică-a ochilor lui, fu obligată să-şi plece privirea.
— Condu-mă acasă, te rog…
Urmă o tăcere prelungă, după care el spuse:
— Vrei într-adevăr asta, Miranda?
Oh, nu, fireşte că nu asta dorea. Visa să se poată

arunca în braţele lui, să i se abandoneze, să facă dragoste până când nu le-ar mai fi rămas putere decât să stea înlănţuiţi, ameţiţi de oboseală şi de dragoste.

— Da, asta vreau cu adevărat.

Capitolul 8

Aşezată la fereastra camerei sale, Miranda privea stelele pălind. La orizont se zăreau primele lumini ale zorilor. Jos, în grădină, o pasăre ciripi timid.

Oftă şi, căutând răcoarea, îşi sprijini fruntea de geam. Întotdeauna era obişnuită să se trezească devreme, apreciind în mod deosebit calmul şi liniştea acestor momente care precedau zorile. Totuşi, astăzi, spectacolul lumii care se trezeşte nu mai avea asupra ei efectul liniştitor pe care-l aşteptase. Era încordată, istovită, şi o mai însufleţea doar o rămăşiţă de energie

— Poate cea a disperării?

Hotărârea era luată: va părăsi Parisul şi se va duce la Amsterdam. Va fi de-ajuns să-i explice Minei că angajarea ei la Sophie Prescott luase sfârşit. Sau mai bine nu-i explica nimic. Important era să fugă cât mai departe de aici. Fusese conştientă de asta chiar şi aseară, când Daniel o condusese până la uşa camerei.

— Îţi mulţumesc, îi spusese ea intrând înăuntru. Nu era nevoie să mă conduci chiar până aici…

— Miranda…

Simplul mod în care rostise numele o făcuse să-i bată inima nebuneşte.

— Trebuie să vorbim, continuase el cu o voce răguşită.

— Eu… N-avem nimic să ne spunem. Îţi mulţumesc pentru această seară… interesantă.

El o prinsese de cot şi, fără niciun efort, o trăsese spre el.

— Nu poţi să fugi o veşnicie…

— Dă-mi drumul… Ţi-am… ţi-am spus tot ce aveam să-ţi spun. Nu mai vreau nimic decât…

— Decât ce?

Atunci, o sărutase cu o infinită tandreţe. Ea închisese

ochii, dar remediul acesta se dovedi mult mai rău. În faţa ochilor se perindau o mulţime de imagini erotice, şi se abandonase la pieptul lui. Unde dispăruse furia şi umilinţa care o îndemnaseră să plece de la restaurant.

— Miranda... Vino cu mine... La hotelul meu...

— Nu. Nu, Daniel, nu pot...

— De ce?

Simţea că-i plesneşte capul de gânduri, întreg corpul o chinuia, şi-i era într-adevăr greu să răspundă la această întrebare.

— Vino...

O strânsese lipită de el, şi ea se înfioră simţind cât de mult o doreşte. Preţ de o clipă, fusese pe punctul de a-i ceda. Apoi, o voce interioară îi şoptise: „El nu o vrea pe adevărata Miranda. Dar dacă ai chef, du-te. Mândria ta va accepta repede acest nou afront...”

Şi atunci, furia îi reveni şi mai puternică. Se smulsese din îmbrăţişarea lui şi îndreptase un deget acuzator spre el.

— Te rog să mă laşi în pace, ai înţeles?

Apoi, trântise uşa fără să aştepte răspuns.

Toate acestea i se păreau acum un vis urât în timp ce stătea într-un fotoliu adânc şi privea ivirea zorilor. După ce ultimele umbre refugiate provizoriu prin colţurile camerei dispărură, soarele triumfător se înălţă peste acoperişuri.

Un miros de cafea şi clinchetul veselei o înştiinţă că Paulette se trezise.

Miranda sări în picioare. Aşteptase toată noaptea un moment în care să poată să-şi facă valizele fără să deranjeze pe nimeni. Cel mai greu îi va fi să-i explice Sophiei motivele plecării sale...

Deschise şifonierul şi scoase toate hainele pe care şi le adusese de la Amsterdam, lăsându-le în mod deliberat pe cele pe care i le cumpărase Daniel. Pe pat erau deja îngrămădite o mulţime de tricouri şi blugi prezentând diverse grade de uzură, când cineva bătu la uşă.

— Miranda? Te-ai trezit?

Fata tresări, recunoscând vocea Sophiei.

— Nu, răspunse ea închizând şifonierul. În fine, da, dar…

Uşa se deschise şi bătrâna doamnă intră.

— Îmi închipuiam eu că ai auzit paşi. Ce-ai zice să bem cafeaua împreună?

— Păi…

— Excelent!

Uşa se dădu de perete şi Sophie intră în cameră, urmată de Paulette. Aceasta ţinea în mâini o tavă de argint, pe care o puse pe o măsuţă joasă înainte de a se retrage. Stupefiată, Mirandei îi trebuiră câteva clipe să-şi revină şi observă, consternată, că Sophie începuse deja să-şi bea cafeaua.

— Vrei cafea neagră, nu-i aşa?

— Po… Poftim?

— Cafeaua? dacă nu mă înşel, o bei fără lapte.

— Ăăă… da, mulţumesc.

— Haide, copila mea. Vorbeşte-mi despre seara trecută. V-aţi distrat bine?

Miranda îşi umezi buzele.

— Da. Da, bineînţeles. Concertul a fost superb. Dar… voiam să-ţi spun că…

— ţi la „Fouquét’s”? Aţi fost? Ai gustat din prăjiturelele acelea delicioase cu frişcă? Uf, cum se numesc, fir-ar să fie?…

— Sophie… nu… nu-mi este uşor să-ţi spun, dar…

— Ai avut o seară proastă, nu-i aşa? o întrebă bătrâna, încruntându-se.

— Da. În fine, nu chiar.

— Iarăşi a dat-o-n bară nepotul meu. Ştiam eu. Şi totuşi mi-a promis să se poarte frumos.

În alte împrejurări, cu siguranţă Miranda ar fiizbucnit în râs. Să se poarte frumos? O făcuse aproape să înnebunească de dorinţă şi de pasiune, apoi…

— …azi-dimineaţă.

Fata se smulse din gândurile ei.

— Scuză-mă, Sophie, eram cu mintea aiurea.

— Ziceam că Daniel trebuie să treacă azi-dimineaţă

pe aici să contrasemneze nişte cecuri, şi voi profita de ocazie să am o nouă discuţie cu el.

— Nu, nu va fi nevoie. Eu…

— Ba da, ba da, o să vezi, până la urmă voi reuşi să-l învăţ bunele maniere. Dar ajunge cu asta. Presupun că te întrebi de ce am năvălit aşa în camera ta?

— Mă bucur că ai venit. Voiam doar să…

— Adevărul este că m-am trezit azi-dimineaţă mai fericită ca niciodată. Şi totul mulţumită ţie.

— Mie?

— Da, ţie

— Ascultă, Sophie, dă-mi voie să…

— Daniel poate fi uneori dificil, insistă bătrâna doamnă cu însufleţire. Dar formăm aproape o familie, toţi trei, nu-i aşa?

Miranda ezită, apoi recunoscu, uşor iritată.

— Da… presupun că da.

— Nici nu-ţi închipui cât sunt de fericită.

Ochii Sophiei începură să strălucească dintr-odată şi reluă cu o voce tremurată:

— Eu… De la moartea fiului meu, speram că…

Se întrerupse, ca să-şi şteargă o lacrimă.

— Îmi pare rău, n-aveam de gând să vin şi să te plictisesc cu poveştile astea vechi.

— Sophie… Nu mă plictiseşti deloc. Ce se întâmplă?

— Ei bine, vreau să spun că… pentru prima oară de mult timp, mi se întâmplă să fac planuri de viitor. Asta nu mi s-a mai întâmplat de la… de la dispariţia lui Aaron. Şi numai ţie îţi datorez această bucurie.

— Îl ai şi pe Daniel. El te adoră.

— Oh, fireşte. Dar…

Sophie îşi mai tampon o dată ochii cu batista de dantelă, apoi reluă:

— El nu înţelege întotdeauna prea bine cum este cu… inima. Aşa se întâmplă adeseori cu bărbaţi asemenea lui. Trebuie să-i ajuţi puţin, să le arăţi calea…

Miranda se încruntă.

— Aici, nu prea te mai înţeleg…

— Îi spun mereu lui Daniel: „De ce nu-ţi găseşti şi tu o femeie?”. Şi el îmi răspunde glumind că nu vrea să se aşeze la casa lui dacă nu găseşte o femeie ca mine. După care adaugă că trebuie să încerce cât mai multe dacă vrea să găsească. Şi râde întotdeauna, ca şi cum ar fi vorba despre cea mai bună glumă din lume. Dar greşeşte!

— Sophie…

Miranda îşi drese glasul. Era evident că bătrâna doamnă avea nevoie să se descarce, înţelegea perfect asta. Dar n-avea deloc chef să asculte vorbindu-se despre isprăvile amoroase ale lui Daniel, mai ales astăzi.

— Sophie, ascultă-mă. Vreau să-ţi spun ceva.

— Nu, *eu* am să-ţi spun ceva. Totul va fi în ordine.

Termină de împachetat lucrurile. Mă ocup eu de micul dejun.

— Aşadar… ştii ce vreau să fac?

— Bineînţeles.

Miranda oftă uşurată.

— Mă bucur că nu te deranjează. Am încercat să-ţi spun, dar…

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş arunca lucrurile acelea vechi. Dacă Daniel ţi-a cumpărat altele noi, nu înseamnă că nu-i plac şi acelea.

— Dar nu le arunc!

— Le dăruieşti cuiva? Eşti sigură că nu vei mai dori să le porţi din nou, într-o zi?

— Nu înţelegi…

Miranda îşi muşcă buzele şi privi chipul radios al Sophiei! Cum ar fi putut s-o abandoneze atât de brutal? Nu, trebuia să-i mai lase puţin timp… Să se obişnuiască treptat cu gândul…

— Miranda? Ce se întâmplă?

— Voiam… voiam să-mi pun lucrurile de iarnă în nişte cutii de carton.

— Ah, asta este? Foarte bine. O s-o rog pe Paulette să-ţi găsească nişte cartoane. Dacă vrei să vorbeşti cu Daniel, urmează să vină aici…

— Nu! răspunse ea, un pic cam repezit. În sfârşit,

vreau să spun că… n-o să am timp.

— Bine.

Oricum, diseară cinăm toţi trei. Pe curând. O să vin mai târziu, să te iau să facem nişte cumpărături.

Miranda aşteptă ca Sophie să iasă din cameră, apoi se lăsă să cadă pe pat, cu ochii în tavan Foarte bine, îl va înfrunta pe Daniel pentru ultima oară diseară, şi-l va anunţa că are o săptămână la dispoziţie pentru a-i găsi o înlocuitoare.

Peste o săptămână, la aceeaşi oră, va fi deja din nou la Amsterdam.

Planul acesta începu să se scufunde chiar din seara aceea, când Paulette le anunţă că Daniel nu va veni la cină.

— Ce păcat, oftă Sophie.

Miranda nu făcu niciun comentariu. Simţea o uşurare laşă la gândul că va mai amâna confruntarea.

Pe la ora nouă, menajera le servi o cină uşoară, apoi Sophie se retrase la culcare. Miranda rămase singură, dar puţin îi păsa. Dispoziţia în care se afla n-ar fi ajutat-o să suporte pe nimeni, fie chiar şi pe adorabila Sophie.

Alese la întâmplare o carte din bibliotecă şi se aşeză în salon. Totuşi, după o jumătate de oră, fu nevoită să recunoască faptul că nu era în stare să citească. Agasată, se ridică şi începu să se plimbe nervoasă prin încăpere. Cum putea să se simtă atât de agitată şi istovită în acelaşi timp? Habar n-avea. Cu fiecare minut care trecea, era mai nervoasă şi niciuna din opţiunile tradiţionale – lectură sau televiziune – nu o tenta.

Ce-i mai rămânea de făcut?

Să deseneze, fireşte! Da, asta era soluţia. Se duse în camera ei, reveni cu nişte creioane de desen şi se aşeză la masa din bucătărie. Curând însă, reveria care o cuprinsese atunci când încercase să citească reapăru. Mâna îi rătăcea pe foaia de desen în timp ce gândurile i se întorceau invariabil la Daniel.

Când în sfârşit reveni la realitate, observă că schiţase pe mai multe foi chipul lui, zâmbitor, senzual sau ameninţător.

Miranda lăsă să-i cadă creionul, ca şi cum acesta ar fi devenit dintr-odată fierbinte. Pentru Dumnezeu, ce i se întâmpla? Nu-i păsa de Daniel! Era limpede pentru ea că încercase s-o adauge la lungul şir al cuceririlor sale şi eşuase.

Soneria de la intrare o făcu să tresară. Era oare *el* Nu, spusese că n-avea niciun chef să-l vadă acum.

Totuşi, inima îi bătea nebuneşte când deschise uşa.

— Bună seara, domnişoară.

Miranda se simţi pradă unei ciudate dezamăgiri. Nu era Daniel, ci un comisionar în salopetă maro, cu o caschetă de aceeaşi culoare pe capul chel.

— Pentru dumneavoastră, îi spuse el întinzându-i un pachet.

— Pe… Pentru mine? Mulţumesc…

Comisionarul plecă. Miranda învârti pachetul în mâini. Numele ei era scris cu litere groase, dar pachetul nu era timbrat.

— Deschide-l, se încurajă cu voce tare.

Desfăcu hârtia şi încremeni descoperind o carte cu coperţile din piele uzată şi pătată. O mai răsuci de pe o parte pe alta, remarcând că degajă un uşor miros de vechi, apoi o deschise.

— Oh…

Se lăsă să cadă, stupefiată, în fotoliu cel mai apropiat. Recunoscu imediat o lucrare medievală ale cărei desene miniaturale îi aminteau de cele pe care le văzuse la Muzeul Metropolitan din New York.

Răsfoia prin faţa ochilor paginile pe care le vedea ca printr-o ceaţă colorată. Era o carte reprezentativă pentru un talent de mult uitat. Un călugăr pictase aceste litere ornamentale şi aceste personaje ciudate cu câteva secole în urmă, cu multă râvnă în liniştea unui schit… Evident, această carte trebuia să coste o avere!

Deodată, din ea căzu o carte de vizită. O luă cu o mână care-i tremura şi o citi cu voce tare:

— Pentru Miranda. Vei găsi puterea să mă ierţi?

Ochii i se umplură de lacrimi care se iviră ca perlele

pe marginea genelor.

Daniel ar fi putut să-i trimită flori, ciocolată sau bijuterii, dar alesese cel mai frumos cadou pentru ea.

— Daniel… murmură ea. Oh, Daniel…

— Miranda?

Un zâmbet şovăitor îi apăru pe buze. Foarte încet, abia îndrăznind să mai respire, se ridică din fotoliu şi se întoarse.

— Daniel…

Avu o strângere de inimă când văzu faţa trasă a bărbatului.

— Miranda… Vei găsi puterea să mă ierţi?

Ea îl privi tăcută. După o clipă care i se păru o veşnicie, veni spre ea.

— Am încercat să rămân departe de tine, şopti el. Dar n-am putut. M-am gândit la tine toată ziua. Îţi vedeam chipul peste tot.

Miranda se gândi la carnetul de schiţe pe care-l lăsase în bucătărie şi, aproape fără voia ei, răspunse.

— Sunt fericită că ai venit.

El zâmbi pentru prima oară.

— Adevărat?

Ea încuviinţă şi el îşi deschise braţele. Miranda ezită. Erau încă atâtea incertitudini… Dar era oare acum momentul să se gândească la asta? El era aici, şi doar acest lucru conta.

Se repezi spre el. Daniel o cuprinse în braţe, o ridică de la pământ şi o strânse atât de tare, încât Miranda uită să mai respire.

— Nu vreau să te mai părăsesc, şopti el.

— Nici eu…

Se sărutară cu pasiune, şi întreaga lume care-i înconjura dispăru încetul cu încetul.

Capitolul 9

Miranda îşi ridică ochii de pe caietul de crochiuri şi privi spre şlepul ancorat pe fluviu. Da, asta era! Prinsese în sfârşit esenţa scenei: rufele ude atârnând pe frânghiile albe, petele roşii ale muşcatelor din ferestre, reflexele

vasului în apă. Mai rămânea să umbrească unele părţi ale desenului, să estompeze altele şi…

Un braţ puternic îi cuprinse deodată talia, întrerupându-i meditaţia.

— Îmi pare rău, domnişoară, îi şopti o voce mângâietoare la ureche, dar nu pot să mă abţin.

Miranda îşi reţinu un zâmbet şi făcu o mutră cât se poate de severă.

— Daniel, zău aşa…

— Ah, domnişoară, îţi aminteşti numele meu! Sunt absolut măgulit.

Ea nu mai putu să se abţină şi izbucni în râs.

— Zău, Daniel, dacă vei continua să-mi distragi atenţia…

— Să-ţi distrag atenţia? repetă el sărutând-o pe gât. Chestia asta nu mă prea măguleşte. De o jumătate de oră mă chinui să te fac să uiţi de schiţe.

Fata zâmbi şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Crezi că o să te umfli în pene dacă o să-ţi spun că ai reuşit? zise ea.

— Nu, nici gând. Ştiam că voi reuşi să-ţi atrag atenţia.

Miranda se îmbujoră, apoi flutură sub nasul lui Daniel carnetul de schiţe.

— Ce o să-i spun eu domnului Rentret când îmi va cere să vadă ce am mai lucrat?

— N-o să-ţi ceară asta. Va fi încântat să te aibă elevă.

— Încrederea ta în mine mă flatează, dar persist să cred că va voi să-şi arunce un ochi peste lucrările mele recente. Şi, de două săptămâni, n-am prea făcut nimic.

— Ba da. Ţi-ai petrecut aceste ultime două zile cu mine. Rentret este francez şi va înţelege foarte bine ce înseamnă să fii tânăr la Paris, primăvara.

— Înainte de a fi francez, Rentret este un artist. Un profesionist. Şi dacă o să se îngrozească atunci când îmi va vedea desenele, vina o să cadă asupra ta. De altfel, tot nu ştiu cum ai făcut să obţii o întrevedere cu el.

Daniel zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Ţi-am mai spus: am relaţii.

Ridică privirea spre cer, apoi reluă:

— Lumina începe să scadă. Am face bine să plecăm.

— Încă două minute.

El încuviinţă şi o privi în tăcere în timp ce ea se apleca din nou asupra carnetului.

— Miranda? Spune-mi îţi lipseşte Amsterdamul?

— Să-mi lipsească? În ce sens?

Daniel ridică din umeri.

— Prietenii tăi, viaţa pe care o duceai… Nu ţi se întâmplă să regreţi ce ai lăsat în urmă?

„Niciodată”, gândi ea cu atâta convingere încât pentru o clipă crezu că vorbise cu voce tare. „Doar tu îmi ocupi toate gândurile”.

Dar nu putea să-i facă o asemenea mărturisire, fără să rişte să devină total vulnerabilă, şi nu era încă atât de sigură de ceea ce simţea pentru el. Sigur, ultimele două zile fuseseră minunate. Petrecuseră fiecare clipă împreună, într-un nor de fericire. Totuşi, Daniel nu-i spusese ce ardea de nerăbdare să audă…

Ridică privirea şi-i adresă un zâmbet detaşat.

— Să ştii că n-am pierdut total contactul cu Amsterdam. Mina îmi scrie regulat.

— Bineînţeles.

El se ridică, îşi îndesă mâinile în buzunare şi zâmbi.

— Haide, grăbeşte-te să termini şi mergem să mâncăm.

Miranda îl privi îndepărtându-se câţiva paşi. Nu mai avea suficientă lumină să lucreze, dar nu-i păsa. (lepul, un amestec de linii şi de curbe, n-o mai interesa. Pe Daniel ar fi vrut să-l deseneze…

Nu putea spune că n-a încercat, dar, de fiecare dată, sufletul modelului părea să aibă o plăcere răutăcioasă de a se sustrage creionului său. Desenase chipul lui de o frumuseţe clasică, aproape austeră, umerii laţi, torsul musculos. Dar îi era imposibil să prindă scânteia de viaţă care-l însufleţea.

Acum, îl cunoştea mai bine. Ceea ce crezuse înainte

că este aroganţă şi cruzime, nu era decât siguranţă de sine şi convingere. În plus, îi descoperise faţetele ascunse cu grijă. Era tandru şi nostim, sensibil şi atent. Şi înţelegător. Nu încercase să meargă mai departe decât era ea gata să-i ofere. Îi lăsa timp să se adapteze, să înveţe, să-şi domineândoielile.

De fapt, ea îi acorda acum deplină încredere, încât îi era greu să-şi mai amintească în ce măsură se ferise de el. Seara, îi era din ce în ce mai greu să se desprindă din braţele lui şi să meargă la culcare, singură. Nopţile erau pline de fantasme senzuale, care o făceau să se trezească ameţită…

— Nu ştiu la ce te gândeşti, dar după cum zâmbeşti, sper să mă privească şi pe mine.

Ea ridică brusc capul. Daniel era din nou lângă ea. Felinarele de pe chei se aprinseseră şi-i luminau slab faţa zâmbitoare.

— Cred… cred că visam…

Daniel se ghemui lângă ea şi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei.

— Judecând după expresia din ochii tăi, trebuie să fi fost ceva fascinant. Dar presupun că nu-mi vei spune nimic…

Ea începu să râdă şi se lipi de umărul lui.

— Ei bine, mă gândeam la cină, dacă vrei să ştii. Dacă am merge la acel mic restaurant despre care mi-ai vorbit?

Daniel zâmbi, se ridică şi-i întinse mâna.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, zise el în timp ce se îndepărtau. Numai gândul la mâncare îţi poate lumina astfel frumoşii ochi.

Ea îi aruncă o privire jignită, dar el râse cu poftă.

— Eşti fericită? o întrebă, după ce redeveni serios.

— Da. Am petrecut o zi minunată.

— Şi încă nu s-a sfârşit.

Bistroul pe care-l alesese Daniel pentru cină merita din plin calificativul de „izolat”.

După vreo jumătate de oră de mers prin străduţe din

ce în ce mai înguste, Miranda remarcă:

— Poate ar fi trebuit să semănăm pietricele în urma noastră, dacă vrem ca într-o zi să revenim în lumea civilizată.

— Ce nevoie mai ai de lumea civilizată, atâta timp cât suntem împreună?

— Atunci, să spunem adio civilizaţiei?

— Exact.

— Fără maşini, fără avioane?

— Fără.

— Fără microunde? Fără electricitate? Fără televizor?

— Ah, ba da. Un televizor.

Ca să ne uităm la filme vechi.

— Nostimă idee…

— Tu nu cunoşti încă plăcerea de a privi un film de Hitchcock, într-o noapte friguroasă de iarnă, cu un castron de floricele pe genunchi… O să te învăţ, ai să vezi.

Miranda îşi simţi inima plină de bucurie.

Era pentru prima oară când vorbea despre relaţia lor la viitor…

În clipa următoare, intrară într-un restaurant minuscul, aflat pe colţul a două străzi. Decoraţiunea interioară era plăcută. Masa lor era atât de îngustă, încât li se atingeau genunchii.

— Îţi aminteşti ultima seară pe care am petrecut-o la restaurant? întrebă Miranda, cu un aer vinovat.

— La „Fouquét's"? Ce catastrofă! Atunci, am crezut că într-adevăr te-am pierdut.

— A fost cât pe ce să fie aşa. A doua zi dimineaţă, îmi făceam deja bagajele.

— Ştiu. Mi-a spus Sophie.

— Sophie? Dar ea credea că vreau să dăruiesc cuiva hainele vechi…

— Aşa te-a făcut ea să crezi. Dar în dimineaţa aceea, m-a încolţit la bucătărie şi m-a făcut de două parale.

Miranda zâmbi, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că îmi ştia de la început intenţiile?

— N-o estima. Este şireată ca o vulpe.

Fata încetă brusc să mai zâmbească şi întrebă pe un ton grav:

— Daniel… Ce i s-a întâmplat lui Aaron? N-am vrut s-o întreb pe mătuşa ta, dar…

— S-a sinucis.

Miranda se sprijini de speteaza scaunului.

— S-a sinucis? Este îngrozitor… De ce?

Daniel, cu o mină sumbră, ridică din umeri.

— Nu cunosc amănunte. Totul se sfârşise când m-am întors din Brazilia.

— Erai în călătorie?

Într-un fel. Să zicem că am plecat… în căutarea mea. Dar n-am găsit nimic, acolo.

— Şi de ce în Brazilia?

— Pentru că era departe de casă. Mă certasem cu mama în ziua funeraliilor tatălui meu. Credeam că ea îl băgase în mormânt…

Miranda îşi puse mâna peste cea mare şi crispată a lui Daniel.

— Îmi pare rău…

— N-ai de ce.

Totul aparţine de acum trecutului.

Tăcură o vreme amândoi. Fata se mustra în gând pentru întrebările stupide pe care le pusese. De ce trebuise să evoce aceste fantome când totul mergea atât de bine?

Atmosfera se destinse totuşi, din nou în timpul mesei, cu ajutorul unui excelent vin roşu, şi reveniră la complicitatea fără griji în care se scăldaseră toată ziua. Pe la miezul nopţii, când plecară de la restaurant, Miranda avea sentimentul că trăieşte într-o lume de vis, că lumea din jur dispăruse. Era oare de vină vinul sau fericirea?

O ploaie uşoară făcea să strălucească pietrele pavajului. Miranda îşi încetini mersul, fără să-i pese de picăturile care-i cădeau pe haine. Îşi amintea că, încă de când era copil, îşi dorise să devină cel mai mare pictor din lume.

Acum însă, un singur lucru conta: să rămână cu

Daniel. Să-i devină amantă. Soţie.

Gândul acesta avu asupra ei efectul unui pumn în stomac.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel, pe un ton îngrijorat. Ai o expresie ciudată.

— Nu-i nimic, răspunse ea cu un zâmbet vag. Sunt… fericită, atâta tot.

El o prinse de umeri, o sărută cu oarecare solemnitate şi spuse grav:

— Şi eu sunt fericit.

Şi atunci, Miranda ştiu că o iubeşte. În aceeaşi clipă, cerul fu despicat de un fulger şi trombe de apă începură să se reverse asupra oraşului. Rămaseră câteva clipe stupefiaţi, apoi începură să râdă şi o luară la fugă.

— Este ca la New York! exclamă Miranda. Toate taxiurile dispar când plouă.

Fără să se oprească, Daniel îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri. Era o atenţie care se dovedi derizorie în faţa violenţei furtunii.

— Hotelul meu nu este departe de aici! strigă el, la rândul lui cu un pic de noroc, ajungem înainte de a ne îneca!

Câteva minute mai târziu, năvăliră gâfâind şi uzi până la piele în holul hotelului „George V”. Lăsau în urma lor mici băltoace în timp ce se îndreptau spre ascensor. Ajunseră imediat în elegantul apartament al lui Daniel.

— Pot să-mi iau adio de la încălţările astea, declară Miranda sărind într-un picior ca să-şi scoată sandalele ude. Şi de la rochie! Cred că semănăm cu nişte nişte căţei plouaţi!

— Căţei plouaţi pe cale să facă pneumonie. Du-te şi fă un duş fierbinte până comand un pahar de coniac. Poţi să-ţi pui apoi halatul meu de baie.

— Dar…

Un frison îi întrerupse protestele. Observă că tocmai îi clănţăneau dinţii, şi se îndreptă docilă spre baie.

Jetul fierbinte al duşului o revigoră puţin. Când în sfârşit ieşi, îşi puse halatul care era agăţat de uşă şi se

amuză văzând că-i ajunge până la glezne. Apoi, cu hainele ude sub braţ, reveni în salon.

Daniel îi luă bagajul din braţe şi-l puse pe culoar în dreptul camerei lui.

— Menajera va avea grijă de ele să le usuce, îi spuse el scoţându-şi cămaşa. Este coniac şi cafea pe măsuţă. Lipsesc doar un minut.

Şi se îndreptă şi el spre baie. Miranda îşi plecă privirea, străduindu-se să nu privească acest corp care nu era cu nimic mai prejos decât cele mai frumoase statui antice. Începu să respire abia când auzi uşa de la baie închizându-se.

Răgazul ei însă fu de scurtă durată. Abia apucase să-şi pună cafeaua în ceaşcă şi auzi o voce gravă în spatele ei:

— Aşa… acum mă simt mult mai bine.

Miranda se întoarse brusc. Daniel era aproape de ea, îmbrăcat doar cu nişte blugi şi desculţ.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încruntându-se brusc. Este ceva în neregulă?

Veni spre ea. Ea vru să-şi întoarcă privirea dar, cu un deget, el îi ridică bărbia şi o captivă cu privirea lui hipnotică.

— Hainele tale vor fi uscate într-o oră. Până atunci, o să ne aşezăm şi o să discutăm, cu un pahar de coniac în mână. După care… te voi conduce la Sophie.

Miranda zâmbi crispat. Daniel, cu o expresie amuzată, îi arătă două fotolii despărţite de o măsuţă joasă.

— Tu o să stai aici, eu aici. Ce zici?

Era perfect. Locurile lor erau destul de îndepărtate unul de altul încât să nu se atingă, dar destul de apropiate pentru ca ea să poată admira în voie torsul încă ud al lui Daniel.

— Vai! exclamă ea în clipa în care vru să se aşeze. Cred că ploaia mi-a distrus desenele pe care le-am făcut astăzi după-amiază.

Daniel îşi întinse picioarele, oftă de plăcere şi răspunse pe un ton indiferent:

— Da, probabil că da.

— Va trebui… Va trebui să fac altele, în acest caz.

— N-ai muncit destul pentru astăzi?

— Nu poţi să ştii niciodată ce o să-mi ceară Renfert.

Ezitând să întâlnească privirea celui din faţa ei, se îndreptă spre un mic birou stil Ludovic al XV-lea care împodobea un colţ al încăperii. Luă un carnet care se afla pe el, îşi scoase creionul de desen din poşetă şi reveni spre fotoliu. Simţindu-se dintr-odată mult mai în largul ei, se aşează şi începu să facă portretul lui

Daniel, mai întâi în joacă, apoi din ce în ce cu mai multă concentrare: nasul drept, bărbia pătrată, cicatricea de la tâmplă…

— Miranda?

— Hmm?

Nici măcar nu ridică ochii, prea preocupată de chipul frumos care prindea viaţă sub creionul ei.

— Mi-ar plăcea să am talentul tău.

Ea zâmbi, continuând să deseneze.

— Bună idee. În felul acesta, te-ai putea duce în locul meu la Renfert.

— Aş putea de asemenea să te desenez. Şi dacă aş fi deosebit de talentat, aş reuşi poate să pun pe hârtie o mică parte din imensa ta frumuseţe.

În tăcerea care urmă, Miranda nu mai auzea decât bătăile propriei sale inimi. Mâinile începură să-i tremure. Puse încet carnetul pe masă şi se ridică.

— Cred că… ar fi mai bine să plec. Probabil că hainele mele s-au uscat deja. Cum telefonezi de aici la recepţie?

Miranda, spuse Daniel cu o voce extrem de slabă. Priveşte-mă.

— Este târziu. Sophie va fi îngrijorată.

— N-o să fie îngrijorată. I-am telefonat în timp ce făceai duş.

Ea îl privea fix. Se ridică şi el de pe fotoliu şi se apropie de ea.

— Daniel…

Două mâini puternice le cuprinseră pe ale ei.

— Miranda? îţi este frică de mine?

Ea ezită, apoi scutură din cap.

— Nu.

— Atunci, ce se întâmplă? Ştii că vreau să fac dragoste cu tine. Credeam că şi tu vrei acelaşi lucru.

— Este adevărat, dar…

Abia îşi reţinu lacrimile. Ultimele două zile fuseseră absolut idilice, într-atât încât uitase de toate îndoielile. Acestea însă o asaltau acum cu şi mai mare violenţă.

— Mă… tem că te voi dezamăgi. Dacă… dacă nu sunt la înălţimea aşteptărilor tale…

Daniel mormăi ceva şi o luă în braţe.

— Prostuţă mică! Nu ştii că eşti *tot* ce-mi doresc?

O strânse mai tare la piept şi o sărută îndelung, până când ea nu mai fu decât dorinţă şi senzaţii necunoscute. El îşi strecură mâna sub halatul de baie şi-i cuprinse sânul tare. Miranda se abandonă fremătând la atingerea pieptului lui gol.

— Spune-mi ce vrei, dragostea mea…

Miranda, gâfâind, trebui să se agaţe de el ca să nu cadă.

— Pe tine te vreau, mărturisi ea dintr-o răsuflare. Pe tine te-am dorit întotdeauna.

O licărire triumfătoare lumină privirea lui Daniel. Brusc, o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Miranda îşi simţi halatul alunecând pe jos. Daniel o puse pe pat, goală, îşi rătăci mâinile în părul ei şi o sărută cu o pasiune vecină cu ferocitatea. Apoi, buzele lui puseră peceţi invizibile pe întregu-i corp, făcând-o să vibreze ca o vioară. Când Miranda le simţi, fierbinţi, mângâindu-i pântecul, o străbătu o undă de plăcere de o violenţă electrică. Nu crezuse niciodată că trupul ei este în stare să-i producă asemenea senzaţii.

Îşi dădu capul pe spate, abandonându-se mângâierilor lui pricepute. Încetul cu încetul însă, intră şi ea în acţiune, făcând nişte gesturi pe care, instinctiv, parcă le cunoştea dintotdeauna, fără să ştie asta. Cu o mână la început şovăitoare, mângâie pieptul lui Daniel, coborî apoi

de-a lungul pântecului şi rămase nemişcată, simţind dovada evidentă a dorinţei lui.

— Miranda… şopti el răguşit.

Privirea i se înceţoşase. Pierdută de dorinţă, înţelegându-i mesajul tăcut, se răsturnă pe spate şi se pregăti să-l primească.

Şi atunci, dintr-o singură şi puternică mişcare, o făcu a lui.

Miranda se trezi înainte de răsăritul soarelui şi simţi o nelinişte fugară văzându-se într-un pat străin. Apoi îşi aminti, i se perindară prin faţa ochilor imagini ale acestei prime şi minunate experienţe, urmată de ore lungi de explorări şi descoperiri din ce în ce mai senzuale…

În depărtare se auzi un tunet. Încă mai ploua. Zâmbi, gândindu-se că o simplă furtună îi schimbase definitiv viaţa. Ca pentru a se convinge că nu visează, întinse mâna. Patul era gol. Uşor îngrijorată, de sculă din pat, învelită într-un cearşaf.

— Daniel?

El era în picioare în salon, gol în faţa unei ferestre mari pe care se prelingeau picăturile de ploaie.

— Daniel?

La auzul vocii ei, se întoarse. Un zâmbet cald îi apăru pe buze şi întinse braţele. Miranda se repezi la pieptul lui.

— Nu voiam să te trezesc…

— M-am trezit singură. Şi apoi, ar fi păcat să petreci o asemenea noapte dormind.

Începu să râdă, apoi continuă:

— În fine, nu asta am vrut să spun… Eu…

— Şi eu sunt fericit, şopti el fără să-şi ia ochii de la ea.

— Aş vrea ca noaptea asta să dureze o veşnicie.

El o privi şi, zâmbind, spuse:

— Există un mod de a-ţi îndeplini dorinţa.

— Care?

— Va trebui să te căsătoreşti cu mine.

Miranda crezu că i se va opri inima.

— Daniel… Oh, Daniel!

Apoi se ghemui la pieptul lui, cu lacrimi în ochi.

— Asta înseamnă „da”?

— Evident! răspunse ea râzând şi plângând în acelaşi timp. Da! De o mie de ori da!

Capitolul 10

Miranda ieşi din metrou la „Biserica Auteuil” şi, cu un zâmbet fericit pe buze se îndreptă spre apartamentul Sophiei. Cerul se limpezise, dar câteva bălţi mai străluceau ici-colo pe străzi, sub razele unui soare matinal.

Îşi stăpâni cu greu dorinţa stupidă de a sări cu amândouă picioarele prin băltoacele argintii şi, fredonând o melodie, ajunse în sfârşit la imobilul în care locuia. Îl salută veselă pe portar şi urcă în grabă scările. Îi deschise Paulette.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

— Bună dimineaţa! Sophie s-a trezit?

— Sunt aici! se auzi vocea bătrânei doamne din bibliotecă. Miranda îşi scoase jacheta şi o aruncă pe un scaun, apoi intră în încăperea alăturată. Sophie, aşezată în spatele unui maiestuos birou, se ridică s-o întâmpine şi o invită să ia loc pe canapea.

— Ei? Cum a decurs ziua de ieri?

Miranda se lăsă să cadă pe sofa şi deschise larg braţele.

— Minunat! răspunse ea pe un ton visător. Am fost la muzeul Rodin şi la Domul Invalizilor. Apoi am mers de-a lungul Senei, după care ne-am dus să cinăm într-un mic restaurant… Nu-mi amintesc cum îi spune, dar ştiu că nu existau turişti în el. Apoi…

Se întrerupse în mijlocul frazei şi se îmbujoră.

Sophie schiţă un zâmbet.

— Da, m-a sunat Daniel să-mi spună că v-a prins furtuna şi v-aţi dus la hotelul lui să vă uscaţi.

Bătrâna doamnă făcu ochii mici şi, cu o privire maliţioasă, adăugă:

— Presupun că aţi făcut-o?

— Ce să facem?

— Să vă uscaţi, fireşte. N-aş vrea să te îmbolnăveşti.

— Oh, păi… da.

— Şi întâlnirea ta de azi-dimineaţă? Ce ţi-a spus Renfert?

Miranda zâmbi.

— Că am viitor.

— A acceptat să te primească? Minunat!

— Da, dar sper să nu-l dezamăgesc.

— Nicio problemă în acest sens. Eşti foarte talentată.

— În timp ce el îmi privea schiţele, nu puteam să nu mă gândesc că Daniel a trebuit să se dea peste cap ca să-mi obţină această întâlnire. Mă temeam să nu-i înşel încrederea.

— În niciun caz. Domnul Renfert a fost probabil încântat să-i poată face un serviciu nepotului meu.

— Vrei să spui că… se cunoşteau?

— Bineînţeles. Renfert este un specialist în Vermeer, înţelegi?

— Mă tem că nu.

— N-are importanţă. Continuă să-mi povesteşti cum v-aţi petrecut seara. Dar dacă nu mai ai nimic să-mi spui… Miranda ezită. Oare Daniel voia să-i dea chiar el vestea mătuşii lui?

— Te-a cerut în căsătorie, nu-i aşa?

O privi pe Sophie stupefiată, apoi izbucni în râs.

— Ţi-a spus, nu-i aşa? Bătrâna doamnă îşi strânse mâinile ca la rugăciune, încântată.

— Oh, n-a fost nevoie, am ghicit! Ce veste minunată! Am ştiut de la început că sunteţi făcuţi unul pentru altul!

— Totuşi, nu ne-am înţeles la început prea bine.

— Ha! Ha! Poveşti! De îndată ce te-am văzut, i-am spus nepotului meu: „Vezi, Daniel, poate că va ieşi şi ceva pozitiv din afacerile noastre cu aventurierul acela de Mueller”.

— Ai spus Mueller? Ernst Mueller? îl cunoşti?

— Nu personal, dar nu-mi pare rău. Un tip capabil să cumpere două tablouri de Vermeer fără acordul adevăratului lor proprietar…

Miranda se încruntă.

— Nu te înţeleg. Cine a cumpărat acele tablouri?

Sophie se foi încurcată pe canapea.

— Mueller.

— De la cine? Bătrâna doamnă oftă.

— N-a fost vina lui Daniel, mi-a spus că nu prea ştia ce face…

— Aşteaptă… Ce vrei să spui?

— Mi-a explicat că a făcut asta din disperare, reluă Sophie, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea. Şi l-am iertat.

La vremea aceea, era într-adevăr disperat.

Miranda strânse cu putere braţul canapelei.

— Am fost teribil de şocată să descopăr că îmi vânduse cele două Vermeer, continuă bătrâna cu o voce tristă.

— El… Dar este un furt!

— Da. Chiar l-am ameninţat că anunţ autorităţile.

— Dar n-ai făcut-o.

— Bineînţeles că nu. N-am putut. Şi Daniel mi-a jurat că va răscoli cerul şi pământul să le recupereze.

— Prin intermediul lui Mueller? Bătrâna încuviinţă.

— Da. I-a luat câţiva ani şi l-a costat o mică avere, dar deja a răscumpărat o pânză.

Miranda revăzu în minte chipul lui Daniel deformat de furie, când intrase în atelierul lui Mueller. Ce voia de la el? Să pună mâna şi pe a doua pânză, şi astfel să-şi răscumpere greşeala? Nu, era imposibil. Sophie era o femeie în vârstă, poate se înşela. Nepotul ei nu putea fi un hoţ.

— …s-a dus la domnul Renfert.

— Ce… ce spuneai?

— Că s-a dus la domnul Renfert să-i expertizeze tabloul.

— Dar… Eşti sigură că nu faci o eroare?

Sophie zâmbi trist.

— Oh, Miranda te-am tulburat, văd bine. N-a fost intenţia mea. Toate lucrurile acestea s-au petrecut cu mult timp în urmă. Între timp, Daniel a rezolvat totul.

— Adevărat?

— Bineînţeles. A făcut adevărate minuni cu banii mei.

— Vrei să spui că... i-ai încredinţat gestionarea afacerilor tale, după tot ce s-a întâmplat?

Bătrâna doamnă încuviinţă, cu o expresie gravă.

— Mi-am zis: „Dacă nu poţi avea încredere în cineva, atunci la ce bun să mai trăieşti?” Făcu o scurtă pauză şi reluă:

— Ceea ce a urmat, mi-a dat dreptate. Daniel ne-a îmbogăţit pe amândoi.

— Aşadar, banii tăi i-a investit? Sophie ridică din umeri.

— Ai lui, ai mei, este acelaşi lucru. Mi-a răsplătit încrederea pe care i-am acordat-o. Aşa că-i eram chiar datoare să-l ajut puţin în privinţa căsătoriei.

— Să-l ajuţi? repetă Miranda, intrigată. Ce vrei să spui?

— Ei bine, cred că deja ţi-am spus. Bărbaţii au uneori nevoie de o mână de ajutor.

Miranda simţi o menghină de gheaţă cuprinzându-i inima.

— Ce fel de „mână de ajutor „i-ai dat? Sophie îşi muşcă buzele. Cu siguranţă, remarcase nota de panică din glasul fetei.

— Haide, copila mea, nu interpreta greşit ce-ţi spun... Vreau doar să spun că bărbaţii au prostul obicei să lase lucrurile să treneze. Primul meu soţ...

— Ce i-ai spus, Sophie? o întrerupse Miranda, puţin cam brutal.

— Doar că... doar ce-i repet de ani de zile: că este timpul să se însoare. Şi că...

— Şi că?

— Şi că nu dădea dovadă de o prea mare maturitate rămânând celibatar, şi că mă întreb dacă era înţelept din partea mea să-i încredinţez afacerile unui om imatur. Glumeam, bineînţeles.

Miranda simţi cum tot sângele îi urcă în obraji. O glumă? Daniel n-o considerase o glumă. Iată ce explica brusca lui schimbare de atitudine, brusca lui amabilitate.

Văzuse în ea o biată studentă care era pe plac mătuşii sale, mijlocul de a păstra în mâna lui o avere considerabilă.

Simţi pe buze un gust amar. Exista totuşi un lucru pe care Daniel nu putea să-l mimeze: dorinţa lui pentru ea. Pe care se grăbise s-o pună în practică…

— Miranda? spuse Sophie pe un ton îngrijorat. N-am spus nimic rău, nu-i aşa?

Fata se ridică, foarte dreaptă, şi schiţă un zâmbet crispat.

— Am… am nevoie de un pic de odihnă. Trebuie să reflectez la unele lucruri.

— N-o să-i spunem nimic lui Daniel, nu-i aşa? Nu-i place să vorbesc despre acea perioadă.

— Desigur, îmi imaginez…

— Miranda… Doar nu crezi că…

Fata, ajunsă în pragul uşii, rămase nemişcată.

— Nu cred nimic. Absolut nimic.

Încremenită ca o statuie în faţa camerei lui Daniel. Miranda resimţea o impresie neplăcută de déjà vu.

Habar n-avea ce o să-i spună bărbatului pe care crezuse că-l iubeşte. La fel ca şi atunci când se dusese la hotelul lui din Amsterdam. Şi în seara aceea, confruntarea fusese în dejavantajul ei. Ce să facă? Să-l acuze că este un hoţ?

Că vrea să se însoare cu ea din interes?

Brusc, toate acestea i se părură ridicole. De ce nu-i telefona pentru a fixa o întâlnire într-un loc mai liniştit? Acolo, ar fi putut să expună calm faptele. El ar fi prins-o în braţe râzând de prostia ei şi ar fi asigurat-o că… Uşa se deschise brusc. împietrită, Miranda se trezi prizoniera privirii lui.

— Ce faci aici?

Cum nu-i răspundea, el se încruntă şi, prinzând-o de braţ, o trase înăuntru. Uşa se închise în urma ei.

— Ce se întâmplă? repetă Daniel pe un ton neliniştit. De ce ai mutra asta?

— Mă doare braţul. Dă-mi drumul.

El îşi coborî privirea spre locul în care degetele lui se

înfipseseră în braţul ei şi, încet, îşi slăbi strânsoarea.

— Poftim. Acum, aştept un răspuns.

Ea simţi un nod în gât. Daniel părea sincer îngrijorat. Fusese o prostie din partea ei să vină să-l vadă. Probabil că Sophie divagase.

— Miranda?

— Îmi pare rău. Totul este o prostie dar…

Fu întreruptă de soneria unui telefon.

— Să nu te mişti de aici! îi ordonă Daniel ţintind imperios cu degetul spre ea.

După ce se duse în cealaltă cameră să răspundă, Miranda se lăsă să alunece într-un fotoliu, epuizată. Trase cu urechea la conversaţie. El vorbea pe un ton blând care însă deveni repede iritat.

— …nu pot să vorbesc acum, Sophie. Te sun eu mai târziu. Ce? I-ai spus că… Fir-ar să fie! Tocmai m-ai făcut să pierd o şansă unică de… Mormăi o înjurătură, apoi reluă conversaţia pe un ton ceva mai calm. Miranda îşi duse palma la gură. Mâna îi tremura. Aşadar, Sophie spusese adevărul! Şansa despre care vorbea el era aceea de a se căsători cu o tânără naivă care să…

— Miranda.

Tresări violent şi sări în picioare, întrebându-se prin ce minune o mai ţineau picioarele.

— Era Sophie, spuse el.

— Ştiu.

— Ai auzit convorbirea?

— Am auzit destul.

El oftă.

— Este deci inutil să mă mai prefac că nu ştiu motivele vizitei tale, nu-i aşa?

— Absolut inutil, da.

Daniel veni spre ea, îi puse mâinile pe umeri şi şopti:

— Miranda, priveşte-mă. Fata clipi des pentru a-şi înlătura lacrimile care-i umpluseră ochii.

— Între noi nu s-a schimbat nimic.

— Nimic? repetă ea cu un râs amar. Oh, ba da. Ştiam de la bun început. N-ar fi trebuit să-ţi cedez niciodată…

Se desprinse printr-o mişcare bruscă şi-i întoarse spatele.

— La revedere, Daniel.

— Miranda!

Din doi paşi, fu lângă ea.

— Nu pleca.

Ea îl privi drept în ochi. Preţ de o clipă, i se păru că vede în ei o expresie dureroasă.

„Tocmai m-ai făcut să pierd o şansă unică…”

Adunându-şi bruma de mândrie care-i mai rămăsese, se îndreptă hotărâtă spre uşă, o deschise şi ieşi din viaţa lui Daniel Thorpe. Ajunse la Amsterdam a doua zi seara, după ce-i lăsase Sophiei un scurt mesaj pe un petic de hârtie: „Îmi pare rău că lucrurile n-au mers”.

Bineînţeles că ar fi fost mult mai multe de spus. Dar, în pragul prăbuşirii, preferase să fugă cât mai repede, fără alte explicaţii.

O întâmpinase o Mina stupefiată, care-i oferi patul ei ca să doarmă. Miranda însă preferase să se prăbuşească pe canapea, unde adormi imediat, cu un somn fără vise. Sau cu vise de care subconştientul său nu voia să-şi reamintească…

Se trezi în zori, trasă la faţă, cu impresia că dormise pe o scândură cu cuie. Mina era deja în picioare, şi aranja micul dejun pe o masă improvizată.

— Colega mea de apartament tocmai s-a hotărât să se mute, o anunţă ea pe un ton vesel. Aşa că poţi să-ţi recuperezi camera.

Miranda zâmbi slab.

— Presupun că n-ai niciun amestec în hotărârea aceasta subită a ei?

— Eu? Nu… De vreo câteva săptămâni, prietenul ei o tot bate la cap să vină să locuiască la el, dar ea nu reuşeşte să se hotărască. Azi-dimineaţă, mi-a spus că el a încetat brusc s-o mai hărţuiască şi m-a întrebat ce ar putea să însemne asta. La care i-am răspuns că, după părerea mea, şi-o fi găsit alta.

Mina ridică din umeri şi concluzionă:

— I-au trebuit doar douăzeci de minute să-şi facă valiza.

Miranda începu să râdă dar, spre disperarea ei, în acelaşi timp izbucni în plâns. Prietena ei se apropie şi o cuprinse după umeri.

— Nu mai plânge… Nu poate fi atât de rău.

— Nu… n-ar fi trebuit să plec cu el.

— Haide, haide, nu merită.

Miranda îşi trase nasul şi încuviinţă, apoi îşi repetă aceste cuvinte în fiecare zi care urmă. Muncea până la epuizare, picta, cu o repeziciune excepţională. Profesorii ei avură amabilitatea s-o reprimească la cursuri şi unul dintre ei, martor al eforturilor ei înverşunate, îi spuse într-o zi cu admiraţie:

— Ai făcut mari progrese, *domnişoară* Stuart. Deja aveai mult talent, dar în prezent există în operele dumitale o profunzime şi o maturitate uimitoare pentru vârsta pe care o ai.

Acest compliment ar fi făcut-o cea mai fericită femeie din lume, doar cu câteva săptămâni în urmă. Dar acum nu făcu decât să-i reamintească faptul că, în ciuda virulenţei cu care pretindea contrariul, nu încetase să-l iubească pe Daniel.

Vara era pe sfârşite când primi o scrisoare de la el. Miranda păli recunoscându-i scrisul frumos, dar luă plicul şi-l aruncă la gunoi.

Mina îl recuperă cu un aer mustrător.

— N-ai de gând s-o citeşti?

— Nu. Vorbise pe un ton care o descurajă pe Mina să mai pună vreo întrebare.

Zilele deveniră săptămâni, săptămânile se transformară în luni, dar fata nu-l putea uita pe Daniel. Aproape se dispreţuia pentru slăbiciunea ei. Ce fel de femeie era ea, să rămână legată de cel care o folosise, o făcuse să sufere? Trebuie să se dedice şi mai mult muncii, conchise ea.

Venise deja toamna şi, într-o zi, Mina năvăli radioasă în apartament.

— N-o să ghiceşti niciodată pe cine am întâlnit la Rijksmuseum!

— Fantoma lui Rembrandt?

— Aproape! Un tip pentru care am pozat acum câteva luni.

Miranda îşi trecu pensula peste paletă, apoi se aplecă din nou spre pânza pe care o picta.

— Şi?

— Şi mi-a propus ceva de lucru. O muncă *adevărată*. Trebuie să facă un catalog al unei imense vânzări la licitaţie. Trei zile pe săptămână. Treaba va dura până la plecarea noastră în Statele Unite.

Miranda suflă ca să-şi îndepărteze o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte şi zâmbi.

— Este formidabil. Chiar mă bucur pentru tine.

— Poţi să te bucuri pentru amândouă. Are nevoie de două asistente. I-am spus că te oferi voluntar.

Când văzu ochii mari pe care-i făcuse Miranda, Mina izbucni în râs.

— Ei da! exclamă ea. Am tras lozul cel mare! Vom putea chiar să ne închiriem un apartament demn de acest nume!

O lună mai târziu, se mutau într-un mic apartament de trei camere pe Hudsonstraat. În ciuda muncii intense pe care o făcea, Miranda îşi folosea rarele clipe de libertate mobilând apartamentul, alergând prin târgurile de vechituri şi pe la anticari.

Nu era încă în forma ei cea mai bună, după cum îi spunea în fiecare zi oglinda în care se reflecta. Avea ochii încercănaţi, strălucitori, şi pierduse în greutate. Dar, încetul cu încetul, reuşea să se gândească ceva mai puţin la Daniel.

Se apropia iarna, apoi va fi din nou primăvară, cu explozia ei de flori, cu câmpurile imense cu lalele înflorite… Dar niciodată Amsterdam nu va fi mai frumos ca Parisul, ca malurile Senei pe care le străbătuse de atâtea ori cu el, mână-n mână, fără măcar să simtă nevoia de a vorbi…

Aceste amintiri, Miranda nu va reuşi niciodată să le uite. Acum însă, era obligată să recunoască adevărul. Îl iubise pe Daniel cu acea dragoste pe care n-o întâlneşti decât o dată în viaţă. Poate că durerea se va atenua cu timpul. Dar nu va dispărea niciodată.

Îşi întoarse capul dinspre şevalet, incapabilă să mai discearnă ce pictează prin ceaţa de culori care-i dansa în faţa ochilor. Apoi se aşeză pe pat, îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă.

O săptămână mai târziu, fu invitată la biroul lui herr Dorfman.

— Nu văd ce ar putea avea cu mine, îi spuse ea Minei.

Am primit ultima bursă săptămâna trecută.

Dorfman îşi începu discursul spunându-i că Fundaţia Harrington este foarte mândră de ea. La care Miranda răspunse că se simte măgulită de încrederea acordată. Interlocutorul său dădu cu gravitate din cap, şi-i sugeră să ajute la rândul ei Fundaţia. Fata se încruntă, nedumerită, dar îl asigură că va face tot ce-i stă în putinţă.

— Acestea fiind zise, adăugă ea, dacă doriţi o donaţie, trebuie să ştiţi că eu nu pot să…

Dorfman izbucni în râs, până când îi dădură lacrimile.

— Oh, chiar despre o donaţie este vorba, îi explică el când putu în sfârşit să vorbească serios. Dar nu în acest sens. Ni s-a propus o sută de mii de dolari, dar există o condiţie: dumneata trebuie să gestionezi aceşti bani. Un fel de intermediar.

— Eu? O intermediară?

— Autorul acestei donaţii nu este altul decât persoana care ţi-a dat şansa să studiezi la Paris.

Ea se crispă. Daniel! Ce punea la cale?

— Persoana aceasta insistă ca dumneata în persoană să primeşti această donaţie.

— Imposibil, declară cu fermitate Miranda. Spuneţi-i domnului Thorpe că…

— Domnul Thorpe?

— Da, misteriosul dumneavoastră mecena. Spuneţi-i că…

— Dragă domnişoară Stuart, donatorul este doamna Sophie Prescott.

— Sophie Prescott?

Fata se lăsă pe speteaza scaunului, în timp ce Dorfman îi explica modul în care bătrâna doamnă intrase în contact cu Fundaţia Harrington şi-şi exprimase dorinţa de a o ajuta.

— A precizat clar că nu va da cecul nimănui în afară de dumneata.

— Dar… de ce? Dorfman oftă.

— Este o femeie în vârstă. Poate că este un pic… excentrică.

— Domnule Dorfman, trebuie să ştiţi că între mine şi nepotul doamnei Prescott au existat nişte… complicaţii. Eu nu pot să…

Interlocutorul ei o întrerupse cu un gest al mâinii.

— Toate astea nu mă privesc, domnişoară Stuart. Doar dacă nu eşti gata să laşi aceste consideraţii să influenţeze gratitudinea dumitale faţă de Fundaţie.

Miranda închise ochii. O sută de mii de dolari! Bani cu care viitorii studenţi vor fi scutiţi de „neplăcerile” pe care ea şi cu Mina le suportaseră…

Înghiţi cu dificultate şi dădu scurt din cap.

— De acord. Dar am şi eu nişte condiţii. Mă voi întâlni cu Sophie Prescott, doar cu ea, într-un loc discret. Nu vreau să fie menţionat numele meu.

Totul a fost organizat după dorinţa ei. Totuşi, Miranda se simţea teribil de nervoasă când, după o săptămână, bătu la uşa unei camere dintr-un elegant hotel din Amsterdam.

Uşa se deschise imediat. Miranda schiţă un zâmbet uşor crispat.

— Sophie…

Încremeni însă în prag. Trădare! Evident, nu era Sophie!

Cum se putuse lăsa atrasă într-o capcană atât de

grosolană?

Cu inima bătându-i nebuneşte, vru să scape de privirea glacială a lui Daniel, a cărui siluetă înaltă bloca toată uşa. Probabil că el îi ghici intenţiile pentru că, fulgerător, o prinse de cot şi o trase în cameră.

— Nu!

Se înfruntară din priviri, tăcuţi. Daniel, cu braţele încrucişate, arbora un zâmbet ironic. Miranda respiră adânc şi apoi întrebă cu răceală:

— Unde este Sophie?

— La New York.

— Toată… toată povestea asta a fost inventată?

— Crezi într-adevăr că mătuşa mea ar fi în stare să mintă? Nu, cecul tău este pe masă, acolo. Poţi să verifici, dacă vrei.

Ea nu se clinti. Picioarele n-o mai ascultau. Şi era prea ocupată să-şi privească interlocutorul. Simţi un nod în gât. Era mai frumos ca niciodată. Totuşi, expresia lui arăta o tensiune pe care nu i-o mai remarcase până atunci.

— Arăţi prost, spuse el dintr-odată.

Miranda clipi, ca trezită din vis.

— Mulţumesc, răspunse ea sec. Pot spune acelaşi lucru şi despre tine.

— Ai slăbit mult.

— Aşa este moda.

Daniel zâmbi zeflemitor.

— Tu n-ai acordat niciodată nici cea mai mică importanţă modei. Fata oftă.

— Hai să terminăm discuţia. Pentru ce această donaţie?

— Pentru a evita ca o altă fată să fie nevoită să se dezbrace în studiolul unui tip ca Mueller.

— Mueller? Ah! Chiar eşti bine plasat ca să vorbeşti despre el! Sophie mi-a spus totul în legătură cu tablourile lui Vermeer.

— Adevărat? N-a mai spus nimănui până acum

— Nu-i de mirare, nu-i aşa? îl ironiză ea.

— Nu este întotdeauna uşor să recunoşti că propriul

tău fiu este un hoţ, spuse Daniel, cu o expresie dintr-odată gravă.

— Nu, evide…

Miranda făcu ochii mari.

— Poftim?

— Credeam că ştii povestea. Nu ştiai că Aaron i-a furat tablourile?

— Aaron? Dar… ea a spus că…

Vocea Sophiei răsună dintr-odată în urechile ei: „N-a fost vina lui. Daniel a zis că nu ştia ce face”. Fir-ar să fie! Nu era vorba despre Daniel, ci despre Aaron!

— Fiul ei i-a… luat tablourile? întrebă ea cu voce tare, ca pentru a se convinge mai bine.

— Nu numai tablourile. Şi perlele. Şi bijuteriile. Bani, o mulţime.

— Dar… dar cum a putut să facă aşa ceva?

Daniel întinse mâna şi-i mângâie obrazul. Miranda se simţi străbătută de un fior până-n adâncul fiinţei sale.

— Dar n-am venit să-ţi vorbesc despre Aaron, şopti el.

— Daniel, îmi… pare atât de rău… De ce a făcut asta?

— Frecventa un grup de tipi care îşi ziceau artişti. De fapt, nişte drogaţi, nişte gunoaie. Îşi introduceau în vene tot ce nimereau. Aaron s-a lăsat antrenat de acest grup. Cum el se ocupa de afacerile mamei sale, totul trecea prin mâna lui.

Miranda îşi aminti dispreţul pe care i-l arătase Daniel când o surprinsese în atelierul lui Mueller. Acum, totul se explica.

— Vrei să spui că… şi-a ruinat mama?

— Complet.

— Dar ea mi-a spus că tu îi gestionai afacerile.

Daniel râse, maliţios.

— Este un mic joc între noi. Nu vrea să recunoască faptul că eu o întreţin. Şi asta mă scuteşte să recunosc că şi eu am nevoie de ea, ca să mă simt responsabil.

— Nu… nu sunt sigură că am înţeles. Tu de unde ai banii, dacă Sophie este ruinată?

— Din vânzarea câtorva smaralde braziliene.

— Dar n-ai spus că n-ai găsit nimic în Brazilia?

— Mă refeream la pacea mea interioară. Am plecat acolo plin de amărăciune, supărat pe mama şi pe tatăl meu, şi m-am întors acelaşi. Doar că acum eram bogat. Într-un anume fel însă, acest lucru a complicat situaţia.

— Nu pot să te urmăresc.

El oftă.

— Este simplu, totuşi. Aveam impresia că o schimbasem pe mama cu acele afurisite de pietre.

Miranda îi simţi durerea ca şi cum ar fi fost a ei. Ridică şovăind mâna spre chipul lui.

Privirea lui Daniel strălucea, maxilarele îi erau încleştate.

— Când te-am auzit vorbind la telefon cu Sophie…

— Da?

— I-ai reproşat că te-a făcut să pierzi o şansă unică.

El încuviinţă cu greutate.

— Exact. Aceea de a o păstra pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Sophie mi-a spus prea târziu. Mi-a spus că aţi avut o discuţie după ce te-ai întors de la Renfert.

— Nu ţi-a spus despre ce?

— A pretins că aţi hotărât să păstraţi secretul. Credeam că… te-ai răzgândit. Că nu mă iubeşti îndeajuns încât să devii soţia mea. Miranda dădu frâu liber lacrimilor.

— Oh, Daniel, dragostea mea… Când mă gândesc că eu am crezut că… Ce neînţelegere îngrozitoare… Dacă ai şti cât m-a costat să plec!

— Atunci, de ce n-ai deschis scrisoarea pe care ţi-am trimis-o? murmură el cu înflăcărare. Îţi spuneam în ea toată dragostea mea…

— Cum… de unde ştii că n-am deschis-o?

— De la Mina. Ea a retrimis-o, intactă, Sophiei.

Se priviră în tăcere, apoi Miranda zâmbi, se ridică pe vârful picioarelor şi îşi încolăci cu tandreţe braţele după gâtul lui.

— Totul rămâne, aşadar, ca înainte? întrebă ea cu o

voce timidă. El o cuprinse brusc în braţe şi-i răspunse la întrebare printr-o ploaie de sărutări, pe tâmple, pe frunte, pe buze.

— Miranda… Miranda, dragostea mea… Mai vrei să fii soţia mea?

— Ţi-am răspuns deja la această întrebare, nu? spuse ea râzând, ameţită de atâta fericire.

Daniel deveni dintr-odată serios, aproape solemn.

— În cazul acesta, vreau ca totul să fie făcut după toate regulile. Vreau să-ţi cunosc tatăl şi să-i cer mâna ta. Ştiu că este demodat, dar…

Punându-şi un deget pe buzele lui, ea îl obligă să tacă.

— Dragostea nu este niciodată demodată.

— Îi voi cere pilotului meu să fie gata de plecare astă-seară…

— Nu. El se crispă.

— Dar ai spus că…

— Nu vreau să plec astă-seară, spuse ea pe un ton maliţios. De săptămâni întregi n-am mai avut o noapte bună. Vreau să profit un pic… Daniel păru dintr-odată uşurat. O sărută cu pasiune, apoi o ridică în braţe.

— Vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de tine, spuse el ducând-o în dormitor. Cineva care să aibă grijă să te îmbrace, să te hrănească, să te pună în pat când este ora de culcare…

Miranda râse, emoţionată.

— Mi se pare o sarcină cu normă întreagă.

— Am de gând s-o fac să dureze veşnic…

Şi îşi pecetlui promisiunea cu un sărut nespus de tandru.

Sfârşit